

Τίμ-Ταίμ

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

"EGO,"

ΤΑ ΜΟΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΕΧΟΝΤΑ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΕΙΓΕΡΑΝ ΔΙΑΔΟΣΙΝ
ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

ΑΝΩΝ. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΚΑΠΝΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΧ. 46.973.744

ΤΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΑΝΘΟΣ ΞΗΡΟΜΕΡΟΥ

έντο; μηνό; απέκτησαν πινελλήνιν φήμην και δημοτικότητα

ΔΙΟΤΙ;

από όλα τα σιγαρέττα των Δρχ. 11 υπερέχουν ει;

ΠΟΙΟΤΗΤΑ

ΓΕΥΣΙΝ και

ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ

Μόνον τα άρθονα όλικά και τεχνικά μέσα τη; Εταιρείας μας επέτρεψιν την δημιουργίαν τόσον έκλεκτου σιγαρέτου ει; χαμηλήν τιμήν.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

1

ΓΡΑΦΕΙΑ
Όδός Σταδίου 28
(Μέγαρον Εφεσίου)
ἀριθ. γραφείου 45
Αθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ :
Εσωτερικού Δραχμαί 450
Εξωτερικού Δίρα Άγγλ. 1
Άμερικης Δολλάρια 5
Εξάμηνιοι και τριμήνιοι κατ' αναλογίαν.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΙΔΗΣ

Η ΠΑΡΑΒΕΝΗ ΖΩΗ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ Κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

Ένα άπ' τα μεγάλα και δύσκολα περιοδικά προβλήματα, πού βασάνιζαν τόν ταλαίπωρο κ. Παρασκευά, ήτο και τό πρόβλημα τών δώρων τής Πρωτοχρονιάς. Η αλήθεια εινε, ότι τά τελευταία χρόνια, είχε κατορθώσει, με σοφά τεχνάσματα, να τά περιορίση στα ελάχιστα δυνατό όρια. Υπήρχαν, όμως, και μερικά, πού ήτον αδύνατο να τά άποφύγη, όπως, λόγου χάριν, τό δώρο τής γυναίκας του, άμείλιτος ετήσιος φόρος λατρείας για τήν κ. Καλλιόπη, τά δώρα τών δύο θυγατέρων των, για τά όποια έγγραφε απέναντί των ήτο ή μητέρα των, τό δώρο τής μικρής υπηρετίας του σπιτιού, τό δώρο του γκαρσονιού του μικρού καφερείου τής γειτονιάς του, και τό δώρο τών υπαλλήλων του τακτικού του κουρείου. Όσο για τά δώρα τών διαφόρων ένοχλητικών τής Πρωτοχρονιάς, του νεροκράτη, του σκουπιτιάδη, του γραμματοκομιστή, του καθαριστή τών δώρων και μερικών άλλων, δέ σκοτιζότανε και πολύ. Άφινε, άπ' τήν παραμονή μιá δραχμή στη μικρή υπηρεσία, με τήν παραγγελία να δινη στόν καθένα από μία δεκάρα. Καί, επειδή κανένας δέν καταδεχότανε να τήν πάρη, τού έμενε κέρδος και ή δραχμή.

Αυτή τή χρονιά, πού ή οικονομική κρίσις είχε επηρεάσει σημαντικά και τά οικονομικά του κ. Παρασκευά, τό πρόβλημα τών δώρων τής Πρωτοχρονιάς άρχισε να τόν βασανίζει νωρίτερα από άλλοτε. Από τις 20 Δεκεμβρίου έλυσε, πρώτα-πρώτα, τό πρόβλημα του κουρείου. Τό μεσημέρι εκείνο γύρισε στό σπίτι του φρεσκοκουρεμένος και μυρωδάτος.

— Δέν περίμενες, καϊμένε, να κουρευθής τήν παραμονή σάν όλο τόν κόσμο, να εισαι γρέκος και καθαρός τήν Πρωτοχρονιά; τού ειπε ή κ. Καλλιόπη. Τί πηγες και μου κουρεύτηκες από τώρα;

— Όταν δέν καταλαβαίνης, γυναίκα, να μη μιλάς... τής εξήγησε, σάν άνθρωπος, πού δέν έννοούσε να έχη μυστικά άπ' τήν γυναίκα του. Πήγα από τώρα, χριστιανή μου, πού δέν έχει δογή ακόμα ο δίκος τών μοναμάδων. Καί θε ξαναπάω πάλι σ' ένα μήνα, πού θάχη σηκωθεί ο δίκος. Τό όποιοι σημαίνει, ότι γλυτώνουμε ένα εικοσιπεντάρικο. Κατάλαβες τώρα;

Η κ. Καλλιόπη είχε καταλάβει πολύ καλά. Δέν είχε καταλάβει όμως μερικά άλλα πράγματα, πού τά κατάλαβε αργότερα.

Ό κ. Παρασκευάς, αφού έλυσε τό πρόβλημα του δώρου του κουρείου, κατεπίστρεψε για λύση και τά άλλα σχετικά προβλήματα. Τέλος, ένα δράδυ, κλείσθηκε στήν κάμαρά του και τά έλυσε όλα μαζί. Αποφάσισε, δηλαδή, να προσφέρει, αυτή τή χρονιά, από ένα εκατομμύριο στήν γυναίκα του, στίς κόρες του και στήν μικρή του υπηρεσία. Τήν παραμονή, λοιπόν, τις έκάλεσε όλες και, έξαιρετικά συγκινημένος, τούς ειπε :

— Αυτή τή χρονιά, παιδιά μου, αποφάσισα, να σας κάνω ένα πρακτικό δώρο. Τά χρήματα εινε τό πάν τήν σήμερον. Σας προσφέρω, λοιπόν, από ένα εκατομμύριο.

Και, πριν προφτάσουν οι άνθρωποι να συνέλθουν από τό ξαφνικό άκουσμα, άνοιξε τό πορτοφόλι του και τούς μοίρασε από ένα λαχείο του Στόλου.

— Και καλή επιτυχία! μουρμούρισε, τρέμοντας να ιδή τό αποτέλεσμα.

Πώς εσώθηκε από δέσαιο λιντσάρισμα εινε θαύμα. Καί θα ήταν αδύνατο να σωθή, πράγματι, αν ή κ. Καλλιόπη, κατά σύμπτωση, δέν είχε ιδή ένα καλό όνειρο εκείνο τό βράδυ, και δέν είχε εξηγήσει τήν πρωτυπική χειρονομία του κ. Παρασκευά, ως Θεού φώτιση.

— Ό Θεός σ' έδωσε, Παρασκευά μου, τού ειπε—να μάς κάνης αυτό τό δώρο. Άς γίνη τό θέλημά του !

Ό κ. Παρασκευάς, όμως, πού ήξερε πως τόν είχε δάλει ο Διάβολος και όχι ο Θεός, άρχισε ναχη τρομερές άνησυχίες. Όχι μήπως δέν κερδίσουν τά λαχεία. Αυτό θα ήταν ύποφερτό, έπι τέλους. Η άνησυχία του ήταν μήπως κερδίση κανένα από τά λαχεία.

Απλούστατα, τά λαχεία εινε περασμένης γρήσεως, πού τά είχε μαζέψει στήν προτελευταία κλήρωσις, από διαφόρους φίλους του, πού τά είχαν για πέταμα. Με τήν άνησυχία αυτή, πήγε, τήν ήμέρα τής κληρώσεως, στό καφεείο να περιμένη τό παράρημα. Όταν ήρθε τό παράρημα, έβγαλε τή σημείωση, με τούς αριθμούς τών λαχείων, πού είχε μαζί του και κύτταξε τρέμοντας, τόν πίνακα. Κανένα δέν ήταν κερδισμένο. Είχε σωθή! Έβγαλε ένθουσιασμένος, ένα τάλληρο και τώδωκε στό γκαρσόνι:

— Κι' από χρόνου, παιδί μου.

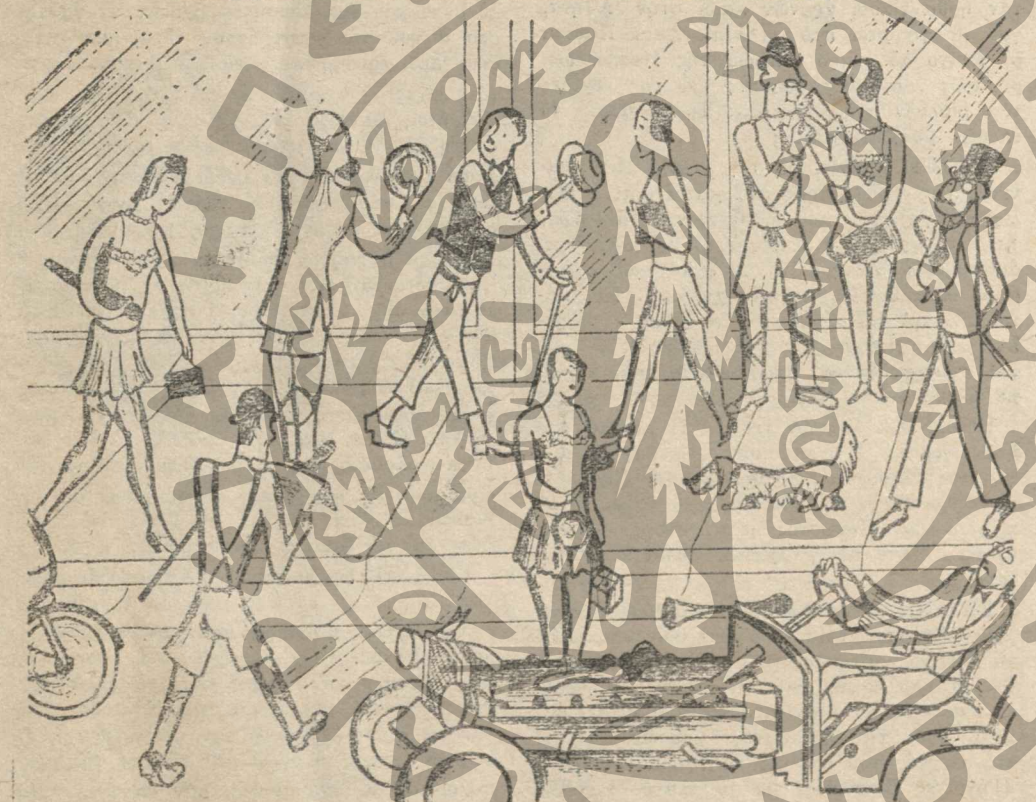
Ήταν ο μόνος μποναμάς, πού δέν μπόρεσε να γλυτώση. Τόν έδωσε όμως, με όλη του τήν καρδιά σάν να είχε κερδίσει τόν πρώτο αριθμό του λαχείου.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

—ΕΙΣ ΤΗΝ 9ην ΣΕΛΙΔΑ ή άρχή του νέου συντακτικού μυθιστορηματός μας «Η ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΒΑΡΛΙΚ».

—ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ 32 τό μεγάλο ΛΑΧΕΙΟΝ του «ΤΙΚ - ΤΑΚ».

ΟΛΑ ΜΕ ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Πώς θα έβγαζιν οι άνθρωποι στούς δρόμους αν φορούσαν μένει δοκ έχουν αγοράσει τούς μετρητοίς

παυθή εφερε τρεις φορές βόλτα το στίβο και επήλθε και της τρεις με μεγάλην ευχέρειαν όλα τα εμπόδια και ιδίως εκείνο, εις το οποίον του είχε συμβεί το ατύχημα της πρώτης.

Στο τέλος έμαθε ότι έλιποθύμισεν ή δεσποινίς Κ.

—Α, την εύγενεστάτη δεσποινίδα Κ., είπε, πώς της συνέβη αυτό;

Του εξήγησαν ότι ήταν κακοδιάθετη και ίσως από την πτώσιν του έτρώμαζε.

—Περίεργον, είπε, μία άμαξόνα καθώς αυτή να τρομάξη στην πτώσιν ενός καθάλλαρου και ενός άλγους που είναι τόσον συνεισδυμένο στους άγώνας των έμποδίων.

Και εξήγησε να την ιδώ, άλλ' έμαθεν ότι ή δεσποινίς Κ. έφυγε με τόν άδελφόν της διά το σπίτι της εις τας 'Αθήνας.

Έν τώ μεταξύ είχε συμβεί μέσα στην ξυλοπαράγκα κάτι άρκετά έξαιρετικόν και άρκετά δυστυχές διά τόν μουσικόν έρωτα της ώραιάς εκείνης 'Αθηναίας κόρης.

Η δεσποινίς Κ. μέσα στην ξυλοπαράγκα του προχείρου Ιατρείου έχασε το μενταγιόν της.

Τά μενταγιόν ήταν πολύ της μόδας την εποχήν εκείνην.

Η δεσποινίς Κ. άντελήφθη την άπώλειαν του μενταγιόν της μέσα στο άμαξι κατά την επιστροφήν της εις 'Αθήνας.

Έβαλε μία κρυγή όχι μόνον πόνου, αλλά και φόβου και έγινε κάτωχρος.

Μέσα εις το μενταγιόν το άθώον εκείνο πλάσμα είχε κρυμμένη μία μικροσκοπική φωτογραφία του περιπετειώδους εκείνου Έλληνος ευπατρίδου, τόν όποιον τόσον ήγάπα.

Η άπώλεια του πολυτίμου εκείνου άντικειμένου έγινε ατία μιας μεγάλης συμφορές και μιας αίματηράς μονομαχίας.

Οι ψιθυρισμοί έλεγαν, ότι το μενταγιόν αυτό εφύθη εις τα χέρια ενός νοσοκόμου, άλλοι ότι εφύθη εις τα χέρια της δεσποινίδος Τζούλιας Α., αλλά το βέβαιον είναι ότι είτε έχάθη, είτε εκλάπη εφύθη έπειτα από όλίγας ήμέρας στα χέρια του άνθυπολοχαγού του πυροβολικού 'Ιωάννου Γ., εκείνου που, καθώς είπαμε προηγουμένως, άγαπούσε την τόσον άτυχή, όσον και βαθεία έρωτευμένην δεσποινίδα Κ.

Ο νεαρός άξιωματικός φαίνεται ότι έκαμε πολύ κακή ή έπαπόλεια χρησίν του μουσικού της κόρης, το όποιον ανέκαλυψε κρυμμένο εις το μενταγιόν.

Λίγη όταν μία κόρη έχει κρυμμένο μέσα εις τους παρθενικούς του κόρφους την φωτογραφίαν ενός νέου άνδρος, βεβαίως δεν την έχει ούτε από σύμπτωσης, ούτε από περιέργειαν, ο δέ 'Ιωάννης Γ., ο όποιος κατείχε την άποκάλυψιν του μουσικού εκείνου έρωτος, ένόμισεν ή έπίστευσε πως εάν προκαλούσε κάποιο σκάνδαλο θα κατώρθωνε να δημιουργήση περισσότερας έκτίδας διά την έπιτυχίαν τών ίδιόν του πόθων.

Έπειτα από τρεις, τέσσερες μέρες από την σκηνήν εκείνην του Φαλήρου ένα γκροπ άριστοκρατικό των 'Αθηνών από Ιππότης και άμαξόνας έκαμε μίαν έφιππον έκδρομήν στο Παλαιόν Φάληρον, στού Σηροτάγαρου, όπως έλέγετο τότε απ' όλους σχεδόν το Παλαιόν Φάληρον.

Μεταξύ τών μελών της έκδρομής ήτο ή όμορφη και άτυχής παρθένος και ο άνθυπολοχαγός 'Ιωάννης Γ.

Μία στιγμή ο άνθυπολοχαγός επιθύρυσεν ιδιαιτέρως εις την δεσποινίδα Κ.

—Θά ήτο εύτύχημα, δεσποινίς, εάν μου έκάματε την τιμήν μίας ιδιαιτέρας συνομιλίας. (Εις το προσεχές φύλλον ή συνέχεια)

Η ΕΚΛΑΤΚΕΥΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΝΕ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΑΙΩΝΑ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ 2031

Πρό του 2031 οι επιστήμονες θα έχουν λύσει το μυστήριον της ανθρώπινης κληρονομικότητας. Η κληρονομικότης καθορίζεται από μερικούς «γόνους», διά τους οποίους ή επίσημη γνωρίζει ήδη άρκετά. Είνε μικρά σώματα, τόσον μικρά, ώστε εάν μεγεθύνονμεν ένα αυγό κότας εις το μέγεθος της γής, οι γόννοι αυτοί δεν θα είνε μεγαλύτεροι από ένα μελανοδοχείον. Όταν οι βιολόγοι θα μπορούν να εξετάσουν αυτούς τους μικροσκοπικούς γόνους, θα είνε ικανοί να έλέγξουν την κληρονομικότητα: Πιθανότατα πρό του 2031 ένας νέος πριν προτείνει σε ένα κορίτσι γάμον θα εξετάξη την κληρονομικότητά της και ή νέα της εποχής εκείνης θ' άρνήται, εάν ό μνηστήρ έχει κληρονομίσει από τόν πατέρα του τίποτε «γόνους» ικανούς να ζημιώσουν τά παιδιά τους. Με σοφήν προσαρμογήν τών καταλλήλων γόνων θα είνε δυνατόν να καθορισθή μετ' άσφαλείας ή κατάσταση τών παιδιών που θα προέλθουν από ένα γάμον. Έτσι θα καταλήξουμε φυσικά στον εύγενισμόν που ζητούν σήμερα πολλοί επιστήμονες.

Είνε όμως πιθανόν μέχρι του 2031 όλα αυτά τά ζητήματα κληρονομικότητος και ευγενισμού να καταργηθούν διά της άνακαλύψεως της εξωμητρίου κήσεως. Έννοούμεν την ανάπτυξιν ενός παιδιού από ένα καλλιτεργημένον ώριον έξω από το σώμα της μητέρας—μέσα εις μίαν γυάλιν με τόν κατάλληλον όρμον εις ένα χημικόν έργαστήριον. Η πιθανότης αυτή δεν είνε ούτε άδύνατος, ούτε άπίστευτος. Τά αποτελέσματα πολλών επιστημονικών έρευνών απέδειξαν, ότι ή σχέση του παιδιού με την μητέρα, είνε καθαρώς χημική και δεν υπάρχουν σοβαροί λόγοι, ώστε να μη δεχθώμε ότι μίαν ήμεραν ή βιολογία θα προσδεύση τόσο ώστε να πραγματοποιήσιν την χημικήν ένωσην εις το έργαστήριον.

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΗΣ ΕΚΤΟΓΕΝΕΣΕΩΣ

Όταν ή τεχνητή αυτή έκτογένεσις γίνει καθυστάς εις την ανθρώπινην κοινωνίαν, τά έπιτελέσματά της θα είνε κολοσιαία. Πρώτον θα χωρισθή το ζήτημα της αναπαγωγής από τόν γάμον και ο τελευταίος θα μεταβληθή ριζικώς. Έπειτα, ή χαρακτηριστική του μουσικού πληθυσμού μιάς χώρας θα κανονίζεται εύκολα από μίαν κυβέρνησιν, ή οποία θα θέλη να διατηρήση την άρχήν. Κανονίζουσα την έκλογήν τών έκτογεννητικόν γονέων της νέας γεννείας, ή μελλοντική κυβέρνησις θα δημιουργή ήνα έθνος εργατικών ήλιθίων.

Άλλο άμεσον αποτέλεσμα της έκτογενέσεως θα είνε ότι ή κοινωνία θα δύναται να παράγη τόν άνθρώπινον τύπον που της χρειάζεται, και δεν θα είνε άποχρεωμένη να δέχεται όλους τους πολυποικίλους τύπους που τυχόν θα γεννηθούν.

Μολονότι δεν υπάρχει πιθανότης ή κοινωνία του 2031 να χρειασθή έκτογεννητικούς Ρομπότ καταλλήλους μόνον διά να εργάζωνται χωρίς να σκέπτονται, ή βιομηχανία θα έχη κάμει τοιαύτας προόδους, ώστε θα είνε βέβαιον, ότι οι άνθρωποι θα είνε δυνατόν να εργάζωνται παραγωγικώς μίαν ή δύο ώρας ήμερησίως και ν' άπεργάζουν το υπόλοιπον της ενεργητικότητος των εις οίανδήποτε άσχολίαν τους άρέσει.

Μία τέτοια κατάσταση προϋποθέτει την κατάργησιν βιομηχανιών, όπως ή άνθρακωρυχεία. Προϋποτίθεται ότι ή γεωργία θα έχη παύσει να είνε βασική έργασία διά την

συντήρησιν της ανθρώπινης ζωής. Πιθανώς ή βιολογία, συνεργαζομένη με την χημείαν να καταργήση την γεωργίαν, την εποχήν καί ήν δεκάωρος έβδομαδιαία έργασία θα είνε άταρκής διά τόν κόσμον.

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η γυναίκα του μέσου όρου είνε περισσότερο χρήσιμος εις το κράτος, από τόν άνδρα του μέσου όρου, αλλά και ή μάλλον προικισμένη γυναίκα είνε κατωτέρα ενός έξαιρετικού άνδρος. Εις το παρόδον αυτό εφείσκειται ή βάσις της άτελειώτου συτήσεως περί της γυναίκας και του μέλλοντός της, το όποιον τόσον άπασχολεί το κοινόν.

Ένας άταρκής άριθμός όγόνων και ισχυρών μητέρων είνε άπολύτως άναγκαίος διά την συνεχή ύπαρξιν ενός πολιτικού σώματος. Όλα τά πολιτισμένα κράτη άναγνωρίζουν την άλήθειαν αυτήν διά της άπαγορεύσεως εις τας γυναίκας να θυσιάζουν την ζωήν εις τας μάχας ως στρατιώται. Κάθε πολιτισμένη κοινωνία ύποστηρίζει την αντίληψιν αυτήν διά μερικών νόμων διά τόν όποιον νοθεύεται ότι εις ναυάγιον αι τυχόν έπιοκόμεναι επί του σκάφους γυναίκες και παιδιά πρέπει να τυχόν τών πρώτων δυνατόν διασώσεως. Εις τους περισσότερους και τά δύο αυτά παραδείγματα προνομίου θέσεως της γυναικός θεωρούνται ως φυσικός Ισποτισμός του πολιτισμένου άρρεος. Άλλά ένας τοιούτος Ισποτισμός είνε συγχρόνως και όλιγοτερον από αυτόνομο: είνε κοινωνικός και οικονομικός άναγκαιός.

Μπορεί, βεβαίως, κανείς να ύποστηρίξη ότι οι ισχυροί πατέρες είνε εξ ίσου άναγκαίοι και αι ισχυραί μητέρες εις την ύπαιθρον συνείδησιν του κράτους. Άλλά ένα σπουδόν επιχείρημα προϋποθέτει την άυστηρήν τήρησιν της μονογαμίας ως μόνης δυνατής διακανόνισεως διά την ικανοποίησιν τών γεννησιακών σχέσεων μεταξύ τών πολιτών.

Αν διά της έρημώσεως ενός μελλοντικού πλέμου ο πληθυσμός ενός έπισήμως μονογαμικού ευρωπαϊκού κράτους ύπεριθάσσεται κατά το ήμισυ, τότε, όσονδήποτε δύσχεστον και αν φανή αυτό, ή δημοσία γνώμη εις το κράτος αυτό όχι μόνον θ' άνεχθή, αλλά πιθανότατα θα ζητήση, την έφαρμογήν της πολυγαμίας μέχρις ότου έπανορθωθή ή ισορροπία του πληθυσμού.

Βεβαιώνων αυτό στειρώζομαι εις την ιστορίαν. Όταν ο Ισλαμισμός εύρίσκετο εις την άνοδόν του και έσυνέλιξε τους πολέμους έπεντάσεως, οι όποιοι άπεδεκάζον τους άρρενας όπαδούς του Προφήτου, ή πολυγαμία έκλυσεν ένένετο μετά χαράς δεκτή από τούς πλήθους, όχι μόνον των πλουσιών, αλλά και υπό έκάστου πολέμιστου. Άλλά όταν οι κατακτήσεις του 'Ισλαμισμού συνελήλυθαν και τή Μωαμεθανικά κράτη έσταθεσαν ήθησαν και καθωρίσθησαν κατέστη άσυνήθης εις κάθε μη πλούσιον και ισχυρόν άνδρα να λάβη περισσότερας της μίας συζύγου. Η άποχρέωσις αυτή έξεφυλίσθη εις άνοχήν.

Τά επιχειρήματα αυτά θ' άπεμάκρυνον τόν άναγνώστην από το κύριον θέμα μας: πώς θα είνε ή πιθανή κατάσταση της γυναίκας μετά μίαν έκαινοταετηρίδα. Άλλά, πραγματικά, ήταν άπαραίτητος άνάγκη να θέσμεν τας προϋποθέσεις αυτές ως πρόλογον εις τας παρατηρήσεις που θα κάμωμεν εις το ηχο σχέζε άρθρον μας.

Κόμης του ΜΠΙΚΕΝΧΕΝΤ

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ

τατο χορό «Γρανίδος» του 'Αλμπενέθ.
—Η συνοδεία της πιανίστας κυρίας Καμίν-ανν άριστοτεχνική, σάν πάντοτε.
—Εις το 'Ατελιέ.
—Δεν υπάρχει καμία άμφιβολία ότι όλος

ο έκλεκτός κόσμος, ο όποιος κατακλύζει πάντοτε την συμπληθητικώτατην αίθουσαν τών έορτών και δεξιώσεων του μοναδικού αυτού καλλιτεχνικού κέντρου, θα περάση μία μοναδική και εύχρηστη βραδιά.

—Από της πρόδης, που είχαμε την τύχη να παρερεσθώμε, παρ' όλην την άυστηρότητα του κοσμήτορος και του έφόρου, έπείσθημεν ότι εις το κομψό θεατράκι του, που θα φιλοξενήση τους έκλεκτους καλλιτέχνες, θα έκτιμχηθούν σωρευά εύφύεσταται και λίαν εύχάριστοι.

—Η κομψή κ. Μελίνα 'Οκάφρ, μεγάλη καλλιτέχνης, παίζει με μίαν μαεστρίαν μοναδικήν και χάριν άρραστον, ή δις 'Ελένη Παπαδάκη εις την σκηνήν της μόδας και εις μίαν άλλην σκηνήν τρισχαρτομένη και εύγενική ως πάντοτε, ή μοδιτρούλα δις Ντόρα Βολανάκη νοστιμωτάτη.

—Από τούς κυρίους σημειώνωμεν τόν κ.

Αντ. Φωκάν, εις τας ρόλους του εισοράστορος και του γεροταταλάρου διακεδαστικού, και τούς κυρίους Σ. Θεοχάρη και Μπουμπήν Ζερβόν εις άλλους ρόλους αθηναίους άρίστους.

—Λίαν συμπλητική συγκέντρωσις παρ' τή κ. και τή κ. Μπάτσον.

—Μπορεί και χορός.

—Ο κύριος τών προσκεκλημένων λίαν σενός, αλλά και λίαν έκλεκτός.

—Απ' της καλογλωσσίας που άκούω έμαθα ότι: σε μία άνογειματική δεξίωσι κάποιος πρεσβείας ένας άπόστολος κύριος είσέδυσεν κυρίως.

—Άλλά το μάτι της νοικοκυράς τόν άνεκάλησε εγκαίρως και έσπευσε άμέσως προς συνάντησιν του, για να μάθη πως ένόμισεν ο κύριος αυτός ότι μπορούσε να πηγαίη στα ξένα σπίτι άπόστολτος.

—Άλλ' όμως και το μάτι του νεαρού κυρίου έκατάλαβε τά μουρντάρια άμα άντίκεινσε το μάτι της κυρίας του σπασιού και άρχισε να άνωμακρινείται από τόν μουρφέ, όπου είχε ένσκήψει, και να άποταίγγη όσο το δυνατόν την συνάντησιν της.

—Και έτσι μέτ' τα σαλόνια άρχισε ένα άνθρακωρήνιμα, το όποιο έκράτησε όχι και όλίγη ώρα, από τρομερό πείσμα της κυρίας του σπασιού. Και ο νεαρός μας φίλος όλο κατώρθωνε να διαφεύγη την συνάντησιν της.

—Έως ότου, φρόνθεις πλέον και το σκάνδαλον που θα ένίεντο, μόλις άντίκεινσε τη σκάλα της πρεσβείας... (παρ' όλίγο να πω ποιάς πρεσβείας), πάει ίσια προς αυτήν και κατεβαίνει τρία - τρία τά σκαλιά.

—Εις έναν από τούς τελευταίους χορούς που δόθηκε την παρελθούσαν έβδομάδα στη μεγαλοπρεπέστατη σάλα του πρώτου ξενοδοχείου μας, έσημειώθηκε άπάνω στο μεγαλειότερο μπιό το χορό και μία πτώσις.

—Ο καθάλλερος, έξηντάρης νέος άλλά γεμάτος από νεανικό σφοργος, ένθ όγόρενε μετά της κ. Φ...., Έξαρνα βρεθήκανε και οι δύο φαρδείς πλατείς επί του όρειου παρκέτου.

—Όλοι οι παρατιχόντες εκεί κοντά έσπευσαν να βοηθήσουν το χαριτωμένο αυτό ζευγάρι από το τρομερό τους κατακλίσιμα.

—Ο καθάλλερος σήληθε άίσεως, αλλά ή κυρία έπαθε μεγάλην σκοποδύνην και δεν μπορούσε να συνέλθη άίσεως. Έβλησαν έν τάχει μίαν βαντίνα για να της κάνουν λίγο άέρα, αλλά έλλειψε ταύτης, ένεκα που είνε περασμένη ή μόδα, έχρησιμοποίησε ένα... φυσικό!!!...

—Αέτη την κακόγλωσσά, αν και πολιτικώς φύσεως, έπειδή όμως έγινε σ' έναν από τούς μεγάλους χορούς μας, γ' αυτό κα' έχθ ως κοσμογονάτος, δεν μπόρε να μη την άναγοράση εις αυτήν έδώ την σελίδα.

—Φαίνεται ότι ή Κυβέρνησις, έπειδή δεν είχε τίποτε άλλο να προσφέρη εις τόν φιλοξενωμένον της ύπνογον τών Έξωτερικών της Σερβίας κ. Μαυρογόνου (άφου τού είχε άποστείλει και το άνώτατο παρόσημό μας), διέμηνσε εις το άνώτατον έκπαιδευτικόν ίδρυμά μας όποιον άπονεύει την τιμήν και τόν άνακηρύξη επίτατον διδάτορα.

—Φαίνεται όμως ότι μερικοί τών καθηγητών δεν ήθέλησαν να άναγνωρίσουν τόν φίλον ύπνογον άξιον αυτής της τιμής και άπερρίψαν την πρότασιν της Κυβερνήσεως.

—Έτυχε όμως την ίδια μέρα να στανήση εις τόν χορόν δύο εκ τών κ.κ. καθηγητών, τούς κυρίους άλλως τε που κατεπόλευσαν αυτήν την ιδέαν, τούς κυρίους Μ....ν και Α....ν, ο κ. Προδός της Κυβερνήσεως και έφρασαν καθώς φαίνεται ένα λούμπμο από εκείνα που δεν λέγονται.

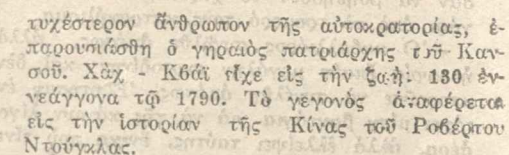
—Προτίν κοίνα να σας πω ότι την επομένην ήμεραν οι ίδιοι κ.κ. καθηγητές έκάτηκαν άπως πέλσον και τούς άλλους συνάδελφους των και άνακηρύξουν ως επίτατον διδάτορα τού Πανεπιστημίου μας τόν κ. Μαυρογόνου, τόν μεγάλον αυτόν πολιτικόν και επιστήμονα.

—Και έτσι έγινε.

PASSE - PARTOUT

Ὁ Χάχ - Κθά, ἀπὸ τὸ Κανσοῦ τῆς Κίνας,
εἶδε τοὺς ἀπογόνους του μέχρι δεκάτης γε-
νεάς. Ἐγνώρισε τὸν υἱὸν τοῦ υἱοῦ τοῦ υἱοῦ
τοῦ υἱοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ υἱοῦ
τοῦ υἱοῦ τοῦ υἱοῦ του! Ὁ Χάχ - Κθά ἔθηκε
κατὰ τὸν χρυσὸν σόλων τῆς Ἑδύνης καὶ ὁ-
ταν ὁ αὐτοκρατορὴς τῆς Κίνας ἐξήγησε τὸν εὐ-

Ὁ μῦθος περὶ πυρίνης πνοῆς ἐγένετο πραγ-
ματικότης εἰς τὸ Διόνει τῆς Ρωσσίας.
Μετά γενναίαν κατανάλωσιν βότκας ἕνας
ἐργάτης λεγόμενος Στάτης ἀπεπαισάθη νὰ
σούσῃ ἕνα σπέρτο, μὲ τὸ ὅποιον εἶχεν ἀνάψει
ἕνα τσιγάρο, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν
τρομερά.

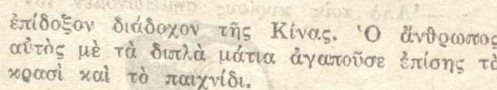
Ὁ Πέτρος Ντεφουνρέλ, ἀπὸ τὸ Μπαρζάν Βιβαράλ, ὡστόσο πατὴρ τριῶν τέκνων γεννηθέντων εἰς τρεῖς διαφόρους αἰῶνας ἔκαστον. Τὸ πρῶτον τέκνον ἐγεννήθη τῇ 1699, τὸ δευ-
τερον τῇ 1738 καὶ τὸ τρίτον τὸ 1801. Ὅλα
ἦσαν ἄρρενα καὶ ἕκαστον ἐγεννήθη ἀπὸ ὡ-
στην σύζυγον. Ὁ Ντεφουνρέλ ἐνημερεύει τὴν
τρίτην τοῦ σύζυγον ὅταν αὐτὸς ἦν 120 ἔτην
καὶ αὐτὴ μόνον 19. Ἀπέθανε τὸ 1809 εἰς τὴν
νεοαῖαν ηλικίαν τῶν 129 ἔτην. Τὸ «Μαργα-
ρίν Πιπτορέσκα» τοῦ Μάου 1877 δημοσίευσε
φωτοτυπία τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων τῶν
γεννήσεων καὶ τῶν τοιῶν καθίστων.

Ὁ λέων ἔχει τὴν μικροτέραν καρδίαν ἀπὸ
ὅλα τὰ ἀρπακτικὰ ζῶα.
Ὁ Φίλιππος Β' τῆς Ἰσπανίας, ὁ περισσό-

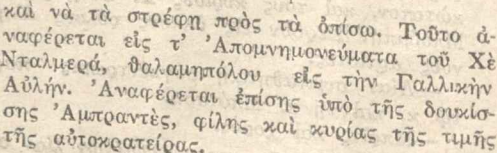
τερον δειλός από όλους τους τυράννους, είχε την μεγαλύτεραν καρδίαν από όλους τους γνωστούς ανθρώπους, ως απέδειξε η νεκρωσία.

Ἐξ ἄλλου δ' Ἰσπανός ντὲ Μάι, πρὸ τῆς Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας, γεννητὸς μὲ δύο καὶ διας, Ἐσφόλως, πρὶν ἀποθάνῃ, τὸ σῶμα του εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Ἰατρικὴν Ἀκαδημίαν ἀνέβη 6.500.000 δραχμῶν.

Ὁ Αἰοὺ - Τσοῦγκ ἡ Αἰοὺ - Μίν, ὥσως ἀνα-
φέρεται συχνά, ἐγεννήθη με δύο κόρας εἰς
κάθε μάτι. Ἡ περίεργη αὐτὴ ἰδιότης τῶν
φύσσεως δὲν ἔβλαψε καθόλου τὸν δραστήριον
αὐτὸν ἄνθρωπον. Ἔγινε κυβερνήτης τοῦ Σαν-
σί, ὑπουργὸς τῆς Κίνας, καὶ διὰ θαυματογνοῦν
με τὴν βασιλομνηστον, ἀνεκήρυξε τὸν υἱόν του

Ἡ αυτοκράτειρα Μαρία Λουίζα εἶχε τὴν
ικανότητα νὰ κινῇ τ' αὐτιά της ὅπως ἠθελε.

Και οἱ δύο ἀναφέρουν ὅτι τοῦτο ἦτο μία ἀπὸ τὰς μεγαλιπείρας διασκεδάσεις τῆς Ἀβλῆς τοῦ Ναπολέοντος Γ'· καὶ ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἔσπευδεν εἰς τὸ σάλονι ὅταν ἐπληροφωρεῖτο ὅτι ἡ Αὐτοκρατορία κινεῖ τὰ αὐτιά της.

Ἡ Μαργαρίτα Κρασιόβνα, ἐκ τοῦ χωρίου
Κονὶν τῆς Πολωνίας, ἀπέθανε τὸ 1763 ἐν
ἡλικίᾳ 105 ἐτῶν. Γα ἐξ ἧς περὶ τρεῖς γυ-
νόντα ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἰστορ. ὡς συν-
μενα μὲ τὴν ζωὴν τῆς γυναικὸς αὐτῆς.

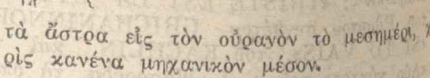
«Εἰς ἡλικίαν 94 ἐτῶν ἐνημερεύθῃ τὸν
τον τῆς σύζυγον, ἡλικίας 105 ἐτῶν, ἀπὸ
χωρίον Τσιβούτσιν. Κατὰ τὰ δεκατέσσα
ἔτη ποὺ ἔζησαν μαζί ἐγέννησε δύο ἀγόρια
ἕνα κορίτσι.

»Τὰ τρία παιδιά ἀπὸ τῆς γεννήσεώς
ἔφερον καταφανῶς τὰ ἴχνη τοῦ ἡρώου
γονέου των — τὰ μαλλιά των ἦσαν πυ-
καί εἰς τὰ οὖλα των ἔχον κοιλότητος ὡς
ἀνακαίνοντα μετὰ τὴν ἀφαιρέσιν ἐκεί-
νοισι, ὃν καὶ δὲν ἔχον ποτὶ τέτοια. ἔ-
χον παθλοῦ δύναμις, οὐτε καὶ ὅταν ἐπαι-
λοῦσαν, ἀ μάλιστα στερεὰν τροφήν κα-
ταίεν μεν ἡρώα καὶ μεν γόστια. ἔχον καὶ
βράχος καὶ ἀνάστημα, ἀνάλους τῆς ἡρώ-
ων, ἀλλ' ἔφερον ὅλα τὰ ἴχνη τῆς πα-
τρὸς.

» Ἄν καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰς κληρονομίας
τάς, προσθέτει ὁ Ἥτον, θὰ φαῖνται
μύθια, βεβαιῶνται ἀπὸ τὰ ληξιαρχικά βιβλ.
Τὸ χωρὸν τοῦ Τσιβούτσιν εἰνε εἰς τὴν ἐκ-
χίαν τοῦ Στέικ τοῦ παλαιντάτου τοῦ Σου-
μύρτε.

»Ὁ Κάσπερ Ραϊκόλ, ὁ πατέρας, ἀπὸ
μετ' ὀλίγον εἰς ἡλικίαν 119 ἐτῶν».

Ὁ Κάσπαρ Χάουζερ, τὸ μυστηριώδες
δι' τῆς Εὐρώπης, περὶ τοῦ ὁποίου τόσα
φησαν κατὰ τὸ παρελθόν καὶ τώρα,

Ὁ Κάσας Χάουσε ἐλέγτο δι' εὐχὴν καθάματα κληρονομικὰ ἐπὶ τοῖς θρόνοις Μεγάλου Δουκάτου τῆς Βόδις εἰς τὴν γενεάν. Ἀγῆθη εἰς παιδείαν ἡλικίαν πρὸς μαθηταίῳ, ἐκείνῳ ὑπὸ ἀσπληνὴν ἐπιτήρησιν εἰς ὁσοκτεινὸν διαστήματι ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη. Ὁ πρῶτον φορὰν εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν φυλακῆν του καὶ κατὰ πρῶτον ἀπάντησιν δὲν ἐφάνη συνεινὰ διὰ τὰ πόσά μόνον εἶδε τὸ Ἄνσπαχ τῆς Βαυαρίας. Ἀν καὶ ἦτο ἄνδρας πλέον, ἡ πνευματικὴ τὴν καὶ τοῦτο ἦτο παιδίον ἢ ἐγγὺς ἐπὶ.

ΑΠΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΝ.—ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΗΒΗΝ».—ΣΥΝΤΑ-
ΚΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ «ΚΑΙΡΟΥΣ» ΚΑΙ ΕΠΕΙΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ «ΧΡΟΝΟΝ».—ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ, Η ΕΞΟΡΙΑ ΤΟΥ
ΚΑΙ Η «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ»

Ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς δημοσιογράφους, ἔτσι καὶ ὁ κ. Γ. Βλάχος, ὁ διευθυντὴς τῆς «Καθημερινῆς», πρὶν εἰσελθεῖ εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν στάδιον, εἰ-
χεν ἐκθέσει ἄλλοι ἐπαγγελματίαι γλάδιον· Τὸν τραπέζιουν. Φυσικὰ δὲν ἦτο τραπέζι-
της— πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δαὶ τοῦ πηχόμεθα
εἰς ὅλην καρδίαν. «Ἡτο ὑπάλληλος τῆς Ἐ-
θνικῆς Τραπεζῆς καὶ σπασὰς πῶν, ἐξηκο-
λουθῆσε νὰ παραμῆνῃ σ' αὐτὴν ἀρετὰ χρό-
νια μετὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ εἰς τὸ ἐπάγγελμα-
τῶν «δικτατορῶν τῆς κοινῆς γνώμης».

Πότε και πώς όμως έγινε δημοσιογράφος; Ίδου πώς τὸ ἀφηγήθη ὁ ἴδιος ἕνα πρωί, μέσα εἰς τὴν κοινὴν καὶ πλουσίαν—εἰς ἐπὶ πλουσίαν καὶ εἰς βιβλία—αἰθούσαν ποῦ χρησιμεύει ὡς γραφεῖον του. Τὰ θυρεὰ παραπτάσματος ἀπαγορεύουν στὶς ἀντίκες τοῦ ἡλίου τὴν μεγαλοπρεπῆ εἰσόδον ἀπὸ τὰ παρὰ-θυρά. Ἡ αἰθούσα, εἰνε μᾶλλον σκοτεινὴ—σάν τὴν ψυχὴ τοῦ κ. Βενιζέλου, ὅπως θὰ ἔλεγεν ὁ κ. Βλάχος. Ἐν τοῦτοις ὅμοις, εἰς τὸ σκοτεινὸν αὐτὸ γραφεῖον, γραφόνται καὶ ἄρθρα ποῦ...διαφορετίζουν τὴν κοινὴν γνώμην.

— «Ήμουν τότε 22 ετών. Ένα βράδυ, ελς
τά 1908, συντηρήθην ελς τὸ τότε κομμικὸν
ζυθεατῶριον «Ἡθῆς» μὲ τὸν κ. Σπύρον
Νικολόπουλον, ὁ ὁποῖος ἐπρότεινε ν' ἀναλά-
βῃ τὴν ἀρχισυνταξίαν τὸν «Καίριον», διότι
ὁ τότε ἀρχισυντάκτης Σπ. Ποταμιῶνς εἶχε
παραιτηθῆναι, γιὰ νὰ ἐκδόσθῃ τὸ περιοδικὸν
«Ἑλλάς». Μοῦ εἶπε λοιπὸν ὁ κ. Νικολόπου-
λος: — Ἐσὺ μοιρεῖς νὰ γράφῃς. Καὶ μὴ
ποὶ εἶχες ἀνάγκη, ἔλα ἀπὸ τοῦς «Καίριους».
Πράγματι δὲ καὶ ἐπῆγα. Ἐγὼ μαρα σημειώ-
ματα καὶ χρονολογῆματα, λαμβάνων μισθὸν
40 δραχμῶν κατὰ μήνα.

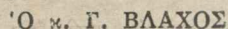
Ἐνα ἔτος κατόπιν, ὁ Στέφανος Γρανίτσας ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρτινομήτης τοῦ «Χρόνου» τοῦ ἀνεκδότου ὄντι τὸν ζητοῦσεν ὁ Χαϊρόπουλος ἐπὶ τῇ ἐφημερίδᾳ του μὲν μισθὸν διπλάσιον. Καί, ὅπως ἦτο φυσικόν, ὁ κ. Βλάχος ἐγκατέλειπε τὰς 40 δραμὰς, προτιμήσας τὰς 80, διὰ τὴν ἐπαληθεύσῃ καὶ τὸ ζητῶν, ὅτι ὁ ...«Χρόνος» ἦτο χεῖμα.

Ἐκεῖ ὁ κ. Βλάχος ἔβριμε μέχρι τοῦ 1916, ἀποφ. προσηγοριῶν· εἶπεν ἐργασθῆ εἰς τὰς ἐφημερίδας «Ν. Ἄστυ», «Ἀθήνα» καὶ «Σκίρπλ». Ἐως τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐγγραφὴ χρονογραφημάτων, σημειώματα κλπ. Εἰς τὰ 1916, ἐγράφη τὸ πρῶτον πολιτικόν τὸν ἀβ-
θρὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Μοῖδον Λαβῶ». Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς γενικῆς ἀναστατώσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ὀ Γάλλος ναύαρχος Φουρνιέ, ὁ

πὼς διὰ ἐνθυμούμενται ὅσοι ἐξήσαν τὰς τραγικὰς ἐκείνας ἡμέρας— ἐξήτητον ἐξ ὀνόματος τῶν συμψηφιστῶν, ἀπὸ τῆν μικρὰν Ἑλλάδα τὰ ὅπλα τῆς. Κανεῖς δὲν ἤθελε οὐτε ν' ἀνίσταται παρομοίαν ἐξευτελιστικὴν πρότασιν. Ὁλοὶ ἦσαν ἀποσπασμένοι νὰ ἀντιστοίχῃ. Καὶ τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο «Μολὼν Λαβὲ»—ἐνα εἶδος ἐπιστολῆς, ἀπευθυόμενον πρὸς τὸν Γάλλον νάναρχον τὸν ὁποῖον ἐκαλοῦσε νὰ πᾶρῃ τὰ ὅπλα τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς βίας—ἐνεπνεύσεν ἐξαγρετικὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν λαόν, μετὰ τὴν ψυχὴν, τὸν ὁποῖον εὗρεν ἀπάληκον. Εἰς τὴν ψυχὴν ἐπιτύχων τοῦ πρώτου, ἠκολούθησε σειρὰ ἁρθῶν, τὰ ὁποῖα συνέτειναν εἰς τὴν καταπληκτικὴν αὔξησιν τῆς κυκλοφορίας τοῦ «Χρόνου».

Ἔπειτα ἦλθαν τὰ Νοεμβριανὰ. Ἡ ἐξορία

τοῦ Βασιλέως. Ὁ ἀγὼν τῆς ἀλληλοεξοντώ-
σεως. Καὶ ὁ κ. Βλάχος ἐπαύθη ἀπὸ τὴν Ἑ-
θνικὴν Τράπεζαν, διὰ τὸν λόγον ποὺ ἐπαύον-
το τότε ὅλοι οἱ κατέχοντες μίαν θέσιν. Διὰ
τὰς πολιτικὰς του πεποιθήσεις. Μετὰ τὴν

παύσει του, εξωρίσθη εις τὰ νησιά, ὅπου παρέμεινε ἀρκετοὺς μῆνας. Καὶ ὅταν ἐπέστρεψε κατὰ τὸ 1919, ἀπὸ τῆς ἐξορίας, ἀφού ἐπεχείρησεν εἰς μάτην νὰ ἀναλάβῃ καὶ πάλιν τὴν θέσιν του εἰς τὴν Ἑθνικῇν Τράπεζαν, ἐπανήλθεν εἰς τὴν δημοσιογραφίαν. Ἀλλὰ ἡ συνεισφορά του, δὲν ἦτο καὶ τόσοσιν περιζήτητος τότε ἀπὸ τὰς ἐφημερίδων, διότι ὁ κ. Βλάχος εἶχε τὸ θάρρος τῆς γνώμης του καὶ τοιοῦτον θάρρος ἦτο ἐπικίνδυνον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ διὰ τὸν γράφοντα καὶ διὰ τὴν ἐφημερίδα. Καί, ἀφού συνεισγάσθη ὅλγους μῆνας εἰς τὰς «Ἐμπρὸς» καὶ τὸν «Νεολόνον» τοῦ Βουτυρά, μετὰ τὰ ὀλίγα χρήματα ποῦ εἶχεν, ἐξέδωκεν εἰς τὰς 15 Σεπτεμβρίου 1919 τὴν «Καθημερινήν», ἣ ὅποια εἶνε τὸ μαχητικώτερον πολιτικὸν ὄργανον τοῦ ἀντιβενεζελισμοῦ, πολλὰ δὲ ἄρθρα τοῦ κ. Βλάχου ἔχουν μείνει ιστορικὰ.

‘Ο κ. Βλαχός, έκτός από την δημοσιογραφία, ασχολήθη και με το θέατρο, μέχρη το 1917. Έγραφε πολλά έργα, που έσημειωσαν μεγάλη επιτυχία. ‘Αγαθόφρονα μερικά ‘Τά κόκκινα γάντια’, ‘Ο Άλκιβης 1.20 η όκας’, η ‘Δίς Κικλόν’ και άλλα. Τώρα δέν ασχολείται με την σκηνή, αλλά μόνον... παρασηνιακός εις την υπόθεσι του αντιδυσαντισμού.

Τὸ λεπτόν καὶ δηκτικόν πνεῦμα τοῦ κ
Βιάγου, ὁ ὁποῖος σημειωτέον εἶνε κοσμικῶ
τατος καὶ περιχρήματος εἰς τὰ σαλόνια, σπιν
θηροβολεῖ εἰς τὴν ὁμίαν του καὶ εἰς
τὰ ἄλλα του. Καὶ ἔχει γράφει πολ
λὰ ὥρασια πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐπροκάλεσαν

ἐντίπωσιν. Ἐνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα εἶνε καὶ ἐκεῖνον ποῦ ἔγραψε, κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1916, ὅταν ὁ ναύαρχος Φουρνιὲς εἶχε δομᾶ-
δίσει τὰς Ἀθήνας. Ἐγραψε τότε εἰς τὸν
«Χρόνον» ἕνα χρονογράφημα, ἀπευθυνόμενον
καὶ πάλιν πρὸς τὸν ναύαρχον Φουρνιὲς, ἐν
εἰδῇ ἀνυπόκριτης ἐπιστολῆς, εἰς τὴν ὁποίαν με-
ταξὺ τῶν ἄλλων ἔλεγε:

«Ναύαρχε, όταν οι πρόγονοί σας έτρωγαν ανθρώπους, οι ίδιοί μου έκτιζαν τὸν Παρθενώνα...»

Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, ἀνεδημοσιεύθη τὴν ἐπομένην ἀπὸ τὴν «Ἀκρόπολιν» τοῦ Πατρι-
αρχίου.

Πρό τωνων ἐτῶν τοῦ ἐπρότειναν νὰ ἀναμι-
χθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν. Τοῦ προσέφεραν ὑπο-
ψηφιότητα διὰ μίαν βουλευτικὴν θέσιν. Καὶ
ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἦτο ἐξησφαλισμένη. Ὁ κ.
Βλάχος ὅμως ἠρνήθη, λέγων:

— 'Απὸ τὰς ψήφους τῶν ἐκλογέων, προτιμῶ τὰς ψήφους τῶν ἀναγνωστῶν μου, οἱ ὁποῖοι μέψηφίζουν μὲ τὴν καθημερινὴν δραχμῆν των. Εἶνε μία βουλευτικὴ θέσις, ἡ ὁποία δὲν γάνεται ποτέ.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΔΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Πρὸ τοῦ 1917 διοικήτης τῆς καταδιώξεως τῶν κακοποιῶν ἦτο εἰς ἐκ τῶν γνωστοτέρων ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς, πρηνεὶς καὶ φρόνιμος τῶν κακοποιῶν. Ἐλγε φερεῖ μὴ τὰ νεῖτα τῶν φριχέμενους κακοποιῶν εἰ μὴ χάρις ἐκ αὐτοῦ καταδόρθευε καὶ εἶνε πάντοτε ἐν γνώσει τῶν κινήσεων καὶ τῶν σχεδίων τῶν ἑλλόν καὶ να συλλαμβάνη τοὺς ἐνόχους καθὲ ἐκλήμματος, διαρρήξεως, κλοπῆς κ.λ.τ. Ἀ μεγάλας τῶν αὐτῶ ἐπιτυχιῶν τοῦ εἶχαν ἑξασφαλεῖσι νομιμότητα εἰς τὴν βέσιν τὸν καὶ κανεῖσι διεκθύνῃσι ἀστυνομίας δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῆς διοικήσειν τῆς καταδιώξεως, ἐκ φόβου μήπως τὰ ἐγκληματικά στοιγεῖα τῆς πρωτεύουσας ἀνταποσπῶσιν καὶ ἀγίσκωσι νὰ δρῶνται.

Τὸ 1917 ὅμως ὁ νέος διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, τὸν μετέθεσε εἰς μίαν ἐπαρχίαν διὰ λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος. Ὁ πολεὶς ποῦ πρὸβλεπτα ἄξιωματικὸς βαρέως φέρον τὴν μετάθεσιν ἔλαβε μνηστῆραν ἄδειαν καὶ ἤρπασε νὰ σκέπτεται τί νὰ κάμῃ διὰ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ ἐξ Ἀθηνῶν. Καὶ τὸ ἐπέτυχεν. Συναγερθὴν μὲ τοὺς γνωστούς του μακοποιούς, αἱ ὁποῖοι, καθ' ὁδὸν αὐτὸν, ἐξέθαβον ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον πτώματα, τὰ ἀπεκατέλιξαν καὶ καθήμενους ἀνευρίσκοντο εἰς διάφορα σημεῖα τῶν Ἀθηνῶν πότε μία κεφαλὴ χωρὶς σῶμα, πότε ἕνα πτώμα χωρὶς κεφαλὴν. Αἱ ἐφημερίδες ὠργίζαν εἰς περιγυφάς, ἡ ἀστυνομία ἀνεστατώθη καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς τορνευθῆεις ἐπέσπευσε νὰ ἀνακλησθῇ τὴν μετάθεσιν τοῦ διοικητοῦ τῆς Καταδωξείας. Καὶ τότε ὁ εὐφραδὴς ἀστυνομικός ἐπιφανοῦς ποτὲ τὸν διευθυντήν:

— Μωρὲ, ἓνα μῆνα ἔλειψα ἀπὸ τὴν κατα-
δίωξι καὶ γέμισε ἡ Ἀθήνα ἀπὸ ἀκέφαλα
πτώματα καὶ ἀσωμάτων κεφαλὰς !...

Ἡ τελευταία αὐτῇ φράσι εἶχε μιὰ σημασία τὴν ὁποίαν ὁ Μπέβεργτον δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ. Τοῦ ἔκαμεν ὅμως ἐντύπωση ἡ ἀσθάδεια τοῦ ὁδηγοῦ καὶ ἡ ὑστερική νευ-

ρικότης της γυναίκας, που εξακολουθούσε να φωνάζει. Έπειτα εκείνη εστράφη προς τον Μπέμπερτον και του είπε σε τόνον ικεσίας :

—Βλέπετε σε τί κατάσταση βρίσκομαι ; Τί πρέπει να κάμω τώρα ;
—Νομίζω ότι πρέπει ν' απαλλαγούμε απ' αυτόν, είπε ο άλλος. Μου έπιτρέψετε ;
—Αγλαδί ότι σεις...
—Θα τον πετάξω απ' εκεί, αν θέλετε.

—Ναί, να τον πετάξετε στο χαντάκι, απήντησε εκείνη, χωρίς να διστάση καθόλου.
Ο Μπέμπερτον έπλησίασε τον οδηγό και του είπε :

—'Ακουσες ;
—'Ακουσα πολύ καλά.

—Τότε σήκω απ' εκεί !
'Επειδή ο άλλος δεν τόν κουνούσε, ο Μπέμπερτον έπήδησε στο αυτοκίνητο, τόν άρπαξε από το λαιμό και τόν έπέταξε κάτω. Ο σωφάφης άρχισε να βλαστήμα, ο άλλος όμως, σκυμμένος επάνω του, του φώναζε :

—Σιωπή ! Δεν μ'ας χρειάζεται βλαστήμιες !
Ο σωφάφης όμως έπήδησε όρθος και έτοίμασε της γροθιές του, ενώ τα μάτια του πετούσαν φλόγες. Έπειτα ξαπλώθηκε πάλι στο χώμα και άρχισε να ξύνει τ' ατί του.

—Αυτό του πρέπει, είπε η γυναίκα με ένα χαμόγελο προς τόν προστάτην της.
—Και σε σ'ας πρέπει η φυλακή, απήντησε ο οδηγός. Σε σ'ας και σε όλους τούς άλλους.

—'Από σήμερα σε απολύω, του έλεπεν εκείνη. Νά φύγεις και να μη σε ξαναδώ μπροστά μου.

—Θα με ξαναδείτε, και γρήγορα μάλιστα !

—Δεν τόν πέρνετε με της κλωτσιές ; είπεν η γυναίκα στον Μπέμπερτον, που ήταν πάντα έτοιμος να επιδείξη την δύναμή του. Εκύτταξε τόν οδηγό και έχαμογέλασε.
'Ισως αυτό τόν χαμόγελο ή τ'α στερεά παπούτσια τού Μπέμπερτον που θα έκαναν γνωριμία με τ'α πλευρά του, ανάγκασε τόν οδηγό να σηκοθή, εξακολουθών να ξύνει τ' ατί του.

—Είσαι μεθυμένος ! του έλεπε ο Μπέμπερτον.

—'Αλήθεια ;
Ναί ! Εφώναξεν η γυναίκα.

—'Αμ'ιβάλετε ακόμη ;
—Θα εξηγηθούμε πολύ γρήγορα, με σ'ας και με τούς άλλους. Ξέρει πολύ καλά ατί τ'ι λέω, και υπάρχουν πολλοί ακόμη που είδαν και άκουσαν. Τώρα να πάτε στη λυκοφωλιά σας όπως μπορείτε καλύτερα. Έλπίσω να γκρεμισοσκητήτε στο δρόμο.

Και άπεμακρύνθη με βήμα όχι και τόσο σταθερό. Ο Μπέμπερτον και η κυρία τόν ακολουθούσαν με τ' βλέμα, χωρίς να χωρφέρουν λέξη. Ο Μπέμπερτον όμως παρετήρησεν ότι τ'ο πείσισόν της κυρίας είχε πάρη μι'α παράξενη έκφραση σκληρότητας. Μη γνωρίζοντας τί σημοσίαν είχαν τ'α λόγια τού σωφάφης δεν έδωσε μεγάλην προσοχήν, αν και η λέξη «λυκοφωλιά» δεν τού έκαμε καλήν έντύπωσιν.

Όταν η αγανάκτησις της κυρίας πέρασε, έχαμογέλασε προς τόν Μπέμπερτον.

—Δεν ξέρω 'Αλήθεια πώς τόν ανέχθηκα τόσον καιρό. Τό μεθύσι ένεκ κακό ελάττωμα, και πρό παντός γιά σωφάφης. Πολλές φορές τόν είδα μεθυμένον, ποτέ όμως σάν τώρα. Σ'ας εύχαριστώ και είμαι ύποπτος μένη μαζί σας. Νομίζετε ότι τ'ο αυτοκίνητον έπαθε τίποτε ;

—Δεν πιστεύω.

—Είπε εύκολο να τ'ο βγάλουμε απ' εκεί. Γνωρίζετε σεις από αυτοκίνητα ;

Ο Μπέμπερτον απήντησε ότι καί ηξερε από αυτοκίνητα και άρχισε να τ'ο εξετάζει. Έπειτα έπήδησε στο βολάν και έκαμε δι-

οθεν και έφερε τ'ο αυτοκίνητο στο δρόμο.
—Δεν έπαθε τίποτε, είπε.
—Βλέπω ότι γνωρίζετε να οδηγείτε.
—Ναί, λιγάκι...
—Θα είχατε την καλωσύνη να με πάτε σπίτι μου ;

—Μεγάλο χαράς, κυρία μου.
—Μήπως όμως έχετε να πάτε πουθενά και σ'ας έμποδίζω ;

Ο Μπέμπερτον την έβεβαίωσε ότι ήταν έντελώς έλεύθερος. Έπήγινε όπου τόν έπαιρνε ή τύχη. Ήταν λοιπόν εύχαριστημένος που θα έκανε τόν δρόμο με ένα πολυτελές αυτοκίνητο. Η κυρία ήταν αρκετά άρσεν, και αν δεν είχε τ'ο ελάττωμα αυτό στο πηγούνι, στο στόμα... Όπωςδήποτε όμως ήταν έλκυστική, αν και όχι πειά νέα...

Τό αυτοκίνητο προχωρούσε καλά, και ο

Μπέμπερτον ήταν εύχαριστημένος. Δεν τόν ενδιέφερε να μάη πού θα έπληγαν. Ήταν μι'α περιπέτεια αρκετά ένδιαφέρουσα, από την οποίαν δεν είχε να χάση τίποτε. Η κυρία τού έδειχνε τ'ο δρόμο. Έρρεσπάθησε να μαντέψη τ'ο έπληγαν, αλλά στο τέλος έπίσπλησε ότι αυτό δεν τόν ενδιέφερε καθόλου.

Έπειτα από κάμποσο δρόμο βρέθηκαν έμπρός από δύο καγκέλλωτες πόρτες, όπου η άγνωστη τού έλεπε να σταματήσει. Τό σπίτι ήταν περιτριγυρισμένο από μι'α ψηλή μάντρα. Ασφαλώς θα ήταν κάποια άριστοκρατική έπαυση.

Η κυρία τού έδωσε ένα μάτσο κλειδιά, τού έδειξε ένα και τόν παρεκάλεσε ν' άνοιξη. Αυτός άνοιξε με προθυμία και έμπασε μέσα τ'ο αυτοκίνητο. Έπειτα έκλειδωσε πάλι την καγκέλωτη πόρτα και έδωσε τ'α κλειδιά της κυρίας, που παρακολουθούσε όλες του της κινήσεις, γιά να βεβαιωθεί ότι έκτελοϋσε καλά της παραγγελίας της.

Ένα στενό μονοπάτι τόν έφερεν έμπρός εις τ'ο σπίτι, τετράγωνο, κατάλευκο, με δύο πατώματα. Αυτός έπήδησε κάτω και άνοιξε την θυρίδα τού αυτοκινήτου.

—Ερβάσαμε λοιπόν, είπε.

Έκείνη τόν εκύτταξε χωρίς ν' άπαντήσει. Ο νέος είδε τ'ο μεγάλα και ζωηρά μάτια της να τόν παρατηρούν με προσοχή. Είς τ'ο έρενητικό αυτό βλέμμα απήντησε μ' ένα χαμόγελο.

—Σ'ας εύχαριστώ άπειρώς, είπεν εκείνη.

Δεν ξέρω τί θα συνέβαινε αν δεν σ'ας έφαινε. Αυτός ο άνθρωπος ήταν τρομερά έπιπιδνυος.

—Είμαι πολύ εύτυχής που σ'ας έξυπηρέτησα, απήντησεν ο Μπέμπερτον.

Έκείνη τόν εκύτταξε με προσοχή. Είχε μπροστά της έναν άντρα αρκετά ρωμαλέον, με δύο έξυπνότατα μάτια. Δεν μπορούσε να καταλάβη καλά σε ποιά κοινωνική τάξη ανήκε. Έπειτα τού έδειξε την γωνίαν τού σπιτιού.

—Τί θα έλέγατε αν σ'ας παρακαλούσα να οδηγήσετε τ'ο αυτοκίνητο στο γκαράζ ; Και να μη φύγετε, θέλω να σ'ας μιλήσω.

Την είδε να κατευθύνεται προς την κεντρική είσοδο τού σπιτιού και ν' άνοιγη με ένα από τ'α κλειδιά της. Ούτε άπρήγρη, ούτε ένοικος δεν έφαινετο εκεί και μι'α άπλήγη σιγή έβασίλευε παντού. Ένώ όμως έστρέφετο γιά ν' άνέβη στο αυτοκίνητο, έσπρώσσε άθελα τ'α μάτια και διέκρινε ένα κατάχλωμο πρόσωπο να τόν παρατηρή από ένα παράθυρο, πίσω από τ'α στόμια, τ'α οποία όμως έπεσαν άμέσως και η μορφή χαφτηκε πίσω τους.

Επήρε τ'ο αυτοκίνητο στο γκαράζ και τ'ο έτοποθέτησε στη θέσι του. Έπειτα άναψε ένα σιγαρέτο και στάθηκε να περιμένη την κυρία, όταν είδε έναν άνθρωπον, σάν τρομαγμένον, να πλησιάζη με ύποπτον ύφος. Κρατούσε ένα καλαθί γεμάτο λαγανά και φορούσε χοντρά παπούτσια, γεμάτα άσβεστη και λάσπη. Θα ήταν κηπουρός ή άπρηγτης εκεί μέσα.

Ο άνθρωπος έπλησίασε προσφιλτικώς, σέρνοντας τ'α πόδια κατά παράξενον τρόπον, σάν να ήταν τ'α παπούτσια του πολύ βερειά. Η μορφή του ήταν άποικιστική, έμοιαζε με πτώμα και τ'α μάτια κρυμμένα πίσω από πικνά φρύδια.

Ο Μπέμπερτον τόν έχαιρέτισε με χαμόγελο, ο άλλος όμως δεν απήντησε : έστρέφτο έμπρός του και τόν παρατηρούσε με μι'α παράξενη έκφραση αντίπαθείας. Ο Μπέμπερτον έκαμε πειό έντονο τ'ο χαμόγελόν του. Ασφαλώς εύρίσκετο άνάμεσα σ'ο πολύ παράξενους ανθρώπους. Όλοι ήταν άνατονόητοι.

—Πού είνε ο 'Αλφ ; έρώτησε ο κηπουρός.

—Ποιός 'Αλφ ;

Ο σωφάφης. Κανείς δεν ξέρει να οδηγεί τ'ο αυτοκίνητο καλύτερα απ' αυτόν.

—'Αλήθεια ;

—Τόν άπέλυσε αυτή ;

—Ποιά αυτή ;

Ο άνθρωπος εκύτταξε γύρω του προσοχήν να άπαντήσει. Ο Μπέμπερτον εκάταλεσε ότι ο άλλος ήταν τρομαγμένος.

—Δεν μπορώ να καταλάβω, είπεν ο κηπουρός.

—Τί πράγμα δεν καταλαβαίνετε ;

—Γιατί έπληρατε την θέσι τού 'Αλφ. Ένομίζα ότι θα έμενε έδώ γιά όλη την ζωή του, όπως έγώ.

—Καθώς βλέπω, τ'ο μέρος έδώ δεν είνε και τόσον εύχάριστο.

—Είπατε καλά : «καθώς βλέπω».

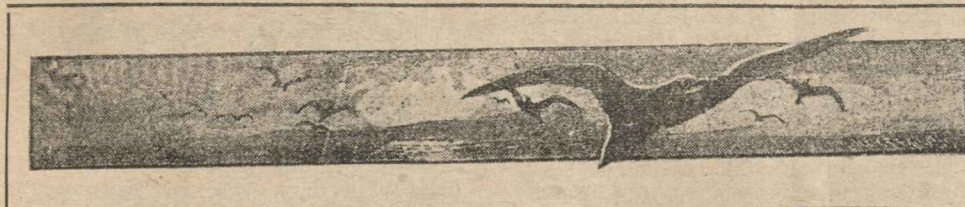
Έκαμε ένα βήμα προς τ'ο έμπρός με ένα δάκτυλο στα χείλη και με μι'αν άνέκφραση λάμψη στα μάτια.

—Έκείνο όμως που δεν ξέρετε...

—Εσταμάτησε άποτόμως. Μι'α φωνή έφώναξε : «Γιάννη !» Ήταν η κυρία, που έρχότανε γελαστή.

—'Οραία χορταρικά ! είπε, δείχνοντας τ'ο καλάθι. Πήγαινε να στην κουζίνα. Είμαι ο καλύτερος κηπουρός της περιφέρειας.

Ο Γιάννης, όταν άκουσε τ'ο όνομά του, άρχισε να τρέμει, αλλά μετά ένα άόριστο χαμόγελο έφάνηκε στα χείλη του και άπομακρύνθηκε περπατώντας με κόπο.
(Η συνέχεια εις τ'ο προσεχές)

Κατά την άναχώρησιν τού πλοίου από την Σαίγκον διεδόθη μεταξύ των νέων έπιβατών δι' ύψηλρον επάνω στο πλοίο μι'α όρραία έπιβάτις, από την Σαγκάη. Αυτό ήταν άρκετό γιά να διεγείρη μεγάλη περιέργεια μεταξύ των Εθραιών εκείνων, που είχαν ήσση τ'οσα χρόνια στη μακρινή εκείνη γωνιά της Κίνας. Μι'α όρραία γυναίκα, που θα ήταν έπι εικοσιπέντε ήμερας άνάμεσά τους επάνω στο πλοίο, ήταν βέβαια μι'α σπουδαία άπασχόληση. Δεν άργησε μάλιστα να γίνη γνωστόν ότι η γυναίκα αυτή έμενε στην ύπ' αριθμόν 16 καμπίνα πολυτελείας, ότι έταξείδευε όλομόναχη και ότι έφορούσε τουαλέττες πολυτελείστας. Αυτά ήταν λίγα, αλλά εύτυχώς τού τ'ο ταξείδι ήταν μακρόν και έτσι άσφαλώς θα μάθαιναν και άλλα. Προς τ'ο παρέν καθένας έφρόντιζε πώς θα βολυνθή καλύτερα.

Τό βράδυ έφθασε θεομό και βαρύ.Τό πρώτο κοινοδύνι γιά τ'ο δείπνο είχε σημάνει στής έπτά παρά τέταρτο και στή γέφυρα της πρώτης θέσεως είχε άρχισή η κίνησις. Τέλος έβγήκε από την καμπίνα της η 'Ελλεν Νέξτον, η όρραία έπιβάτις, με μαλλιά κομμένα και κολλημένα στο κεφάλι, μεγάλα καστανά μάτια, στόμα μικρό και κατακόκκινο, ντυμένη πολύ κομψά. Τό βαλνιόκινο φόρεμά της άφηνε να φαίνονται η λεπτός γραμμές τού κομψού μ' εύλινιστον σώματός της.

Τό πέραςμά της διήγειρε τη γενική προσοχή. Αυτή, χωρίς να προσέξη γύρω της, έπερχώθηκε στο μπαρ τού πλοίου, όπου εύρίσκοντο τρεις άνδρες με τ'α σμόκν τους. Έκάθισε σ' ένα από τ'α ψηλά σκαμνιά τού μπαρ, έξήτησε ένα μικρό και έβγαλε ένα τσιγάρο από τη μικρή χρυσή θήκη που έκρεμώταν από τ'ο χέρι της. Ένας από τούς τρεις άνδρες, ο ψηλός και ξερακιανός 'Αγγλος Κέλλυ, έσπευσεν άμέσως με τόν άναστήρα του στο χέρι.

—Σ'ας εύχαριστώ, του είπεν η άγνωστης, κυττάζοντας τον κατά πρόσωπον χωρίς να μειδίση, ενώ συγχρόνως έβγαλε ένα μικρόν άναπτήρα και άναψε μόνη τ'ο τσιγάρο της.

Ο Κέλλυ, κάπως ντροπισμένος, έγύρισε πάλι κοντά στους δυο άλλους, τόν Χόλμπεκ και τόν Ρούσελ, οι οποίοι τόν έπείραξαν γιά την άποτυχία της άποπείρας του.

Η 'Ελλεν έν τούτοις έφαινετο τελείως άδιάφορος προς όσα συνέβαιναν γύρω της. Σε λίγο τ'ο κοινοδύνι έσήμανε γιά δεύτερη φορά και οι έπιβάτες άρχισαν να διευθύνονται προς την τραπεζαρία. Στής έπτά και τέταρτο η 'Ελλεν εκύτταξε τ'ο μικρό ρολογάκι τού χεριού της, έσπρώχθηκε, έξήτησε τ'ο λογαριασμό τού μπαρμαν, τόν υπέγραψε και τού τόν έπέστρεψε λέγοντας.

—Σ'ας εύχαριστώ, του είπεν η άγνωστης, κυττάζοντας τον κατά πρόσωπον χωρίς να μειδίση, ενώ συγχρόνως έβγαλε ένα μικρόν άναπτήρα και άναψε μόνη τ'ο τσιγάρο της. Ο Κέλλυ, κάπως ντροπισμένος, έγύρισε πάλι κοντά στους δυο άλλους, τόν Χόλμπεκ και τόν Ρούσελ, οι οποίοι τόν έπείραξαν γιά την άποτυχία της άποπείρας του.

Κατά της άκόλουθες ήμέρες η 'Ελλεν ήταν τ'ο άντικείμενον της γενικής προσοχής και παρακολούθησος. Οι όποιοι της άνηγνισαν σ' όλους περιέργοι. Δεν έβγαίνε ποτέ από την καμπίνα της προς τ'ο τόνένδεκα. Όταν έβγαίνε έμενε έσπλωμένη σε μι'α σιγή λίγη λίγο παράμερα και η εδίαζε ή έρέμβανε,

μι'α νέα που έπαψε πάλιν. Τό σαλόνι ήταν άδειανό και η νέα δεν έπρόσεξε την είσοδό της. Η 'Ελλεν έκάθισε σε μι'α πολυθρόνα, κυττάζοντας με έξαιρετική προσοχή τη νέα που έταζε.

Τό ύφος της έδειχνε μι'α βαθιά μελαγχολία και σε λίγο χονδρά δάκρυα άρχισαν να κυλούν στα μάγουλά της.

Από ένα στρογγυλό φαταγόν, που άνοιγε στη γέφυρα, ο Ρούσελ την είδε και διέκρινε τη θλιμμένη όψη της. Συγκινημένος, έμπηκε στο σαλόνι και παρενεύθη, γιά τ'ο παίξιμο ήταν πολύ κοντά και δεν μπορούσε να δικαιολογήσθ τέτοια επίδραση. Έπλησίασε και εκάθισε κοντά της. Έκείνη τότε τον έπρόσεξε και με μι'α συνήλθε. Έκούσισε τ'α μάτια της και έσπρώχθηκε γιά να βγί. Ο Ρούσελ έσπρώχθηκε και αυτός έτσι, που βρέθηκε άπέναντί της.

—Μου έπιτρέψετε, κυρία, της είπε, να σ'ας κρατήσω λίγη συντροφιά ;

—Σ'ας εύχαριστώ, τού απήντησεν εκείνη, με ήπιο τόνο, και έβγήκε άπότομα.

Ο Ρούσελ έχρειάστηκε μερικάς στιγμές

ώσπου να συνέλθη από την κατάπληξι του. —Γαελή θα είνε ! έσκέφθη.

Αλλά οι άλλοι, στους οποίους διηγήθη τ'ο έπεισόδιον, δεν συμμερίζοντα τη γνώμη του, γιά τ'ι παράξενη κυρία δεν δείχνει κανένα σημείο τρέλλας.

Αλλη φορά πάλιν είδαν την μυστηριώδη αυτήν γυναίκα να μπαίνει στην αίθουσα όπου έπαιζαν τ'α παιδιά, να χαιδεύη ένα από αυτά και να δακρύζη.

Και όλα τ'α πνεύματα, διεγερμένα από τη ζέση της τροπικής ζώνης, έπανοούσαν χίλιες δυο άπίθανες ύποθέσεις γιά να εξηγήσουν τ'ο μυστήριο εκείνης της γυναίκας.

Ένα βράδυ ο Χόλμπεκ δεν κρατήθηκε και κόλλησε τ'ο αυτί του στην πόρτα της καμπίνας 16. Έπειτα από λίγες στιγμές όλοι έπληροφορούντο ότι ο Χόλμπεκ είχε άκούσει μέσα στην καμπίνα μι'α άνδρική φωνή !

—Είμαι βέβαιος ότι άκουσα μι'α άνδρική φωνή ! έδήλωσεν ο Χόλμπεκ, ύπερήφανος γιά την άνακάλυξί του, μι'α φωνή μονότονη, που έλεγε όλο τ'α ίδια πράγματα, δεν άκουσα όμως τί έλεγε.

Άμέσως έγεννήθηκε η άπορία πούς ήταν αυτός ; Ίσως ο πλοίαρχος. Μά όχι, δεν ήταν δυνατόν. Τέτοια όρα είνε πάντα στη γέφυρα επάνω και έξ άλλου σπανίως κατεβαίνει μεταξύ των έπιβατών.

Και τ'ο κοινοσπολιό δίνει και παίρνει. Η 'Ελλεν τ'α άγνοεί όλα αυτά. Δείχνει την ίδια άδιαφορία γιά όσα συμβαίνουν γύρω της και δεν μιλεί σε κανένα. Και μόνον όταν κανείς της μιλήσθ τού άπέναντί της και σσερεόττητα «Σ'ας εύχαριστώ», ενώ τ'ο πούσωπό της δείχνει μι'α άνεξήγητη άγωνία.

Την άλλη ήμερα κατά τ'ο βράδυ, μι'α δεσποινίς πηγαίνοντας να κοιμηθή άκουσε καθώς έπερνούσε από την καμπίνα 16, μι'α παιδική φωνή από μέσα. Δεν ύπηρχεν άμφιβολία γι' αυτό, η δεσποινίς είχε καθαρά διακρίνει τη χαροπή παιδική φωνή. Έσπευσεν λοιπόν να μεταβήσθ την είδησι στο σαλόνι. Αυτοστιγμεί όλες η μητέρες που ήταν εκεί, τρέχουν έξω από την καμπίνα 16, αλλά δεν άκούγεται τίποτα πλέον. Ένας πανικός της καταλαμβάνει και γι'αυτές άγωνία σπείδουν στής καμπίνας των να βεβαιωθούν αν εύρίσκονται εκεί τ'α παιδιά των. Κανένα δεν βρείται, όλα κοιμούνται ήσυχά και μερικά έπνουν τρομαγμένα από τ'ο τίναγμα της άνήσυχης μητέρας τους.

Ποιά παιδι ήταν αυτά λοιπόν ; Τί νέο μυστήριο ήταν αυτό ; Όποιονέως η έπίδρασις πρέπει να γίνη πειό σοβαρή, πειό άυστηρή, γιά τ'ο κάποιος μεγάλος και άγνωστος κίνδυνος πλανάται στο πλοίο...

Τέλος, μι'α βραδιά πού οι έπιβάτες χορεύαν στη γέφυρα με τη βοήθεια ενός γραμμωτόνου, τη γενική έντύπωση προκαλεί η μεγάλη προσοχή με την όποια η 'Ελλεν κυττάζει τ'ο γραμμωτόνο. Λίγο-λίγο τ'ο πρόσωπό της αλλάζει, πένοντας μι'α θλιμμένη έκφραση. Τ'α μάτια της είνε γεμάτα δάκρυα, ενώ τ'α δάκρυά της σπρίγγουν νευρικά τ'ο μονόπλά της, που φέρνει κάτω κάτω στα χείλη της. Ένας βαθύς πόνος φαίνεται να την πνίγη. Αίφνης σπινδνεται και έφ' όλοι σταματούν και την κυττάζουν, προσκοίε σάν αυτόματο προς τ'ο γραμμωτόνο, που φαίνεται να την μαγνιτίζει. Τ'α βήματά της είνε διστακτικά. Σε μι'α στιγμή κλονίζεται και ο Χόλμπεκ, που είνε κοντά, άπεύδει να την ύποστηρίξη. Αυτοστιγμεί όμως η 'Ελλεν σπνέρεται, κυττάζει γύρω της όλα τ'α άνήσυχά πρόσωπα, άνακτά την ψυχραιμίαν της, και γρήγορα-γρήγορα κατεβαίνει στην καμ-

πίνω της. 'Ο γιαντρός του πλοίου την ακολουθεί, όταν όμως έφθασε στην καμπίνα της, εκείνη είχε κλειδωθεί. Έκπληκτος, αλλά δεν έλαβε άπάντησι και άνέθηκε πάλιν στη γέφυρα.

—Δέν είνε τίποτα, έλτε γιά νά καθιστάσθω τόν κόσμω, ή ξέστη έπείραζε λίγο την κυρία, μήν άνησυχείτε.

Μιά γενική άνακούφισι έπροκάλεσαν τά λόγια του. 'Η όμιλίες και ό χορός ξανάρχισαν και ή ευνυμία που είχε διακοπεί έπανήλθε θορυβώδης.

Αίφνης ένας πυροβολισμός μακρινός άκούσθηκε. 'Όλοι έσταμάτησαν άμέσως και άληλοειπών άχθήσαν.

—Ποιος είχε πυροβολήσει ;

Η ερώτησις ήταν σ' όλα τά χείλη, αλλά ή άπάντησις, που κανείς δέν έτολμούσε νά προσφέρει, ήταν σ' όλων τη σκέψη. «'Η Νέξτον». 'Η ταρραχή και ή σύγχυσις πρην έπηκολήθησαν ήταν γενική. Τέλος ένας καμαρότος άνέφερε στον πλοίαρχο ότι ό πυροβολισμός προήλθε από την καμπίνα 16. 'Επιτήρειασαν, και άπ' έξω άκουσαν μία μονότονη άνδρική φωνή μέσα στην καμπίνα ν' άπαγγέλλη κάτι. Έκπληκται, αλλά δέν έλαβαν καμμία άπάντησι. 'Ο πλοίαρχος διέταξε νά σπάσουν την κλειδαριά. Έπειτα από μερικά λεπτά ή πόρτα της καμπίνας παρεβιάσθη και ό πλοίαρχος, ακολουθούμενος από τόν γιατρό και τόν δεύτερο πλοίαρχο, έμπηκαν. Τό ηλεκτρικό ήταν άναμμένο και εφώτιζε τό τραγικό θέαμα. Έπάνω στην καρέτα ήταν έσπλωμένο τό πτώμα της Έλλην Νέξτον, που κρατούσε άκόμη στο χέρι ένα περιστόφορο. 'Ο γιατρός έπιστοποίησε άμέσως τόν θάνατον, ενώ οι άλλοι δύο εξήταζαν την καμπίνα. Έπάνω στο κομοδίνο ήταν δύο φωτογραφίες τοποθετημένες έτσι που νά βλέπουν πρὸς τό κρεβάτι. Μιά φωτογραφία ενός ώραίου άνδρος με πρόσωπο έκαρακτικό και έξυπνο και μία φωτογραφία ενός γελαστού παιδιού πέντε ετών. 'Ανάμεσα στις δύο φωτογραφίες ήταν ένα μικρό γραμμόφωνο, επάνω στο όποιον έγύριζεν άκόμη ένας δίσκος τελειωμένος. 'Ο πλοίαρχος σταμάτη τη μηχανή και βρῖσκε δίπλα ένα γράμμα μ' έπιγραφή πρὸς αὐτόν. 'Ανοίγει τόν φάκελλο και διαβάσει.

«Πλοίαρχε, δέν άντέχω πλέον, δέν έχω ούτε τό θάρρος, ούτε την ύπομονή νά ύπομείνω άκόμη, έως ότου φθάσουμε στη Μασσαλία. Συγχωρήστε μου την άνησυχία που σας φέρνω και διαβάστε τό γράμμα μου έως τό τέλος γιά νά καταλάβετε την αϊτία του διαδήματός μου.

»Πρὸ έπτά ετών έπανδρεύθηκα μ' ένα άνδρα που τόν έλάτρευα. Δέν μπορώ νά σας διηγηθῶ τί ήταν τό ταξίδι μας όταν εφύγαμε από τη Μασσαλία γιά την Σαγκάη. Είνε μία άνάμνησις πηλής ευνυχίας, κρημμένη βαθεία στην ψυχή μου, αυτό τό ταξίδι.

»Στην Σαγκάη, όπου ό άνδρας μου ήταν άρχιτέκτονα έπέρασα μία ευνυχισμένη ζωή, που την συνεπλήρωσε ένα μικρό άγγελόιδι. Έπὶ πέντε έτη έζησα έτσι ευνυχισμένη μετὰ του άγαπημένου μου συζύγου και του λατρευτοῦ μου παιδιό. Καί όμως. Ένα αυτοκινητικό δυστύχημα ήλθε νά καταστρέψω άποτομα όλη μου την ευνυχία. 'Ο άνδρας μου και τό παιδάκι μου έσκοτώθηκαν. Έγώ δυστυχώς έζησα, άν και βαρετά πληγωμένη στο κεφάλι, αλλά έμεινα κομψή, τελείως κομψή, άνάκαη ν' άκούσω τό παραμύθο.

»Τί μου χρειάζεται νά ζῶ, βυθισμένη σ' αυτή την άδιαιτάστη σιγή, άφού εκείνοι που έλάτρευα είνε νεκροί ;

»Μ' εξέτασαν ειδικοί γιατροί. Φαίνεται ότι στο Παρίσι θά μπορούσαν νά κάμουν μία λεπτή έγχείρησι σ' αϊτιά μου. Μερικοί καλοί φίλοι μ' έκαμαν νά δεχθῶ αϊτή τη δοκιμή, που μπορούσε νά μου χάριση πάλι την άκοή μου. 'Αλλά τί τό όφελος ;

»Μπορείτε νά καταλάβετε, πλοίαρχε, τη

«Όλος ό έκλεκτός κόσμος

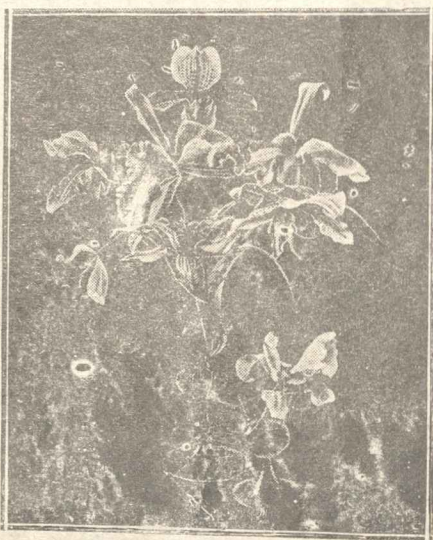
καπνίζει σιγαρέττα «EGO».

SIMON ROY

φρονή αϊτής της άπόλυτης σιγής στην όποία είμαι κλεισμένη ; Δέν μπορώ νά καταλάβω τί μου λένε όταν μου μιλούν, δέν μπορώ ν' άκούσω την μουσική, δέν μπορώ νά μιλή, άφού δέν μπορούν νά μου άπαντήσουν. Είμαι άναγκασμένη νά λέγω όλο τά ίδια λόγια. Είμαι κομψή άνάμεσα σέ άλλους....

»Έπειτα αυτό τό ταξίδι που είχα ξανακάμει άλλοτε τόσο ευνυχισμένη, τά ίδια τοπεία που είχα άνακρύψει τότε γεμάτη έλπίδες, τό ύποκόφο μουρουόρισμα της θάλασσας που τότε μ' ένανούριζε γλυκά, ενώ τώρα μονάχα τό μαντεύω — όλ' αϊτά που μου ξαναθυμίζουν κάθε στιγμή τη χαμένη ευνυχία μου...

»Α ! δέν άντέχω πλέον, δέν έχω κανένα λόγον γιά νά ζῶ. Πρὶν πεθάνω δέν έχω παρά μόνον μία έπιθυμία. Θέλω νά με ρίξετε στη θάλασσα ντυμένη μ' ένα φόρεμα που θά βρῖθε σέ μία βάλιτσα μου — ένα φόρεμα μὸδ που του άρεσε πολύ. Μαζί μου θέλω νά βάλετε της δύο φωτογραφίες που θά βρῖθε επάνω στο κομοδίνο, είνε τά μόνα πράγματα που μου μένουν άπ' τά δύο άγαπημένα μου πρόσωπα. Σεις κρατήστε τό γραμμόφωνο και τούς δύο δίσκους μου. 'Ο ένας δίσκος περιέχει ένα μέρος από μία διάλεξι του άνδρός μου και ξέρω τί θέλει νά πῇ όταν παίζεται.

'Ο άλλος δίσκος έχει όμιλίες του μικρού μου. Αϊτοί οι δύο δίσκοι ήταν ή μόνη μου χαρά από τότε που συνέβη τό δυστύχημα. Δέν μπορώ νά τους άκούσω, αλλά τους νοιώθω και αϊτό που ήταν μία άνακούρησις μέσα στην αϊωνία σιγή που με περιβάλλει. Κρατήστε τους γιά άνάμνησί μου.

»Αϊτά είχα νά σας πῶ. 'Ελπίζω ότι θά μ' έκαταλάβετε. Σας εύχαριστώ.

Χωρίς νά πῇ λέξι ό πρώτος πλοίαρχος, έδωσε τό γράμμα στον δεύτερον.

'Η συγκίνησις και ή έκπληξις όλων τών έπιβατών όταν έμαθαν την αλήθεια, δέν περιγράφονται. Θάλεγε κανείς ότι όλοι είχαν ξεχάσει της ύποψιες τους και σχεδόν μετανοούσαν γ' αϊτές. Οι τρεις φίλοι πρὸ παντός ήταν άμλητοι, δυσαρεστημένοι και από τούς άλλους και από τόν ξαντό τους.

Τό άπόγευμα της άλλης ήμέρας, κατά της έξ, τό πλοίο έσταμάτησε. Μιά γενική σιγή έπεκράτησε τότε. Μερικοί έπιβάται έσκυψαν από την κοιταστή, ενώ άλλοι έβλεπαν. Ένα μακρύ δέμα άπολύθηκε και έτάραξε τη γαλήνη της μολυβένιας θάλασσας. Έπειτα άρχισε πάλιν ό ύπόκοφος θόρυβος τών μηχανών και τό πλοίο έξεκίνησε.

Έκείνο τό βράδυ στο δείπνον όλοι ήταν σιωπηλοί. Ένα τραπέζι ήταν άδειανό και κάθε στιγμή τά μάτια έστρέφοντο πρὸς την σκάλα, σάν νά έπερίμεναν νά έμψανισθῇ ή Έλλην Νέξτον ώραιά, με την μὸδ τουαλέτας της, όπως την είδαν νεκρή, σφίγγοντας στο στήθος της της δύο φωτογραφίες, σύμφωνα με την τελευταία έπιθυμία της...

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Πῶς πηγαίνει ή γυναίκα σου ;
—Πολύ άσχημα, φίλε μου. Φαντάσου ότι ό γιατρός μου πέρνει έκαστό δρασμὸς κάθε βίτζα !

Μέσα εις τό τραίνο :

—Έχετε παιδί, κύριε ;

—Μάλιστα, ένα γυό.

—Καπνίζει ;

—Δέν έχει βάλεϊ τσιγάρο στο στόμα του.

—Καλό αυτό. Πηγαίνει στα καφενεία ;

—Όύτε μία φορά δέν έχει πατήσει σ' αϊτό τό μέρη.

—Τά συγκατηγήριά μου. Ρεμπτελύνει τις νύχτες ;

—Ποτέ. Κοιμάται άμέσως μετά τό δείπνο.

—Ω ! μά αυτό είνε έξοχο ! Τί ήλιος είνε ;

—Δύα μηνών !

Στό φαρμακείο :

—Κύριε, μπορείτε νά μου έτοιμάσετε μία δόσι ρετινολάδο, αλλά νά έχη εχθράτη γεύσι ;

—Εύκολο, δεσποινίς. Καθήστε. Έν τῷ μεταξὺ θά μου έπιτρέψετε νά σας προσφέρω λίγο σιρόπι φράουλας, ως νά έτοιμασθῇ τό φάρμακο.

—Σας εύχαριστώ.

Σέ λίγο :

—Άκόμη δέν έτοιμάσθηκε τό λάδι ;

—Δέν έκαταλάβατε τίποτα ; Τό είχα άνακατώσει με τό σιρόπι.

—Α ! μά δέν ήταν γιά μένα ! 'Ηταν γιά τό μικρό μου άδελφάκι !...

—Ξέρεις, αγαπητή μου, έχω τη συνήθεια νά μιλή στον ύπνο μου !

—Α ! πρόσχε !... 'Ο άνδρας σου είνε τόσο ζηλιάρης !

—Έννοια σου ! Έχουν και οι δύο τό ίδιο όνομα....

Πόσο άξίζει μία ιδέα εις την 'Αμερικήν ;

'Ο Τζόν, ένας νέος φτωχός, αλλά έμπνός, έχει δύο φιλοδοξίες ; νά παντρευθῇ την θυγατέρα του έκκατομμυριούχου Μπουλ και νά γίνῃ συνεταίρος του βασιλέως της ντομάτας Γκόλντσαπλ. Παρουσιάζεται εις τόν έκκατομμυριούχον :

—Είμαι έρωτευμένος με την θυγατέρα σας και θέλω νά την πάρω.

—Σεις ; και ποιός εισθε σεις ; τί θένω έχετε ;

—Πρὸς τό παρόν είμαι φτωχός.

—Τότε δέν γίνεται τίποτε. Χαίρετε.

—Πρόκειται όμως νά γίνω συνεταίρος του βασιλέως της ντομάτας Γκόλντσαπλ.

—Τότε αλλάζει τό πράγμα. Νά ξεναπεράσετε όταν θά γίνετε συνεταίρος του.

—Σύμφωνοι. Σας εύχαριστώ.

Έπειτα πηγαίνει εις τόν Γκόλντσαπλ, τόν όπολον βλέπει γιά πρώτη φορά.

—Άκούστε. Θέλω νά γίνω συνεταίρος σας.

—Σεις ; Καί ποιός εισθε σεις ; Τί κεφάλαια έχετε ;

—Πρὸς τό παρόν τίποτε.

—Τότε, λοιπόν, πῶς τοιμάτε ;

—Πρόκειται όμως νά πάρω την θυγατέρα του έκκατομμυριούχου Μπουλ.

—Τότε αλλάζει τό πράγμα. Καθήστε. Θα σκευνοσηφώμε άμέσως.

Έτσι ό Τζόν, νέος φτωχός, αλλά έξυπνος, έγινε συνεταίρος του βασιλέως της ντομάτας και έπηρε την θυγατέρα του έκκατομμυριούχου Μπουλ.

«Όποιος ξέρει νά καπνίζει

προτιμά τό σιγαρέττα

«EGO».

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΥ "ΚΙΟΥΡΙ",

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΥΘΟΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

'Από την άρχήν του παγκοσμίου πολέμου οι Σύμμαχοι απέκλεισαν τό στενόν της 'Αδριατικής διά νά έμποδίσουν την έξοδον του Αυστριακού στόλου εις την Μεσόγειον. Καί ό αστριακός στόλος πράγματι ήναγκάσθη νά κλεισθῇ εις τόν λιμένα της Πόλας. 'Από καιρού εις καιρόν μόνον μερικά αστριακά πολεμικά έπεχειρουν αϊφνιδιαστικά έπιδρομάς έξόθιζαν όσα μικρά συμμαχικά πλοία εύρισκαν εις τόν δρόμον των, προτού φανούν τά μεγάλα συμμαχικά πολεμικά.

Ταυτόχροτως τά γερμανικά υποβρύχια ένα ένα κατόρθωναν νά διαφεύγουν την προσοχήν των, νά περνούν άνάμεσά των και νά κατέρχονται εις την Μεσόγειον.

Οι σύμμαχοι κοντά εις τά πολυάρθρα πολεμικά και δοητικά πλοία που έχρησιμοποίουν διά τόν άποκλεισμόν αὐτόν έστελλαν εις την 'Αδριατικήν και μερικά ιδικά των υποβρύχια.

Την 15 Δεκεμβρίου του 1914, διά νά μειωθῇ ή έντόπισις έκτών συνεχών τορπιλλισμών συμμαχικών πλοίων από τά γερμανικά υποβρύχια, τό Γαλλικόν υποβρύχιον «Κιουρί», λαμβάνει την διαταγήν νά προχωρήσῃ εις τό βάθος της 'Αδριατικής, νά εισχωρήσῃ διά παντός τρόπου εις την βάσιν της Πόλας και νά τορπιλλίσῃ ένα μεγάλο αστριακόν πολεμικόν.

'Η έπιχειρήσις είνε δυσκολωτάτη, σχεδόν άπραγματοποίητος, έν τούτοις πρέπει νά εκτελεσθῇ πάση θυσία.

Τό υποβρύχιον «Κιουρί» γεμίζει τάς άποθήκας του με βενζίνη, παραλαμβάνει τροφίμα διά δέκα ήμέρας, άρκετάς τορπιλλας και ως εκ τούτου άρκετά βαρύνουλεείται από ένα συμμαχικόν θωρηκτόν μέχρι του μέσου της 'Αδριατικής θαλάσσης.

'Η ρυμούλκησις αὐτή γίνεται διά νά μη καύσῃ τό υποβρύχιον πολλήν βενζίνη, της όποιας έχει ανάγκην διά νά φθάσῃ μέχρι της Πόλας και νά επιστρέψῃ κατόπιν.

Τό πρὸς της 18ης τό υποβρύχιον άποχωρίζεται από τό θωρηκτόν και άρχίζει νά πλῆ πρὸς βορρᾶν έν αναδοσει εις την έκπείθειαν. 'Η θάλασσα είνε ήσυχη. 'Ο κυβερνήτης του 'Ωμπρὸν όρθιος επάνω εις την μικρήν γέφυραν του μοισκίω έρευνά τόν όρίζοντα με τά κιάλια του. Κοντά του ένας δόκτος άγροπνῇ και αὐτός με τά κιάλια εις τά μάτια. 'Αλλά κανένα έχθρικόν πλοίο δέν διακρίνεται άκόμη. 'Εν περιπτώσει κινδύνου τό υποβρύχιον ήμπορεί νά καταδυθῇ έντός ενός λεπτοῦ από την έκπείθειαν.

'Ο πλοῦς συνεχίζεται ήμαλός καθ' όλην την ήμέραν και την νύκτα. Τό υποβρύχιον έχει νά διανύσῃ 150 μίλλια διά νά φθάσῃ εις τόν σκοπόν του.

ΠΡΟ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ

'Η θαμνὶς αὐγῇ της 19ης Δεκεμβρίου τό εύρίσκει κοντά εις τά παράλια της 'Ιστρίας.

Έν καταδύσει τώρα εις βάθος 10 μέτρων ένα κινητόν συρματοπλέγμα, τό όποιον άνοίγουν τά πλωτόν τορπιλλών που έχουν σκορπίσει οι αστριακοί εις όλην την περιοχήν μέχρι τών παραλίων και διά μέσου πολυάρθρων μικρών πολεμικών που περιπολοῦν κινούμενα άένανώς πρὸς κάθε διεύθυνσιν.

Με τό μάτι κολλημένο εις τόν φακόν του περισκοπίου και έν έχρτην της 'Αδριατικής άλωμένον έμπρός του ό 'Ωμπρὸν εξέταζει και την τελευταίαν λεπτομέρειαν τών έκτόν έκείνων, παρακολουθεϊ τάς κινήσεις τών πολεμικών, και προχωρεϊ πάντοτε ήρέμα.

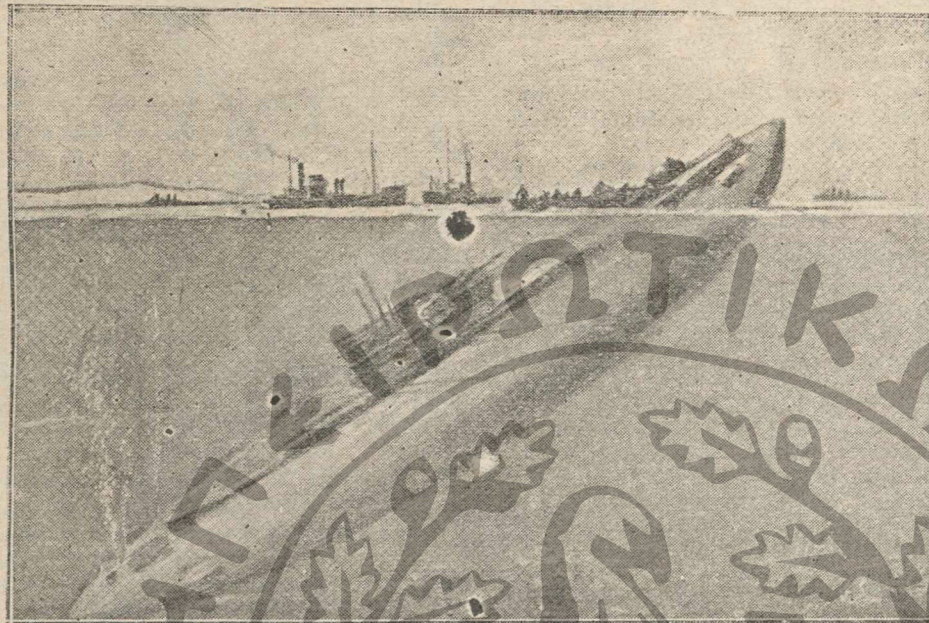
'Από καιρού εις καιρόν κατεβάζει τό πε-

Περὶ της δράσεως τών υποβρυχίων κατά τόν παγκόσμιον πόλεμον έχουν γραφῇ πολλά. Αϊ τραγικά όμως περιπέτειαι εις τάς όποιας εξέθεταν την ζωήν των τά πληρώματα τών υποβρυχίων είνε άνεξάντητοι και συχνά άκόμη έρχονται εις φῶς νέα δραματικά έπεισόδια. Τό «ΤΙΚ ΤΑΚ» θά δημοσιεύῃ τακτικά τέτοια έπεισόδια υποβρυχίων, άγνωνα και ενδιαφέροντα.

ρισκόπιον, διότι ένα έχθρικόν πολεμικόν πλησιάζει πολύ, κατόπιν τό άνηψώνει κατά σύντομα διαστήματα μέχρις ότου ό έχθρος άπομακρυνθῇ και επιδίδεται πάλιν εις την άναγνώρισίν του, ή όποία διαρκεί όλην την ήμέραν.

'Ιδιαίτερος εξέταζει τόν λιμένα της Πόλας εις τό στόμιον του όποιον πλησιάζει με κάθε προσύλαξιν.

Και είνε τόσο καλὰ ώχυρωμένος ό λιμήν αὐτός ώστε φαίνεται πράγματι άπρόσπελαστος. 'Εκτός από τάς πλωτάς τορπιλλας, τά

'Υποβρύχιον έν ήμικαταδύσει.

πολυάρθρα και άεικίνητα περιπολικά, εκτός από τά ώχυρωμένα νησάκια και τά εκατέρωθεν του στομίον φρούρια, άπάρχει καίνας με γάλως κυματοθραύστις, ό όποιος φράσσει τόν λιμένα εις όλον του τό πλάτος, αφήνον μόνον ένα άνοιγμα 250 μέτρων. 'Αλλά και ή διόδος αὐτή είνε κλεισμένη από βαρετά συρματοπλέγματα, τά όποια φθάνουν έως τόν πυθμένα της θαλάσσης. Εις τό άκρον ύπάρχει ένα κινητόν συρματοπλέγμα, τό όποιον άνοίγουν τά ρυμουλκά όσάκις πρόκειται νά περάσῃ κανένα πολεμικόν, και άμέσως τό ξανακλείνουν πάλιν, πολλά δέ μικρά κανονισφοροι άγρυπνοῦν νύκτα και μέρα γύρω άπ' αὐτό.

Όσον προχωρεϊ ή άναγνώρισις τόσοں μεγάλειται φαίνονται αϊ δυσκολίαι του έγχειρήματος.

Πολλά αστριακά άντιτορπιλλικά περνοῦν κατά διαστήματα εις άπόστασιν μόλις 100 μέτρων από τό σημείον όπου εύρίσκειται έν καταδύσει τό υποβρύχιον, χωρίς νά τό άντιλη-

φθοῦν. Τό άπόγευμα μάλιστα της ήμέρας έκείνης τό αστριακόν θωρηκτόν «Ραντέτσικ» έπανερχόμενον από την περιπολίαν του περνά μόλις από 50 μέτρα μακριά και εισέρχεται από τό μικρόν άνοιγμα εις την βάσιν της Πόλας.

'Ο 'Ωμπρὸν θά ήμπορούσε νά τό τορπιλλίσῃ. 'Αλλά όχι. 'Η διαταγή είνε νά τορπιλλίσῃ ένα μεγάλο πολεμικόν, ένα ντράιντσο. Και πρέπει νά την εκτελέσῃ πιστῶς.

Τό βράδυ ό κυβερνήτης καλεϊ όλους τούς άνδρας του πληρώματος και τούς άναγγέλει, ότι τό πρὸς της έπομένης θά γίνῃ ή έκπέσις. 'Ερωτᾷ άν όλα είνε έτοιμα, άν αϊ τορπιλλαι είνε εις την θέσιν των, άν τά μοτέρ και τά πηδάλια λειτουργοῦν καλά. Καί εξηγεί ότι έπειδή δέν είνε δυνατόν νά περάσουν από τό μικρόν άνοιγμα του φράγματος, δέν μένει άλλο παρά νά προσπαθίσουν νά άνοίσουν ένα ρήγμα εις τά μετάλλια δίκτυα του φράγματος διά νά περάσουν μέσα άπ' αὐτό.

Η ΠΑΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

11η πρωινή της 21 Δεκεμβρίου. Τό υποβρύχιον έν καταδύσει 8 μέτρων πλείε άθό-

ρυβα πρὸς τά συρματοπλέγματα. Μετ' όλίγα λεπτά ή πλώρη του προσκοιέται επάνω τους. Καί τότε ή φωνή του κυβερνήτου άκούεται :

— Προσοχή. Εισερχόμεθα εις τό δομήτηριον. 'Απόλυτος σιγή παντός. 'Οτι και άν συμβῇ, ό καθένας νά μείνῃ εις την θέσιν του. Κατάδυσις εις βάθος 18 μέτρων....Οι μοτέρ έλοταχῶς....'Εμπρός....

Με ταχύτητα πέντε κόμβων τό υποβρύχιον όρμα κατὰ του συρματοπλέγματος, τό τραπᾷ, άρχίζει σιγά, σιγά νά εισχωρῇ μέσα από τό ρήγμα που άνοίξε. 'Ο κυβερνήτης άκούει τά σπασμένα σύματα νά γρατσουνίζουν τά πλευρά του υποβρυχίου.

Τά ξερά αϊτά γρατσουνίσματα σιγά σιγά προσχωροῦν από την πλώρη πρὸς την πρύμνην. Σέ λίγο παύουν. Τό υποβρύχιον έπέγρασε τό συρματοπλέγμα έντός 30 δευτερολέπτων.

Όλοι άναπνέουν με έντεταμένην την προσοχήν. Καί ή φωνή του κυβερνήτου άκούεται πάλιν ψύχραιμος.

— Έκατό άμπέρ στα μοτέρ. 'Ανάδυσις εις

βάθος όντω μέτρων. 'Υψώσατε τὸ περισκόπιον.

Τὸ περισκόπιον ὑψώνεται ἀλλὰ τὸ ὑποβρύχιον δὲν ὑπακούει.

— Τὸ σκάφος εἶνε πολὺ βαρὺ, ψιθυρίζει ὁ ναύτης τοῦ μεσαίου πηδαλίου.

Τὸ μανόμετρο δείχνει βάθος 18,20 μέτρων. Καὶ ἔξαφνα ἕνας παράξενος κρότος ἀκούεται εἰς τὴν ἑνω ἐπιφάνειαν τοῦ ὑποβρυχίου, ἀκούουσι μετὰ ἀπαράστατος ἀκούονται καὶ γρατσουνίσματα.

Ὁ κυβερνήτης τρέχει στὸ κιάκι, παρατηρεῖ ἀπὸ τὰ χονδρὰ κρύσταλλα τοῦ σκεπάσματος καὶ ἀντιλαμβάνεται. "Ἐνα μεγάλο κομμάτι συρματοπλέγματος ἔχει ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸ φράγμα καὶ ἔχει καταπλακώσει τὸ ὑποβρύχιον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

Εἶνε δὲ πολὺ βαρὺ, διότι τὸ ὑποβρύχιον βυθίζεται συνεχῶς. Ἡ δελὼν τοῦ μανόμετρο δείχνει ἀλλοδιαδοχῶς βάθος 25...30...35 μέτρων. Τρεμουλιάζει γιὰ μιὰ στιγμή γύρω ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν 40 καὶ κατόπιν ἀκίνηται. Τὸ ὑποβρύχιον ἔχει καθίσει εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης.

Ὁ Ὁμπρὸν ἔχει πλήρη συναίσθησιν τοῦ θανατοῦ κινδύνου ποὺ ἀπειλεῖ τὸ σκάφος του. "Ἄν δὲν κατορθώσει νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ ἔχει καθίσει εἰς τὴν ράχην του, εἶνε καταδικασμένον νὰ μείνῃ διὰ παντὸς εἰς τὸν βυθὸν καὶ οἱ ἄνδρες νὰ ὑποκύβουν σιγὰ σιγὰ ἀπὸ ἀσφυξίαν εἰς τὸν φρικτωτέρον τῶν θανάτων.

Ἐν τούτοις διατηρεῖ τὴν ψυχραιμίαν του. Πρέπει νὰ καθυστερήσῃ τὸ πλῆρωμα.

— Τίποτε τὸ σοβαρὸν, παιδιά μου. "Ἐνα κομμάτι συρματοπλέγμα ἔχει μπερδευθῇ στὰ πηδαλία. Θὰ τὸ βγάλουμε...

Καὶ τότε διὰ τοὺς 26 ἄνδρας τοῦ πληρώματος ἀρχίζει μιάσπερσμένη πάλιν πρὸς τὸν βυθὸν ἐλθὼν ποὺ τοὺς κρατεῖ αἰχμαλωτισμένους εἰς τὸν βυθόν.

— Τὰ πηδαλία ὅλα ἐν ἀναδύσει... Ἐμπροσθεν ὀλοταχῶς... Ὅπισθεν ὀλοταχῶς... Πιὸ γρήγορα.

Τὸ ὑποβρύχιον, σὰν χαλυβδίνη φάλανα σπαράζει πιασμένη μέσα εἰς τὸ μεταλλινὸν δίκτυ. Μὲ ὅλην τὴν ταχύτητά του ὁρμᾷ ἐμπρὸς, κατόπι ὀπίσω, δεξιὰ, ἀριστερὰ, ἄνω, κάτω... Ἀλλὰ μάταιος κόπος, τὸ συρματοπλέγμα μένει πάντοτε καθισμένον εἰς τὴν ράχην του.

Οἱ ἄνδρες στέκουν σιωπηλοὶ. Δὲν ἀκούονται παρὰ μόνον ἡ λαχανιασμένη ἀναπνοὴ των. Ἡ ἀτμόσφαιρα μέσα εἰς τὸ ὑποβρύχιον ἔχει γίνῃ θορυβία, ἡ ἔσση ἀπὸ τὴν συνεχῆ κίνησιν τῶν μοτέρ εἶνε ἀνυπόφορη, ὁ ἀέρας μόλυνεται...

Καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν κόλασιν ἡ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια τῶν συνεχίζεται ἐπὶ πέντε ὀκλιήρους ὥρας. Ἀλλὰ πάντοτε ἄκαρπος.

Τὸ λαχάνισμα τῶν ἀνδρῶν μεταβάλλεται εἰς ἄσθμα. Τὸ ὀξυγόνον ἐκλείπει, τὸ ἀνθρώπινον ὄξυ δὲν δηλητηριάζει σιγὰ σιγὰ τοὺς πνεύμονας.

Τώρα καθὲς ναύτης ποὺ σκῶβει νὰ ἐκτελέσῃ μιὰ μανούβρα πέφτει χανονιμένος. Τὸ σκυλάκι ποὺ ἔχουν γιὰ μασκότα εἰς τὸ ὑποβρύχιον πέφτει νεκρὸ ἀπὸ ἀσφυξίαν.

— Κουράγιο, παιδιά! φωνάζει ὁ κυβερνήτης...

"Ἀλλὰ εἰς τί νὰ χρησιμεύσῃ τὸ κουράγιο; Τὰ μοτέρ ἔχουν ἀνάψει, τὰ ηλεκτρικὰ σύρματα καίγονται, οἱ συμπυκνωτήρες τοῦ ηλεκτρικοῦ ἔχουν ἀδειάσει, αἱ τορπίλλαι εἶνε ἀχρηστοὶ πλέον διότι οἱ σωλήνες των ἐγέμισαν νερά.

Καὶ ἔξαφνα ἕνας βαρὺς κρότος ἀκούεται πάλιν.

Τί εἶχε συμβῇ;

Αἱ ἀπότομοι καὶ συνεχεῖς μετακινήσεις τοῦ ὑποβρυχίου εἰς τὸν βυθόν, ἐτάρασαν τὴν θαλάσσαν μέχρι τῆς ἐπιφανείας καὶ ἔκαναν νὰ χοροπηδοῦν οἱ πλωτῆρες οἱ ὅποιοι συνε-

κράτουν τὸ ὄνο μέρος τῶν συρματοπλεγμάτων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Οἱ αὐστριακοὶ ἀντελήφθησαν τὸν ἀπτόμοτον αὐτὸν χορὸν τῶν πλωτῆρων καὶ ἐπειδὴ καμία θαλασσοταραχὴ δὲν τὴν ἐδικαιοῦσε κατέληξαν νὰ ὑπομιασθοῦν τὴν παρούσαν ὑποβρυχίου, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν, οὔτε πῶς εὗρεθῇ ἐκεῖ, οὔτε καὶ ποία τραγωδία διεδραματίζετο εἰς βάθος 40 μέτρων ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤμπορούσε παρὰ νὰ εἶνε ἐχθρικοὶν τὸ ὑποβρύχιον αὐτό, δὲν εἶχαν δὲ ἐφευρεθῇ ἀκόμη αἱ χειροβομβίδες ποὺ ἐκρήγνυνται ὑπὸ τὴν θαλάσσαν, οἱ αὐστριακοὶ ἐμάχυσαν περὶ τοὺς πέντε τόνους βαρεῖς ἀλυσίδες εἰς μιάν μαστὴν καὶ τὰς ἐξορῶν εἰς τὸ σημειον ὅπου ἐταράσσεται ἡ θάλασσα. Αὐταὶ δὲ αἱ ἀλυσίδες ἔπασαν ἐπάνω εἰς τὸ ὑποβρύχιον καὶ ἐπροξένησαν τὸν δεύτερον ἐκείνον κρότον.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΥ

Ἐν τῷ μεταξὺν εἶχε νυκτώσει. Τὰ συγκεντρωθέντα πολυάριθμα αὐστριακὰ πολεμικὰ ἐσχημάτισαν ἕνα κύκλον καὶ ἐφώτιζαν μετὸς προβολῆς των τὸ σημειον τῆς ταρασσομένης θαλάσσης, ἔτοιμα νὰ ἀνοίξουν πῦρ μόλις ἀνεδύτο τὸ ὑποβρύχιον.

Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ ἀγωνία τοῦ πληρώματος τοῦ ὑποβρυχίου ἐγένετο διαρκῶς καὶ σιωπώτερη. Ἡ ἀναπνοὴ των ἤρχισε νὰ γίνετα ἕνα εἶδος ἐπιθανάτου ῥόγγου. Ἡ ἀσφυξία τῶν πνευμόνων ἐπροξορῶν.

Ὁ κυβερνήτης βλέπων, ὅτι ἔτι ἀδύνατον πλέον νὰ σώσῃ τὸ ὑποβρύχιον, ἔσπετο πῶς νὰ διασώσῃ τοὺλάχιστον τὴν ζωὴν τῶν ἀνδρῶν του.

Ἐπῆρε τὰ ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα τοῦ σκάφους καὶ προσεπάθησε νὰ ἀνάψῃ ἕνα κερί διὰ νὰ τὰ καύσῃ. Ἀλλὰ καμία φλόγα δὲν ἤμπορεῖ νὰ διατηρηθῇ μέσα εἰς τὸν δηλητηριασμένον χωρὶς ὀξυγόνον ἐκείνον ἀέρα καὶ τὸ κερί ἐσθύνε. Τα ἔσχιζε τότε εἰς δύο μορφοῦς μικρότερα καμινάκια καὶ εἶπε εἰς τοὺς ἄνδρας νὰ φορέσουν τὰς ζώνας τῶν σωατῶν. Καὶ κατέβηκεν.

Ἐμπρὸς παιδιὰ μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ τὴν τιμὴ τῆς πατρίδος μας.

Εὐτυχῶς μὲ τὴν τελευταίαν αὐτὴν προσπάθειαν τὸ «Κίονρι» ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὸν συρματοπλέγματος καὶ μὲ τὴν πλώρην ἐμπρὸς ἐτινάχθη πρὸς τὸ ἄνω. Ἀλλὰ μόλις ἐξεμύτισε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὁμοθροניתα κανονιοβολισμῶν τὸ ὑπεδέχθη. Εἶχε γίνῃ ὁ στόχος ὅλων τῶν συγκεντρωμένων ἐκεί αὐστριακῶν πολεμικῶν.

— Ἀνοίξετε τὸ κιάκι καὶ εἰσέλτε γρήγορα στὴ θάλασσα, διέταξε ὁ κυβερνήτης. Κι' ὅσοι σωθοῦν... Μὴ χάνετε καιρὸν...

"Ἐνας ἕνας οἱ ἡμιθανεῖς ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἀνέβαιναν εἰς τὸ κιάκι καὶ ἐρρίπτοντο εἰς τὸ παγωμένο νερό. Ἄλλοι δὲν εἶχαν ἀμέσως ἀπὸ συγκοπήν λόγφ τῆς ἀποτόμου αὐτῆς ἀλλαγῆς ἀπὸ τὴν ἀσφυξίαν εἰς τὸν παγωμένον ἀέρα, ἄλλοι ἐλιποθυμοῦσαν καὶ ἄλλοι ἐσκοτώνοντο ἀπὸ τὰ συγκεντρωμένα πυρὰ τῶν ἐχθρικοῦν τηλεβόλων.

Τὸ ὑποβρύχιον ἐδονεῖτο, ἐρράγιζε, ἐσπάζε παντοῦ ἀπὸ τὴν χάλαν τῶν ὀρίδων ποὺ ἐδέχετο. Τὸ νερὸ εἰσέρρεε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ρήγματα. Ἡ καταβύθισις ἤρχισε.

Τελυταῖος ὁ κυβερνήτης ἀνέθηκε εἰς τὸ κιάκι. Τὴν στιγμήν ποὺ ἐρρίπτετο εἰς τὴν θαλάσσαν τὰ θραύσματα μιᾶς ὀρίδος τοῦ ἐλθὼν ἀπὸ τὸ σῶμα. Δὲν ἐπρόφθασε παρὰ νὰ ἰδῇ τὸ ὑποβρύχιον τοῦ νὰ βουλιάξῃ καταστραμμένον μὲ ἕνα θορυβώδη παφλασμὸν. Ἀρπάχτηκε ἀπὸ ἕνα σῶμα καὶ εὐθὺς ἐλιποθύμησε ἀπὸ τὴν αἰμορραγίαν.

Τότε οἱ αὐστριακοὶ ἔκλεισαν τὸ πῦρ καὶ ἐκατέβασαν βάρκες διὰ νὰ περισυλλέξουν τοὺς ἀναγούς. Ἐξ αὐτῶν μόνον τοὺς μι-

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ (Ἐξήπνα καὶ κουτὰ)

— Τί δουλειὰ κάνεις τώρα;
— Ἐμπορεῖμαι ταξιδιωτικὰς περιουσίας.

— Καὶ τί κερδίζεις;
— Πολλά. Τῆς πούλας τὸ πρῶν καὶ ἐπιστρέφουν τὸ βράδυ.

— Πάλι ἀλλάζεις σπίτι; Αὐτὲς ἡ μεταφορὲς θὰ σοῦ στοιχίσουν πολὺ.

— Πάντως λιγώτερο ἀπὸ τὸ νοῖα.

— Ὅταν ἤμουν νέος, ἡ φωτογραφία μου εἶχε δημοσιευθῇ σ' ὅλες τῆς ἐφημερίδες.

— Ἦσουν καλλιτέχνης;

— Ὁχι, ἀλλὰ μὲ ζήτοῦσε ἡ ἀστυνομία.

— Γιατί ἐκλεψες αὐτὸ τὸ ποδήλατο ποὺ ἔταν ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο;

— Ἐνόμιζα ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης εἶχε πεθάνῃ.

— Πῶς εἶχες τὴν ἀνάδειαν νὰ καταγραφῇς ἀνθρώπου ποὺ εἶχαν τόσην ἐμπιστοσύνην σ' ἐσένα;

— Καὶ πῶς θὰ μποροῦσα νὰ καταγραφῶ τοὺς ἄλλους, ποὺ δὲν μοῦ εἶχαν ἐμπιστοσύνην;

— Ἀθλίε! Σὲ εἶδα ποὺ ἤθελες νὰ φιλήσῃς τὴν κόρη μου!

— Ὁχι, κύριε, ἤθελα νὰ ἰδῶ τὸ χροῖμα τῶν ματιῶν της, καὶ ἐπειδὴ εἶμαι πολὺ μύωψ....

— Τί θὰ πῇς στὴ γυναῖκα σου, ποὺ θὰ ἐπιστρέψῃς στὸ σπίτι σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι;

— Ἐγώ, τίποτα. Αὐτὴ θ' ἀρχίσῃ νὰ λέη.

— Κυρία μου, εἶσθε πολὺ μεγάλη ζωγράφος.

— Εἶδατε λοιπὸν κανέναν ἀπὸ τοὺς πίνακάς μου;

— Ὁχι, ἀλλὰ βλέπω τὸ πρόσωπόν σας.

— Μοῦ ἐπρότειναν μιὰ καλὴ θέσι. Πέντε χιλιάδες τὸν μῆνα καὶ 20 μέρες ἄδεια τὸν χρόνον. Ἀλλὰ δὲν ἐσυμφωνήσαμε.

— Γιατί;

— Ἦθελα ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀδεια.

— Εἶνε ὕγιεινὸν αὐτὸ τὸ μέρος;

— Βέβαια. Φαντασθῆτε ὅτι ὅταν ἦθα δὲν μποροῦσα νὰ περπατήσω.

— Ὑπέφερες ἀπὸ ρευματισμοῦς;

— Ὁχι, ἤμουν δύο μηνῶν.

— Αὐτὸ τὸ παλῆτο παιδί δὲν ἤθελε νὰ φά τίποτε ἀπόψε. Ἀλλὰ τὸ ἐτιμώρησα καλῶς.

— Τί τοῦ ἔκαμες;

— Τὸ ἔστειλα νὰ κοιμηθῇ νηστικό.

— Ἐγὼ ἦρα διότιον ὁκάδες καὶ σὺ μιὰ καὶ ἑκατό. Πόσο κάνει τὸ ὅλον;

— Κάνει δύο μεθυμένους.

— Ὅστε μὲ διώχνετε τώρα, ἀφοῦ μοῦ δόσατε τόσες ἐλπίδες;

— Ἐγώ; τί ἐλπίδες σὰς ἔδωσα;

— Μοῦ εἶπατε ὅτι ὁ πατέρας σας εἶνε ἕνα τομυριτοῦχος.

σοὺς κατόρθωσαν νὰ διασώσουν. Οἱ ἄλλοι εἶχαν φονεῖσθαι ἀπὸ τὰς ὀρίδας ἡ πνιγῇ. Μεταξὺ τῶν διασωθέντων ἦτο καὶ ὁ κυβερνήτης Ὁμπρὸν βαρεῖα τραυματισμένος.

Ἀπέθανε μετὰ δύο μῆνας εἰς ἕνα αὐστριακὸν νοσοκομεῖον. Εἰς μνήμην τοῦ τραγικοῦ τέλους του μετὰ τὸν πόλεμον ἕνα γαλλικὸν ὑποβρύχιον ἐθαπτίσθη μὲ τὸ ὄνομά του.

PAUL CHACK

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΡΩΜΗΩΝ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΤΟΙΧΩΝ

Δὲν γνωρίζω ποῖον ὁρισμὸν δίδουν αἱ διευθετῆς λαογραφίαι περὶ τοῦ "Ἑλληνοῦ—τοῦ Νεοέλληνος διὰ νὰ ἐξηγοῦμαι—ἀλλὰ φαντάζομαι πόσον ἔξω θὰ πέφτουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ χριστιανοί, ὅταν πρόκειται νὰ μᾶς μελετήσουν ὡς λαὸν καὶ νὰ βγάλουν συμπεράσματα. Καὶ ὅμως, δὲν θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ εὗρεθῇ ὁ κατάλληλος διὰ τὸν "Ἑλληνα, ὁρισμὸς. Ἀρκεῖ νὰ ἔκαμνε κανεὶς μιάν βόλτα εἰς τὰς συνοικιακάς μάλλον καὶ τὰς κεντρικὰς ἴσως, ἀρτηρίας, τῶν κυριωτέρων ἑλληνικῶν πόλεων. Καὶ ὁ ὁρισμὸς, θὰ συντάσσεται ὡς ἑξῆς: "Ἑλληνας—ζῶν κατ' ἐξοχὴν φιλολογικόν!

Βεβαίως, εἶναι φυσικόν, εἰς τὴν χώραν ὅπου ἦνθησε ὁ μόνον ἡ φαῖδρα πορτοκαλλέα τοῦ ποιητοῦ, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἡ μεγαλοφυΐα καὶ τὰ γράμματα, εἶναι φυσικόν, ἐπαναλαμβάνον, ἡ φιλολογία νὰ ἔχῃ κάποιαν σχετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἀπογόνων τῶν ἀρχαίων αὐτῶν δασκάλων. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ σημειον αὐτὸ ὡς τὸ σημειον, ποὺ πρόκειται νὰ καταλήξῃ, ἡ διαφορὰ εἶναι μεγίστη. Πρόκειται περὶ τῆς μανίας ποὺ ἔχουν οἱ Νεοέλληνες νὰ κοσμήσουν τὰ μαγαζιά των μὲ ἐπιγραφάς, τίτλους καὶ ὀνομασίας. Αὐτὸ εἶναι τὸ κομμάτι τῆς Ἀλλεξίαντας, αὐτὸ εἶναι τὸ ψαροκόκκαλο ποὺ καθάται εἰς τὸν λαϊκόν, αὐτὴ εἶναι ἡ... φιλολογία τῶν τοίχων!

Πρόκειται νὰ ἀνοίξῃ ἕνα μαγαζὶ καὶ πρὶν ἀνοίξῃ, γίνονται συμβουλία καὶ διαβούλια, εἰς τὸ σπῆτι μὲ τὴν σύζυγον, τὰ παιδιὰ καὶ τὴν πεθεράν, εἰς τὸ καφενεῖον μὲ τοὺς φίλους, εἰς τὴν ταβέρνα τὸ βράδυ μὲ ἄλλους μακαντάσθηδες, περὶ τοῦ «... τί ὑπογράψῃ θὰ βάλουμε στὸ μαγαζὶ...». Γινώμαι, ἀκούονται πολλά, εἶναι γνωστὸν ὅτι, ὅπου δυὸ Ρωμηοὶ, ὑπάρχουν τρεῖς γνώμαι—συζητήσεις γίνονται ἀπειροὶ καὶ τέλος ἀποφασίζεται νὰ δοθῇ εἰς τὸ νεοφωτισμένον μαγαζὶ ἕνα τραγελαφικόν καὶ παράδοξον ὄνομα, χωρὶς ἔννοιαν, χωρὶς οὐσίαν καὶ πρὸ παντὸς χωρὶς καμμίαν σχέσιν πρὸς τὸν σκοπὸν του.

Τὰ παραδείγματα ἀφθονοῦν: Ποῖος θὰ ἐφαντάζετο, ὅτι μέσα εἰς τὴν Νέαν Ἀγορὰν ὑπάρχει ἀκόμη καὶ σήμερον κρεοπωλεῖον σοβαρὸν μὲ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐπιγραφὴν: «Τὸ Σφαγεῖον τοῦ Νέου Σιγκαῶν», ἔτερον δὲ κρεοπωλεῖον παρὰ τὴν πλατείαν τῶν Ἐξαρχεῖων κείμενον, ἐπιμένει νὰ ὀνομάζεται «Τράνσβααλ» μὲ δύο ἄλφα. Εἰς τὸν Πειραιᾶ συνήντησα πρὸ καιροῦ ξενοδοχεῖον μὲ τὴν ἐξῆς πολυσύνθετον ἐπιγραφὴν: «Ξενοδοχεῖον τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ τῆς Ὁραίας Καστορίας». Προφανῶς ὁ εὐτυχὴς ἰδιοκτήτης καταγόμενος ἐκ τῆς γραφικῆς μακεδονικῆς πόλεως, ἠθέλησε νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος του μὲ δύο μεγάλας δυνάμεις. Ἀδυναμία!... Τὸν ξενοδόχον ὅμως αὐτὸν τὸν ἐπέρασαν ἀσφαλῶς ὁ ἐκ Σύρου γνωστὸς καφ-φεπόλης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πατρικὸν φίλτρον ἐμφορτισμένος, δὲν ἐδίστασε νὰ ἀναρτήσῃ ἐξῶθεν τοῦ καφενεῖου του τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: «Καφφενεῖον ὁ υἱὸς μου Γεώργιος».

Πρόκειται λοιπὸν περὶ πραγματικῆς φιλολογίας, φιλολογίας ἀπαιτούσης βάσανα, σκέψεις, μελέτας. Διότι ἐπὶ τέλους δὲν εἶναι μικρὸν πράγμα νὰ ὀνομάσῃ κανεὶς μιάν ἀποθήκην κρασιῶν: «Ἀποθήκη ὀίνων ὁ Δεσπότης!...». Τὸν μὴ πιστεύοντα παραπέμπω εἰς τὴν συνοικίαν Πλάνας (ὁδὸς Κυδοιπυαίων) νὰ θαυμάσῃ τὴν ἐν λόγφ ἐπιγραφὴν.

Εἰς τὸ τέμα τῆς ὁδοῦ Λιοσίων, ὑπάρχει ἕνα μεγάλον καφφενεῖον ὀνομαζόμενον «Ἡ

συνάντησις τῶν περιχώρων, εἰς τὸ τέμα Ἀχαρνῶν ἕνα «Μπαρ Σούβλας ὁ Τόφαλος», εἰς δὲ τὸν Πειραιᾶ ὑπάρχει ἀκόμη καὶ σήμερον τὸ περίφημον «Φωτογραφεῖον ἡ ἀπεικόνισις». Ἐν μικρὸν κενεῖον ἐξῶθεν τοῦ Ναυστάθμου ὀνομάζεται «τὸ ἐγεγέρθιον τοῦ Ναυτικοῦ», ἐν Ἀθήναις δὲ καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔχω συναντήσῃ καφφενεῖον ἐπιγραφόμενον «Διατὶ ὄχι!».

Καὶ πράγματι, διατὶ ὄχι; Ὅταν ἕνα σα-νοπωλεῖον (εἰς τὸ τέμα τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, παρὰ τὴν Λαχαναγορὰν) κατορθώνει χάρις εἰς τὰς φιλοδοξίας τοῦ σανοπόλου νὰ μεταβάλλεται εἰς «Σανοπωλεῖον ὁ ἔρως», διατὶ νὰ μὴν ὑπάρξῃ καὶ ἡ γνωστὴ ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Μεταξῶ καὶ νὰ ἐπιγραφῇται! «Πάρε καὶ σὺ καὶ σόπα!...»

Εἰς τὴν ὁδὸν Μάγερ, ἔως πέρυσιν, διότι

τώρα ἐκτίσθη μέγαρον εἰς τὴν θέσιν του, ὑπῆρχε ταπεινὸν ἐστιατόριον μὲ δύο θύρας (γονία τὸ μαγαζὶ) καὶ φυσικὰ μὲ δύο ἐπιγραφάς. Ἀνοθεν τῆς μιᾶς θύρας ἐκέμετο ἡ ἐπιγραφὴ: «Μαγειρεῖον ἡ πείνας, ἀνοθεν δὲ τῆς ἑτέρας θύρας ἤδυνάτο καλεῖν νὰ ἀναγνώσῃ «Μαγειρεῖον ἡ χόρτασις». Ποῖος δὲν ἐνθυμεῖται τὸ περίφημον ἐστιατόριον τὸ ἐπιγραφόμενον μυστηριακῶς «Ἐστιατόριον Φ.Φ.Φ.». Κανεὶς δὲν ἤδυνάτο νὰ ἐξηγήσῃ τὸν γρίφον, ἀλλὰ εὐτυχῶς ὁ καταστηματοῦχος δὲν ἦτο δύσκολος καὶ ἡμέσως ἔδωκε κλειδα τοῦ μυστηρίου. Οὕτω, τὰ Φ.Φ.Φ. ἐσήμαιναν: «Φίλε, φάγε, φέρε, φύγε...».

Ἀλλὰ τὸ ὀραϊώτερον ἐπισκοποῦν ἐπιγραφῶν συνέβη πρὸ ἑτῶν εἰς τὰς Πάρας.

Εἰς μιάν κεντρικὴν ὁδὸν τῶν Πατρῶν εἶχεν ἀνοίξῃ ὑποδηματοποιεῖον, τὸ ὁποῖον ὀνομάσθη: «Τὸ τελειότερον τῶν Πατρῶν». Ἀντίξῳ ὑποδηματοποιὸς, ἔχων τὸ κατάστημά του ἀπέναντι ἐσπευσε νὰ τὸ μετονομάσῃ εἰς «τὸ τελειότερον τῆς Ἑλλάδος». Τρίτος ὑποδηματοποιὸς εἰς τὴν αὐτὴν ὁδὸν εὐ-ρεθεῖς καὶ θέλων νὰ ὑπερβάλῃ διὰ λόγους διαφορετικῶς τοὺς προσηγνθέντας συναδέλφους του ἐκρέμασε τεραστίαν ταμπέλαν πληροφθοῦσαν, ὅτι τὸ κατάστημά του ἦτο «Τὸ τελειότερον τοῦ Κόσμου». Οἱ πελάται τῶν τριῶν αὐτῶν καταστημάτων ἐσεμνύνοντο διὰ τὴν τελειότητα τοῦ προτιμωμένου ὑποδημα-

τοποιεῖου, ἀλλὰ τὰ πράγματα ὥξυνθησαν, πιθανὸν δὲ νὰ ἐπῆρχετο καὶ ρήξις μεταξὺ τῶν καταστηματοῦχων, ἂν δὲν εὗρισκετο καὶ τέταρτος ὑποδηματοποιὸς, ὁ ὁποῖος ἤνοιξε εἰς τὸν ἴδιον δρόμον κατάστημα καὶ τὸ ὀνόμασε λίαν μετριοφρόνως: «Τὸ τελειότερον αὐτοῦ τοῦ δρόμου!...». Εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσω, ὅτι ὁ εὐφύης ὑποδηματοποιὸς συνεκέντρωσε τὴν πελατεῖαν καὶ τῶν ἄλλων του συναδέλφων. Γεγονός!...

Ἀλλὰ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Η ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Η ΝΕΑ ΜΕ ΤΟ ΛΑΓΩΝΙΚΟ
Θαυμάσιος πίναξ τοῦ Έτσθερρύ, ερακευθεῖς εἰς εὐ φθινοπωρινὸν
Σαλὸν τῶν Παρισίων.

Η ΧΟΡΕΥΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

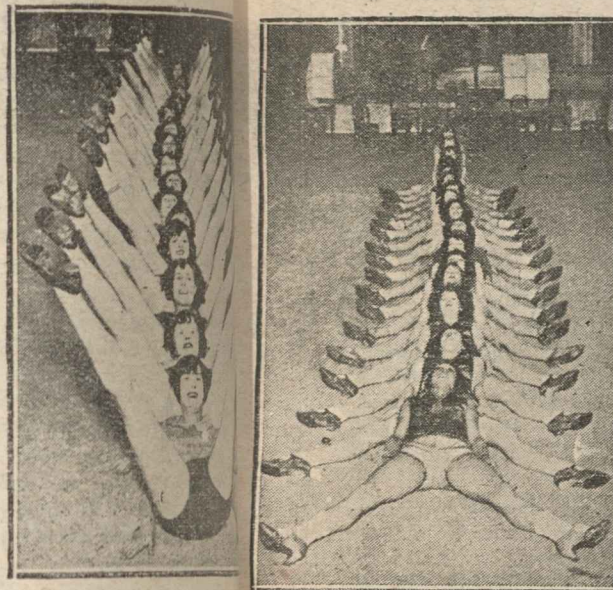
Ἡ Ἀννα Πάβλοβνα, ἡ ὁποία θεωρεῖται σήμερον ὡς ἡ διασημετέρα χορεύτρια τοῦ κόσμου.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

Ἐνας οἶκος καλλυντικῶν τῆς Ἀμερικῆς προσεκήρυξε διαγωνισμὸν πρὸς βράβευσιν ἐκείνου ποὺ θα παρουσιάξῃ τὸ πῖδ σημάδεμένο ἀπὸ τὴ βλογιὰ πρόσωπον. Καὶ ἐβραβεύθη ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς, ἀμειψθεὶς μὲ 10.000 δολλάρια, χάρις εἰς τὸ πρόσωπόν του, ποὺ ἐνθυμίζει λεόπαρδον

ΑΠΟ ΘΕΑΤΡΟ

Εἰς τὰς φαντασμαγορικὰς τῶν παρισινῶν θεάτρων τὸν σπουδαιότερον ρόλον παίζει ὁ μπαλέττου, διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ὁποίων οἱ εἰδικὲς ἀφροὶ ἐξαντλεῦν ἔλην τὴν ἐφευρετικότητά των. Καὶ ἰδοὺς φηγούρες μιᾶς μεγάλης ἐπιθεωρήσεως, ποὺ ἀνέθηκε τῷ θεάτρῳ τῶν παρισινῶν μουλθάρ

ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Μία θαυμασία φωτογραφία τῆς περιφήμου διὰ τὴν εὐμορφίαν της καὶ τὴν τέχνην τῆς ἡθοπειῶ τοῦ κινηματογράφου Λιλ Ντάγκνερ.

ΕΝΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τρετζιάνου, ἡ-
αὐτὸς ἀκριδῶς
αὐτὸς πῖδ κεν-
αὐτὸς σήμερον.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

Ἡ Γερμανὶς Τερέζα Νέυμαν, εἰς τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἐμφανίζονται καθε Τετάρτην αἱματινα στίγματα τῆς Σταυρώσεως, ἀπὸ δὲ τὰ μάτια τῆς τρέχουν αἱματινα δάκρυα.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

Εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς οἱ πελίσμεν τῆς τροχαίας κινήσεως ἐφοδιάζονται μὲ μικροὺς ηλεκτρικοὺς φανοὺς διαφορετικῶν χρωμάτων, διὰ τῶν ὁποίων κανονίζουν τὴν κυκλοφορίαν τῶν τρεχοφόρων κατὰ τὴν νύκτα.

ΠΑΤΚΟΣΜΙΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

πόρτα. Κατά το διάστημα που έφτασε για να κάνει τρεις φορές υποκλίσεις όπως πρέπει έμπρός εις της παραγγελλίες των προγόνων δεν άκούετο παρά μόνον ο ψιθύρος του Λού Φά που ήταν άφρασιμένος σε μία ά-φροισι. Έπειτα έβγαλε από την τσέπη του μία άσπρη ταμπάκερα και άναψε ήσυχος ένα τσιγάρο.

—Κύριε Λού, έπεε κατόπιν ο Ντίκ Γυόαν με την καθαρή άγγλική προφορά άτου, δεν χρειάζεται άλλη συζήτηση για το ζήτημα αυτό. Έγώ θα φύγω σ' άλλο μέρος και αν άποκτήσω με την εργασία μου περιουσία θα γυρίσω να πάρω την Λού-Σιν. Άλλοιώς ούτε σεις, ούτε εκείνη, θα με ξαναδείτε.

Το ίδιο βράδυ έφυγε από τον Άγιο Φραγκίσκο χωρίς πεντάρα σχεδόν στην τσέπη κι' έπηγε σ' άλλη πολιτεία να βρει την τύχη του. Έκεί οδισε στην άρχη το ψωμί του, ως άχθοφόρος, κατόπιν προσελήφθη ως ξεγάτης στα κτήματα του συμπατριώτου του Ά Χόγγ. Ίδρωσε, έδούλεψε σκληρά και έπειτα από έξι μήνες είχε γίνει έπότης των μεγάλων κτημάτων του Ά Χόγγ.

Στο διάστημα αυτό είχε λάβει μία επιστολή από τον Λού Φού συνοδευμένη από ένα μικρό τσέκ για να επιστρέψει στον Άγιο Φραγκίσκο και να πάρει της 100 χιλιάδες που του έληγονόμην ο πατέρας του άπαρνούμενος την Λού-Σιν.

Ο Ντίκ Γυόαν έγυρσε άνωτο το τσέκ στον Λού και έγραψε στη Λού-Σιν.

Έπέρασαν μερικοί άνοιξη μήνες. Ο Λού Φά δεν τού ξανάγραψε. Άν αυτό δεν τον ενδιέφερε, τον στενοχωρούσε το γεγονός έξαρπτικά ή σιωπή της Λού-Σιν, ή άποια ένθ έπ'έντε μήνες τού έγραφε τακτικά, άφνης χωρίς καμμία έξηγήσι είχε διακόψει την άλληλογραφία. Ο Ντίκ Γυόαν δεν μπορούσε να ήτοιμείνη αυτή την άδεσάωτητα και ένα σαββάτο έβραδυ έξεκίνησε με το μικρό του αυτοκίνητο για τον Άγιο Φραγκίσκο. Την άλλη ήμέρα το πρωί έσταματούσε έμπρός στο τσίποτεο του πατέρα της Λού-Σιν. Στην πόρτα δέκρινε ένα καμμάτι κόκκινο χαρτί με κινέζικα γράμματα.

Με μία ματιά ο Ντίκ Γυόαν έδιάβασε: ο πατέρας της Λού-Σιν έγνωστοποιούσε τους άρραβόνες της κόρης του με τον πρώτο γυνό του Τσάγγ Ικάο και οι άστρολόγοι είχαν δώσει τον γάμο το βράδυ εκείνης άκριώς της ή-μέρας.

Τρελλός από το θυμό του ο Ντίκ Γυόαν άρπασε το κόρη βόλτες. Το χαρτί έδειχνε ότι έπρόκειτο περί άρραβόνων κατά το κινέζικο έθιμο. Άλλαδι είχαν άσπασθεί από τον πατέρα της Λού-Σιν χωρίς αυτή να ρωτηθή.

Ο Ντίκ Γυόαν άναφώσε να έξασαδίσω άν αυτή ή άπόφασις εύρισκε την Λού-Σιν σύμφωνη ή όχι. Σάν πάλιός οικογενειακός φίλος ο γυνός του Φού έλαβε την άδεια να μιλήσει με την Λού-Σιν. Εκείνη δεν έφαινετο εύτυχής. Τα μάτια της έδειχναν ήξη άσκούων. Ο Ντίκ Γυόαν της διηγήθηκε σύντομα την κατάσταση του και τέλος την έρώτησε αν ή-ταν εύτυχής που θα έγίνετο γυνάικα του Ικάο.

—Είμαι εύτυχής που ήσκούω στη θέλησι του πατέρα μου, άπήνησεν εκείνη με το κεφάλι σκυμμένο. Και έξι άλλων κανείς άλλος δεν μ' έήτησε για γυνάικα του.

—Πώς μπορείς να μου το λες αυτό έμένα, Λού-Σιν; Δεν έκατάλαβε λοιπόν ότι αν εργάσθηκα τόσο σκληρά το έκαμα για να μαζέψω όσο περισσότερα χρήματα μπορούσα για να έχω ένα σπίτι άντάξιο σου; Δεν είχα χρήματα και...

—Νομίζεις λοιπόν πως είμαι κανένα είδωλο από πορσελάνη, που πρέπει να κλεισθή σε βιτρίνα; Το χόρμα! Το χόρμα! Ά, πως τα μισώ! Έπειδή ο πατέρας του Τσάγγ Ικάο έπρόσφερε ένα μεγάλο ποσό ο πατέρας μου θα με δώση σ' αυτόν ένθ σου μαζεύεις χρήματα για να μου πάρης πράγματα που ποτέ μου δεν έπείθυσα. Κι' έτσι μ' έγκατέλειπες τόσοι μήνες... Σου έγραφα τόσες φορές ότι ήθελα και έγώ να εργασθώ μαζί σου. Έξω καλά της ένέα υποχρέωσης της παν-

δρεμένης γυνάικας και ξέρω να οικονομώ το όρμα και το άλεύρι. Ήμουν έτοιμη να τα στερεώσω όλα και να μοιρασθώ μαζί σου το τελευταίο σπυρί ούζου μόνον και μόνον για να κοντά σου. Άν μ' άναπούσης δεν θάμηνες τόσο καρό μακρύ μου. Τώρα είναι άργά... Ο Ντίκ Γυόαν έμεινε μερικές στιγμές άμύλητος. Έπειτα έπεε:

—Έστω, Λού-Σιν. Θέλεις όμως να δεχθής το δώρο που προώρισα για σένα; Έλα να το ιδής...

Διευθύνθη στο αυτοκίνητο που ήταν στο πεζοδρόμιο κοντά με τη μηχανή άναμένη. Άποπτη ή Λού-Σιν έπλησίασε την άνοικτή πόρτα, όταν άφνης ο Ντίκ Γυόαν την άρπάξε σταθερά, άλλα με προσοχή, την άκούμπισε στο κάθισμα, έκλεισε την πόρτα και πηδώντας στη θέσι του έξεκίνησε γρήγορα, περνώντας από τους στενούς δρόμους της Σινγαπούρ. Έπειτα από λίγα λεπτά το αυτοκίνητο έτρεχε στον έξοχικό δρόμο μακριά από τον Άγιο Φραγκίσκο.

—Άι, άί... Ντίκ Γυόαν, τί κάνεις; Άπαγωγή, φώς της ψυχής μου! Μά δεν έχεις το δικαίωμα... Ο πατέρας μου...

—Θα το κανονίσω μαζί του... Μά ε' Τσάγγ Ικάο... Κι' αυτόν θα τον κανονίσω... Είναι τρέλλα, Ντίκ! Πρέπει να με ξαναγυρίσεις...

—Ποτέ! Ένόσω μου μένει μία σταγόνα αίμα ή μάλλον ένόσω υπάρχει και μία σταγόνα βενζίνη στο αυτοκίνητο θα είσαι μαζί μου.

Η Λού-Σιν άντέταξε τότε ένα έπαχειρμα που το έθεωρούσε άκαταγόνιστο:

—Μά δεν έχω με τί να γυρίω!

—Τί άξία έχουν τα φορέματα όταν ή καρδιά είναι εύτυχής; Δεν είσαι εύτυχής, Λού-Σιν;

—Είμαι εύτυχής, έμυρμούρισε η Λού-Σιν. Και για να το άποδείξη, έσπυρε το κεφάλι της και άρχισε να κλαίει.

Καθισμένοι έξω από την πόρτα του μικρού σπιτιού, που με τόσο γενναίωσιν τούς είχε χαρίσει ο Ά Χόγγ, ο Ντίκ Γυόαν και η Λού-Σιν έκτύπων τον ήλιο που είχε μισοκρυφθεί κατωκίοντες στο βάθος του δριζόντιου. Είχαν πανδρευθεί πρό μίας έβδομάδος και η Λού-Σιν είχε λάβει μόλις μία επιστολή του πατέρα της.

—Ξέρεις τί μου γράφει ο πατέρας μου, Ντίκ Γυόαν; Είναι πολύ εύχαριστήμένος που πήρα έναν τόσο άρρωστο σύζυγο και μās στέλλει την εύλογία του.

—Έλαβα κι' έγώ ένα γράμμα πολύ περίεργο ήμερα, άπήνησε ο Ντίκ. Είναι από τον Λού Φά και μου γράφει ότι έρχεται αύριο έδώ για να μου άνακινώσθ κατά σπουδαίο...

Την άλλη μέρα πράγματι ο Λού Φά έφτασε στο σπίτι του Ντίκ Γυόαν και της Λού-Σιν. Άφού πήρε το τσάι που του προσέφεραν, έβγαλε ένα έγγραφο από την τσέπη του και έπει:

—Ψυχικά το καταλαβαίνεις τώρα, υίε του Φού, ότι άφού παντρεύθηκες άκυρούται ο γάμος της διαθήκης του πατέρα σου, που σου άφνη κληρονομία έκατο χιλιάδες δολάρια.

—Βέβαια, άπήνησε ο Ντίκ.

—Κατά συνέπεια, έξηκολούθησε ο Λού, έχω καθήκον να σου άναγγείλω ότι ο πατέρας σου είχε προσθέσει και ένα κωδικέλλιον στη διαθήκη που σου διάβασα, ένα κωδικέλλιον που μου ήτο άπηγορευμένο να σου διαβάσω τότε. Είναι πολύ μεγάλος και λεπτομερής, και θα χρειασθής πολύ ώρα να σου τον διαβάσω. Μόθε όμως από τώρα ότι έπειδή συνεισφέρθηκες πιστώς προς όλους τους δρους που περιέχει, κληρονομής το σύνολον της περιουσίας που άφνησε ο πατέρας σου κατά τον θάνατόν του...

Και ένθ ο Ντίκ Γυόαν με το στόμα άνοιχτό προσπαθούσε να καταλάβη τί έσημαίναν τα λόγια που άκουσε, ο Λού Φά έπρόσθεσε:

—Ο εύγενής πατέρας σου ήταν ένας άν-

—Ο Τζόννι Οτώκερ, ο έφευρτής των σπέρτων, έγεννήθη στο Στόκτον της Άγγλιας άκριβώς πρό έκατον έτών.

—Διά να έορτάσουν την έκατονετηρίδα του, οι συμπολίται του, έστύλισαν τον τάφον του με άνθη και έδημοσίευσαν περίεργους στατιστικάς.

—Υπολογίζοντας, ότι κάθε άτομον καταναλώνει πέντε σπέρτα καθ' ήμέραν, κατέληξαν να προσδιορίσουν ότι καθ' έκαστον λεπτόν άνάπτονται εις τον κόσμον έξι έκατομμύρια σπέρτα και σ' ένα χρόνο μέσα καίονται 3.228.425.000.000.

—Και ότι, αν έθαζαν κεφάλι με κεφάλι όλα τα σπέρτα που κατασκευάζονται σ' όλον τον κόσμο ένα έτος, θα έκαναν τέσσαρες χιλιάδες φορές τον γύρον της γής.

—Έλβετός βοτανικός άνεκόνισεν, ότι μετά μακράς μελέτας παρατήρησεν ότι πολλά εκ των άνθέων έπηρεάζονται από την μουσικήν.

—Ούτω λ.χ. εις αιθούσας χορών και συναυλιών έσπμείωνσεν ότι τα γαρύφαλλα, τα μινέ, τα σελκλιμέν και άλλα, όταν ή μουσική ει-νε μάλον θορυβώδης στρέφονται άντιθέτως του μέρους, από το όποιον έρχονται ή ήχοι της μουσικής, προδίδοντα άποστροφήν προς αυτήν.

—Τά Άμερικανικά παράδοξα έφθαναν και μέχρι του περιεργότατου άνακατόματος της οίκογενείας.

—Ένας άγρότης όνόματι Ζάτ χήρος, είχε μίαν κόρη, την όποιαν πάντρεψε μ' έναν άλλον χήρον, τον Βόσνυελ, πατέρα της όράας Άννας από τον πρώτον του γάμον.

—Ο Ζάτ έρωτεύθηκε την Άνναν και την πήρε. Έκείνος 48 έτών και το κορίτσι 16.

—Από τον γάμον αυτόν ο Ζάτ έγινε παππός της γυνάικας του έξι άγχιςτάς, γαμβρός του γαμβρού του και ταυτόχρονως και της κόρης του, την όποιαν θα έχη και πεθεράν.

—Όσω για την Άνναν, την κόρη του Βόσνυελ, την νύν κυρία Ζάτ, αυτή έγινε πεθερά του πατρός της, ο όποιος είναι και πενθερός του πενθερού της.

—Τώρα τί θα γίνη όταν τα δύο ζεύγη άποκτήσουν τέκνα, κανείς δεν ήμπορει να το προσδιορίση.

—Μία Γερμανο-Σοβιετική άποστολή μετέβη εις τα περίε της Παμπε, όρεινη χώρα της κεντρικής Άσίας, δια να έπισκεφθής τα περίφημα Ιστορικά της σπήλαια, τα όποια κατά μίαν παράδοσιν εινε πλήρη θησαυρών.

—Η είσοδος του κεντρικού σπηλαίου έχει πλάτος είκοσι μέτρων και ύψος δεκαπέντε.

—Η άποστολή έπροχώρησεν έκατον μέτρα, έδρε δ' άμέσως σκελετούς και κρανία ανθρώπων. Οι θησαυροί όμως δεν εύρέθησαν άόλημ. Φαίνεται, ότι θα τούς άπέστρεψεν ή πρώτη ύπο τον Γκολοβιν, κατά το 1898 έπισκεφθείσα τα σπήλαια άποστολή.

.....

Θρωπος πολύ σοφός. Ήξερε ότι παρ' όλου την άνατροφή και την μόρφωσι που σου είχε δώσει ήσουν άόλημ νέος και άπειρος στις δυσκολίες της ζωής. Γι' αυτό ήθελε να σε άναμύση. Άν έδειχнесο άδύνατον χαρακτήρας και έγωιστής και άπληροσ τον ήγησιν σου, για να έξασφαλίσης την καλοεπείσ σου, δεν θα κληρονομούσες παρά μόνον έκατον χιλιάδες δολάρια. Έπειδή όμως έφρόνησες ως έ-ξιος υίός του Φού, ήλι ή περιουσία του πεπ-θόσιν να ζήσης με την εργασία σου άνεξάρτητος και υπερίφανος...

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗΝ ΖΩΗΝ

Ο ΥΠΟΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ Δεκέμβριος. —Η λέξις «υπόκοσμος» έδημιουργήθηκε μόλις τώρα κατά τα τελευταία χρόνια. Στο Βερολίνο, όπως και σε κάθε άλλη μεγαλούπολι, οι έγκλημα-τίαι, που διέπρατταν τα έγκλήματα όλα της παλαιότερας εποχής, είχαν βέβαια πάντοτε μία σχετική έπαφή μεταξύ τους. Δράσται, καθώς και συνένοχοι, άποτελούσαν μία παρέα, που τούς έδινε την εύκαιρία να συνενοηθούν για τα διάφορα καθημερινά έγκλη-ματά τους. Τώρα όμως τελευταίως έσχηματί-σθηκαν μεγαλόσχημες οργανώσεις με μερι-κούς άθώους τίτλους, όπως ο «Σύλλογος Ά-γάμων και Διασκεδάσεων», που από το πρόσ-χημα της ψυχαγωγίας, κατορθώνουν την τα-κτική συγκέντρωσι των μελών τους για πολ-λ ά διαφορετικούς σκοπούς.

Οι έγκληματίαι του Βερολίνου έχουν άπο-τελέσει όχι μόνον συμμορίαν, άλλα σωματεία όλόκληρα αλληλοβοηθείας με πλούσιες εισ-φορές των ιδιών τους των μελών, με το μο-ναδικό σκοπό να υποστηρίξουν τα «άδελφια», αυτούς που βγαίνουν από την φυλακή μετά την άπότισι της ποινής τους, μέχρις ότου πιάσουν «δουλειά», δηλαδή καταφέρουν με δι-κά τους έντελώς μέσα να έπιδοθούν στην άρ-κική τους ειδικότητα.

Γιατί, μη φαντασθήτε πως κάθε έγκλημα-τίας είναι ικανός για όλων των ειδών τις έ-πιχειρήσεις. Μέσα σ' ένα άπέραντο βασίλειο του έγκλήματος, όπως είναι το Βερολίνο, κι' άπως είναι κι' ή άλυσ μεγαλουπόλεως του κό-σμου, υφίσταται μία πολύ άσπληρη ειδικο-ποίησις. Ένας πορτοφολάς, επί παραδειγ-ματι, δεν άνακατεύεται ποτέ σε μία μεγάλη ληστεία. Το ίδιο και ένας φονιάς, δεν κα-ταπιάνεται με την άφαίμαξι μιάς τσάντας. Σ' αυτό άκριβώς το σημειον έγκνεται και ή δυσ-κολία που δοκιμάζει ή Άστυνομία για την καταπολέμησι της έγκληματικότητας. Οάπρε-πε, δηλαδή, ή Άστυνομία να διαθέτη Ισάριθ-μα όργανά της ειδικευμένα για κάθε είδους έγκλήματος. Δυστυχώς, ύστερεί όμως ακόμη σ' αυτό.

Η ζωή σ' αυτή τη μεγαλούπολι, γίνεται καθημέρα και πιο έπισφαλής, γιατί, όπως άποδεικνύεται, σε κάθε σημείο του Βερολίνου, και πρό πάντων στην περιοχή του σταθμού Σίλεσιαν, σχηματίζονται συνολικές όλόκλη-ρες από κακοποιούς, που σε κάνουν συχνά να τις παραβιάσης με το Σικάγο, όσον άφορ ά την έκταση και τη φανερή σχεδόν έπίδοσι στις έ-νέργειές τους.

Τελευταίως έχουν συμβεί μερικά ληστρικά κρούσματα, τόσης θρασύτητος, που ή έπιτυ-χία τους μαρτυρεί την άνάμει κάποιας πολύ μεγάλης και ισχυρής οργανώσεως. Γιατί τί άλλο μπορεί να υποθέση κανείς, όταν τις προ-άλλες τρεις κακοποιοί συνέλαβον και άπήγα-γον ένα φιλήσυχο άνθρωπάκο μέσα από το σπίτι του, δεκα-εκαπέντε μέτρα έξω από τη Διεύθυνσι της γενικής Άσφαλείας;

Ότε αυτός ακόμη ο μακαρίτης ο Κόναλ Ντόλνι δεν θα μπορούσε να έμπνευσθή τίποτε καλλίτερο από εκείνο που οι τρεις άπαγωγείς έλπαν άπευθυνόμενοι, μέσα στο αυτοκίνητο, προς το θύμα τους:

—Είμαστε Ιππότες και γι' αυτό δεν θα σε περράζωμε. Βούλκας όμως και σ' τον καλά το στόμα σου και κάνε αυτό που θα σου πούμε. Άν τυχόν και μās πιάσουν και μās συναν-τήσης σε λίγες ήμέρες στην Άστυνομία, πρό-σεξε καλά μην τυχόν και πής πως είμα-στε οι δράσται! Κατάλαβε; Έπειτα αν σου δώσουν να ύπογράφης πρωτόκολλο καταθέ-σεως, πάλι πρέπει ν' άρννηθής! Άλλοιώς...

Και βγάζοντας ο ένας άπ' αυτούς κάποιο έρ-γαλείο από την τσέπη του, το έδειξε στο θύμα. Στο Σικάγο ήμερα, καθώς και στο Βερολί-νο, οι έγκληματίαι δεν κάνουν τον κόπο να βγάλουν το περιστρεφο άναφανδόν, άλλα φροντίζουν και πυροβολούν από μέσα από την τσέπη τους.

Την οργανώσει του «υπόκοσμου», καθώς και τη δύναμι του, φθάνουν να μās την άποδεί-ξουν δυο φανερά παραδείγματα που συνέβη-σαν κατά τον τελευταίο τουτο καιρό. Το πρώτο εινε το σκανδαλώδες φθινοπωρινό τα-ξείδι άναψυχής ενός από τα σωματεία αυτά του Βερολίνου, που έκινδύνευσε να μην πραγματοποιηθή σχεδόν, έξι αίτίας της έξα-φανίσεως του ταμίου του μαζί με όλόκληρο το περιεχόμενο της κάσας του, κάπου 13 τόσες χιλιάδες μάγκα.

Έπειδή εινε γνωστόν πως οι έγκληματίαι άποφεύγουν να κλέβονται μεταξύ τους, το έ-πεισθόδιον αυτό έκαμε στην κοινή γνώμη πολύ μεγάλη έντύπωσι. Τα μέλη της εταιρίας, άντι να προστρέξουν στην ύποστήριξη της άστυ-νομίας, έπεδίωξαν μόνα τους να άναζητήσουν τον κλέφτη. Δεν τούς ήταν άλλως τε και πολ-λύ άπαραίτητη ή βοήθειά της. Αλλά, μόνα τους, έργάσθησαν καλλίτερα και πολύ άσφα-λέστερα.

Σε λίγες μέρες άνεκάλυσαν τον καταχρα-στή μέσα σ' ένα όλοκαίνουργιο αυτοκίνητο. Τον παρακολούθησαν με μεγάλη έπιτηδεότη-τα και άφού κατόρθωσαν να τού το άρπά-ξουν, το μεταπούλησαν και εισέπραξαν 5 χιλιάδες μάγκα περίπου. Για να συμπληρω-θούν όμως ακόμη τα 8.000 μάγκα που έχρειά-ζοντο για το ταξείδι έπέβαλεν ο νέος τα-μίας άναγκαστική πρόσθετη φορολογία 100 μάγκων κατ' άτομον στα 80 μέλη του συλλό-γου. Τα όποια έληρωθήκαν με τόσο προθυ-μία, με όση ποτέ μέχρι ήμερον δεν έπληρώ-θηκε φόρος σε άστική κοινωνία.

Άλλα και τα κλεμμένα λεπτά, μη φαντα-σθή κανείς πως τάχα σε το σωματείο. Πιάνον-τας και ξυλοκοπώντας οι συμμορίτες τον ά-πιστο σύντροφό τους, άπέσπασαν την πληρω-φορία πως ύπήρχε κάποιος σοδαρός όφειλέ-

της του, από τον όποιον παρεπέμφθησαν να εισπράξουν το ποσό.

Σε μερικές μέρες κατορθώθηκε ή σύλλη-ψις του όφειλέτου. Άφού τον έκλεισαν σ' ένα σκοτεινό ύπόγειο, τον είδοποίησαν την ίδια στιγμή, πως αν δεν κατέθετε τα λεπτά που χρωστούσε, θα πάθαινε από άστία. Τρο-μοκρατημένος ο δυστυχής, άναγκάσθηκε να άποστείλη δεξιά και άριστερά είδοποιήσεις, ως που στο τέλος κατόρθωσε να συγκεντρώ-ση αυτά που τού ζητούσαν.

Άκόμη δυνατότερο φώς στην κατάσταση αυτή τού Σικάγου, που έγκληματίζεται τώρα και στο Βερολίνο, και στην άδυναμία της ά-στυνομίας ν' άντιμετωπίση τον κίνδυνον, ρί-χνει ή δευτέρα αυτή περίπτωσι που θα άνα-φέρω.

Σ' ένα μικρό καπηλίο της κεντρικώτατης συνοικίας του Στίγκλιτς, έρχότανε κι' έπαινε τη μύρα της τακτικά μία παρέα από νεαρούς χασομερίδες. Οι νεαροί αυτοί άφού έπιναν και χαλούσαν τον κόσμον από τις φωνές τους, έφευγαν στο τέλος και άφηναν έντελώς άπληρωτο τον παραφουσκωμένο λογαριασμό τους. Όταν καμμία φορά ο κάπελλας πληρώ-ζε να ζήτηση τα χρήματά του, οι καλοί σου οι φίλοι άρχιζαν να σπάνε ότι βρόικανε γύ-ρω τους, ως που τον άνάγκασαν στο τέλος, για να μη χάση όλα του τα πράγματα, να κά-θεται στο μπάνγκο και να κινή τον κοτό.

Έπειδή όμως τα πραξικοπήματα αυτά έπα-ναλαμβάνονταν κάθε μέρα, έκλεισε ο δυστυ-χιμένος το μπανγκό του, άφού ή άστυνομία τού έδήλωσε πως δεν μπορούσε ν' άσχολει-ται μαζί του και τον παρώτρυνε να τα βγά-λη πέρα μονάχος του.

Σε λίγες έβδομάδες άποπειράθηκε να το ξα-νανοίξη. Την ίδια όμως μέρα ξαναπαίγνον-τας ή παρέα του έδειξε την ίδια διαγωγή. Τότε ο ταβερνιάρης, έσκέφθηκε ένα πολύ έ-ξυπνο μέτρον. Έπήγε σ' ένα μουσικό σωμα-τείο, όνόματι «Λιμπέλε» και έζήτησε προστα-σία. Έπιθώσε δυο μπράβους και τούς άνε-θεσε την φύλαξη του μαγαλιού. Την άλλη μέ-ρα τα «παιδιά» ήλθαν. Την στιγμή που άπε-

πειραδίσαν να εφαρμόσουν την τακτική τους, «παρελήφθησαν» από τους σκοπούς κι' έφανα τόσο ξύλο, που μεταφέρθηκαν ύστερα τραυματιοφόροι στα νοσοκομεία. Έτσι επί τέλους κατόρθωσε ο ταβερνιέρης να βρεί την ησυχία του.

Πρό όλιγων ημερών ένας καταστηματούχος έληοτεύθηκε κυριολεκτικώς σ' ένα κεντροκότατο δρόμο και έντελώς μέρα μεσημέρι. Πολλοί πιδ ενδιαφέροντα όμως είναι ή περιπτώσεις ενός εργάτου, που είχε την ιδιότητα να βλέπει πάντα στ' όνειρό του πίν ό,τι θά του συνέβαινε την άλλη μέρα στην πραγματικότητα. Τού είχαν κλέψει διάφορα πράγματα, μα ή άστυνομία δέν κατόρθωσε να πιάσει τον κλέφτη. Είδε λοιπόν ένα βράδυ στόν ύπνο του τόν κλέφτη που πήγαινε να καταθέσει τή κλοπιμαία σ' ένα ένεχυροδανειστήριο.

Πράγματι βγαίνοντας την επομένη στο δρόμο ανέκαμψε τόν ένεχυροδανειστήριο καμιά έκατοστή βήματα πέρα από τόν σπίτι του. Μπήκε μέσα, έδλωσε τή πράγματι που τού είχαν κλαπεί και πιστοποίησε πώς δέν είχε γελασθί. Ένας άγνωστος τή είχε καταθέσει εκεί άκριβώς την προηγούμενη μέρα. Μ' αυτό τόν τρόπον ή άστυνομία έτέθη επί τή ίχνη τού διαρρήκτου και μετά εικοσίτεσσα-

ρες ώρες πρωί-πρωί, ή εργάτης με τή βοήθεια δύο λαγωνικών κατόρθωσε να τόν πιάσει μέσα σ' ένα ύπόγειο, τήν ώρα που αυτός έκοιμάτο. Τόν είχαν ξυπνήσει τόσο άπροσδόκητα, που παρεδόθη χωρίς αντίσταση.

Σε λίγες μέρες γίνθηκε ή δίκη του. 'Η απόλογία του στο δικαστήριο ξεσκέπασε ένα μεγάλο άριθμό από τήν όργάνωση τού «επλόκομου» τού Βερολίνου. Μέσα στη σάλα τού δικαστηρίου είχαν συγκεντρωθί πολυάριθμοι φίλοι και συνάδελφοι τού κατηγορουμένου, όι όποιοι έφρόντιζαν να έκφοβίσουν τόν εργάτη για να μη μαρτυρήσει. Τού έδλωσαν πώς δέν θάφευγε από κεί μέσα ζωντανός αν κατέθετε τόν παραμικρό έναντίον τού φίλου των.

Ό εργάτης επεκαλέσθη τήν προστασία τού νόμου. Τού είπαν πώς τίποτε άλλο δέν μπορούσαν να τού κάνουν στη περίπτωση αυτή, παρά μόνο, όταν θά τελείωνε τήν κατάθεσή του, να τόν βοηθήσουν να βγί κρυφά έξω από μιά ιδιαιτέρα είσοδο για να μην τού κάνουν κανένα κακό.

Από τόν καιρό που ή 'Αστυνομία αναγκάσθηκε να κλείσει μερικές φανερές φωλιές τών κακοποιών, όλος αυτός ή κόσμος είχε συγκεντρωθί και είχε στήσει τόν στρατηγείον του μέσα στο κατηλιό τής μεγάλης περιούχης τού σταθμού Σίλσεϊας.

Εκείνος που θά περάσει από τή μέρα αυτή, θά ίδι άνάμεσα στα πολυάριθμα πρόσωπα που περιδιαβάζουν εκεί άεργα, τύπους που δέν θά ηγχετο να τους συναντήσει ξανά σε κανένα έρμηκό δρόμο, εάν βρισκότανε μόνος. Έπειτα ή άναιδής στάσις τών τύπων αυτών θά μπορούσε να φοβήση κι' αυτά ά-

κόμη τή δργανα τής άστυνομίας, που σε παλαιότερες έποχές ήταν όι επιώλτες κάθε πόπτον.

Επάνω στους τοίχους τών δρόμων τής συνοικίας αυτής βλέπει κανείς συχνά μερικές άκακες είδοποιήσεις που προσκαλούν τή μέλη τού άλφα ή τού τάδε αλητικού σωματείου σε επαγγελματικές συγκεντρώσεις που κατ' βάθος δέν είναι άλλο παρά ύποπτες συναντήσεις τών κακοποιών. 'Απ' αυτές ξεκινούν συχνά αι συμμορίες για τις δυτικές πλούσιες λεωφόρους, όπου στην άρχή γίνεται ή τυπική αναγνώρισις τού έδάφους για τις βραδυνές έκστρατείες και έφοδους τών διαρρηκτών.

Άλλοίμονο στόν φιλήσυχο άσπιδ, που θά γυρίσει τις προινές ώρες στο σπίτι του κατ' την στιγμή τών «έπιχειρήσεων». Ό κακοποιός δέν τή έχει τίποτε να πυροβολήσει στην τύχη αν θεωρήσει ένα άτομο επικίνδυνο.

Κάθε πρωί όλος ή κόσμος τόν θεωρεί άπαράιτο, μαζί με τόν καφέ ή τόν γάλα του, να άνοίξει τήν έφημερίδα του και να διαβάσει τήν σελίδα τών «ανά τήν πόλιν» είδήσεων, τήν συνειδημένη παράγραφο :

«Χθές τήν νύκτα και παρά τήν τάδε όδόν εις τήν οικίαν ή τόν κατάστημα τού δεινα συμπολίτου, έγινετο κλοπή μετά διαρρήξεως. Ό δράστης παραμένει εισέτι άγνωστος».

Ο ΒΕΡΟΛΙΝΕΖΟΣ

Μετά τόν φαγητόν ή καλλιτέρα απόλαυσις είνε έν σιγαρέττον «EGO».

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΑΚΤΑΙΟΝ

ΝΕΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ

Ένοικιάζονται δωμάτια μετά τροφής και άνεν.

Ιδιαίτεροι αϊθουσαι διά γάμους και χορούς.

Τας καθ ημερινάς αι αϊθουσαι του 'Ακταίου ένοικιάζονται

δωρεάν εις τους φιλανθρωπικούς; συλλόγους.

ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΣΑΣ ΣΤΟ "ΑΚΤΑΙΟΝ",
ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Η Μώντ έγύρισε ξαφνιασμένη. Είς άποστασιον μερικόν δημάτων έστέκετο ένας άνδρας. Έβγαλε τόν καπέλλο του και έπροχώρησε κοντά της.

Ήταν ένας ψηλός και λιγνός, αλλά γερός νέος. Τό ήλιοκαμένο πρόσωπό του δέν ήταν άραιο. Και όμως ή φυσιογνωμία του ήτο τόσο συμπαθητική και έλκυστική. Τά μαύρα του μάτια είχαν μιά έκφραση ελικοκρινείας που ένέπνεε άμέσως έμπιστοσύνην και τή σφιχτοκλειόμενα χείλη του έδειχναν μεγάλην δύναμιν χαρακτήρος. Τό σύνολον έπειθε ότι έπρόκειτο περί ανθρώπου με άνωτέραν προσωπικότητα.

Η άπροσποίητη και φιλική συμπεριφορά τού έδωκε στην Μώντ τήν έντύπωσιν ότι τόν είχε και άλλοτε συναντήσει, ότι έγνωρίζοντο άνάκαθεν. Έν τέλει είπε κάπως συγκινημένη.

— Νομίζω ότι έχασα τόν δρόμο.

— Πού ήθέλατε να πάτε ; ρώτησε ό άγνωστος.

— Στο κίοςκι που είνε τά πανέρια. 'Ηθελα να πάρω ένα για τήν κυρία Πάρου.

— Θέλετε να ψάξωμε μαζί ;

Ό τρόπος με τόν όποιον έπρόφερε αυτά τά λόγια ένέπνευσε ακόμα μεγαλύτερη έμπιστοσύνη στην Μώντ. Και τόν άκολούθησε.

Εκείνος έφαινετο ότι έγνώριζε καλά τόν κήπο, γιατί σε δυό λεπτά έφθασαν στο κίοςκι. Η Μώντ εύρησε εκεί μέσα ό,τι έχρειάζετο και κατόπιν εύχαρίστησε τόν άγνωστο που τήν είχε βοηθήσει να βρή τόν δρόμο της.

— Είμαι εύτυχής που μπόρεσα να σας διευκολύνω. Απτήντησε εκείνος με άπλότητα. Τό φιλικό χαμόγελό του έδωκε εκ νέου στην Μώντ τήν έντύπωσιν ότι τόν έγνώριζε. Ήτο καιρό καλά τόν άνθρωπο αυτό. Άλλά δέν μπορούσε να θιγίθι που και πώς. Κι' έξασαν άπό τή κατάβαση τής ψυχής της άνέβλυσε ένα φώς που έφώτισε τήν άπορία της.

Όχι, δέν τόν είχε συναντήσει ποτέ, δέν τόν έγνώριζε, άλλ' από καιρό τόν έπερίμενε, ήξερε ότι θά έρχότανε στο δρόμο τής ζωής της. Ήταν ή ιδανικός άνδρας που είχε πλάσει στους παρθενικούς ρεμβασμούς της, ήταν ό νέος τών όνείρων της, ή τύπος τού άνδρός που ή αγαπούσε. Γι' αυτό τής έφαινετο άπλο και φυσικό που τόν συνήντησε κι' έγνωρίστηκαν.

Και τώρα έστέκετο άπέναντί του κι' ή καρδιά της έχτυπούσε δυνατά.

«Ώ έπερίμενα! Έπερίμενα αυτά τά στοργικά μάτια, αυτό τόν αυθόρμητο χαμόγελο, αυτό τόν έρωτα...» Έγενικό μαζί γαρ κήρυκα. 'Ηξερα που ή αρχίσουν και να σε πού ήλθε...

Αιτά θά έλεγε ή Μώντ αν έξέφραζε τή σκέψι της μεγαλοφώνως.

Άλλ' ή άπρόσπη εκείνη συνάντησις είχε παραστή ύπέρ τού δέον. Η Μώντ άντελήφθη ότι δέν έδικαιολογείτο πιά να μένη περισσότερο εκεί. Η κυρία Πάρου τήν έπερίμενε. Τού είπε ένα διαστικτό χαίρετε, ένα άκόμη «εύχαριστώ» κι' έφυγε σχεδόν τρεχάτη...

Έως τόν δρόμν που έφυγε με τόν πατέρα της από τόν μέγαρο δέν ξαναίδε τόν μυστηριώ-

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΜΑ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΤΑΡΤΗΣ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗ ΡΙΟΝ ΤΗΣ CONCORDIA MERRET

δη έκείνον ξένον, κι' ούτε μίλησε σε κανένα γι' αυτόν.

Έκαταλάβαινε όμως ότι ή συνάντησις έκείνη είχε άναστατώσει όλη της τήν ύπαρξη, ότι άποτελούσε τόν σημαντικώτερο γεγονός της ζωής της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Δεκαπέντε μέρες άργότερα ή Μώντ έκκατέλειψε τόν μικρό άπαρτιάν όπου θά έξακολουθούσε να μένη προσωρινώς ή πατέρα της κι' έκκατεστάθη, όπως είχαν συμφωνήσει, στο μέγαρο της οικογενείας Πάρου.

Τήν έδέχθησαν με τήν ίδια καλωσύνη, τήν όδήγησαν στο όραίο δωμάτιο που τής παρεχώρησαν, και τήν άφησαν να ξεκουρασθί

Η Μώντ Κέλλιερ

και να τακτοποιήσει όπως ήθελε τή πράγματι της.

Τό βράδυ ή Εύα άνέβηκε στο δωμάτιό της και τήν είδοποίησε ότι ήταν ώρα να ντυθί για τόν δείπνο.

Η Εύα συνθησιμένη στα πλούτη και στα λούσα, δέν μπορούσε να πιστέψη, ότι ή Μώντ δέν είχε παρά μόνον μιά τουαλέτα για τής επίσημες περιστάσεις—ένα φόρεμα ποσσίνω γαρνιρισμένο με μερικά άσημένα γαλάνια κι' ένα ζευγάρι γοβάκια άσημένα.

— Πιστεύω να είνε άσχετά καλό για να παρουσιασθήτε στο τραπέζι και θρίσκω ότι σας ταιριάζει τόν χρώμα του, είλε ή Εύα. Η μαμά λέει, ότι μπορείτε να κατεβήτε όταν έτοιμασθήτε... Τώρα πάω να ντυθώ κι' εγώ.

Και διηυδύθη πεταχτή προς τήν πόρτα. Πρίν όμως δνί, ένδρισε τόν τσακίλνικο μουτρακι της και είλε:

— Ξέρετε όμως, μίς Κέλλιερ, ότι είσθε μιά διάσημη ψεύτρα ;

— Εγώ; Γιατί; ρώτησε ή Μώντ κατάπληκτη.

— Γιατί είπατε στην Μύριελ ότι είσθε μάλλον άσχημη.

— Μα...μα...δέν είπα παρά τήν αλήθεια.

— Ελάτε τώρα, δέν δικαιολογείται τέτοια μετριοφροσύνη. Κάθε άλλο παρά άσχημη είσθε, άλλα καλλίτερα που άφήσατε τήν Μύριελ να τόν πιστεύσει, γιατί είνε πολύ παράξενη.

— Ό, δεσποινίς Εύα, δέν κάνει να μιλήτε έτσι για τήν άδελφή σας.

Η Εύα έξέσπασε στο χαριτωμένο γέλιο της.

Έκλεισε τόν ένα μάτι πονηρά και απήντησε: — 'Ισως να έχετε δίκιο. Άλλά έτσι είμαι εγώ, άδιόρθωτη.

Όταν ή Μώντ έτοιμάσθηκε κατέβηκε στο σαλόνι, όπου είδεν ότι δέν είχε φθάσει ακόμη κανείς.

Γι' αυτό έπροχώρησε προς τή βεράντα, για να καθίσει εκεί έως ότου έλθουν όι άλλοι. Άλλά ποία ή έκπληξις της, όταν εύρέθηκε έξασαν άπέναντί τού μυστηριώδους νέου τού κήπου, ή όποιος έκάθητο εκεί κι' έκάντιζε ήσυχα.

Ό άγνωστος άμέσως έσηκώθη και τήν έπληρώσε χαρούμενος.

— Καλησπέρα, τής είπε. Πώς είσθε; Ήτανε τόσο ταραγμένη άλλα και τόσο εύτυχη σμένη μαζί. ώστε με κόπο κατόρθωσε να ψιθυρίσει ένα εύχαριστώ.

— Δέν ήξερα τής προάλλες ποιά είσθε, είπε ό νέος, άλλα έχασκα πολύ όταν έμαθα κατόπιν ότι θά μένετε εις τόν νέλλον εδώ. Κι' εγώ δέν λείπω ποτέγεδόν από εδώ...

Εκείνη τή στιγμή έσθασε ή κυρία Πάρου. — Δεσποινίς Κέλλιερ, είσθε χαριτωμένη μ' αυτό τόν φόρεμα, είπε.

Έπειτα έγύρισε προς τόν άγνωστον και τού έδωκε τόν χέρι ένφ τού έλεγε :

— Καλησπέρα, αγαπητό μου παιδί.

Και άποτεينوμένη εκ νέου προς τήν Μώντ έπρόσθεσε :

— Δεσποινίς Κέλλιερ, να σας συστήσω τόν κ. Καίην, Ντάβιντ Καίην. 'Ισως ή Μύριελ να σας μίλησε ήδη για τόν μνηστήρα της.

Αιτά τά λόγια έφθασαν σαν σφαίρες στ' αυτιά της Μώντ. Ότε αυτός ό άνδρας ήταν ή μνηστήρ της Μύριελ, ή τρελλά έρωτευμένος με τήν τυφή, που τήν είχε ζητήσει δέκα φορές προτού έκείνη τόν δεχθί; Ό άνδρας, τόν όποιον αυτή, ή Μώντ έλάσε στα όνειρά της κι' έπερίμενε να τόν συναντήσει για να τού χαρίσει τήν καρδιά της! Η άπότομη αυτή άποκάλυψις τήν έκανε να τή γάση. Και σνεδόν δέν είχε συνείδησιν τί έλεγε καθώς άπλωνε μανικά, σαν άρρωτισμένη, τόν γέρι της προς τόν χέρι τού άρραβωνιαστικού της Μύριελ.

Η Μώντ δέν είχε νοιώσει μεγαλύτερη έγνωμοσύνη για άνθρωπο στη ζωή της από όσην αισθάνθηκε προς τόν νέον που έπρόβαλε έξασαν τή στιγμή εκείνη στην πόρτα τού σαλονιού. Ήταν ένας νέος έξαιρετικής και φανταστικής όμορφιάς, άγρός και κομψότατος στην εμφάνισι. Έπροχώρησε με βήματα χαριτωμένα και ανάλαφρα προς τήν βεράντα.

— Ερχομαι στην ώρα για τόν φαγητό ; έφώναξε χαριτωτά. Περιμένει κανένα κομμάλο και για μένα ; Θά τόν σερβίρουν εύχαρίστως έστω και στο τραπέζι. Αν δέν υπάρχε έσως για μένα στο τραπέζι. Ό σεβαστός μου πατέρας και κηδεμών από τήν ώρα που ήρθε τόν τάξι έχει βοηθήσει σε μιά κατσουριά, που δέν τολέγει τίποτα καλό για τόν δείπνο μας. Έπομένως ένα σοβαρό και άμυητο δείπνο, από έκείνα που φέρονται βασιλοπαραγγιλά άκούη και σε μιά στρουθοκάμηλο και γι' αυτό τώσασα και ήρθα να ζητήσω τή φιλοξενία σας...

Με τόν χαμόγελο στα χείλη και τόν βλέμμα ζωρό έκλυσε έκφραστικά, σπιντατημένος στο τελευταίο σκαλοπάτι τής μαρμαρένιας σκάλας.

Η κ. Πάρου τόν διέκρινε γελώσα, αν και

μά σκά μελαγχολίας έπερασε από τὸ γλυκὸ πρόσωπό της. Τὸν διεβεβαίωσαν ὅτι ἤσκησε καὶ γι' αὐτὸν θέσεις στὸ τραπέζι καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε :

—Ελάτε νὰ σᾶς παρουσιάσω καὶ στὴν μὲς Κόλλιεο.

—Ἄν αὐτὴ ἡ νέα εἶνε ἡ μὲς Κόλλιεο, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ εἶνε περὶ εὐχάριστο ἀπὸ τὸ νὰ παρουσιασθῶ σ' αὐτήν, ἀνέκραξε ὁ νέος, προχωρῶν πρὸς τὴν Μὲντ με ἄφρον ἐλαφρὰ προσπατητικὸ καὶ ἀπλό. Πῶς εἶσθε, δεσποινίς ; Ἐγὼ εἶμαι ὁ Λέσλι Γκράχαμ ὁ νεώτερος.

—Σὺς ἀναθῆτω νὰ τὸν ἐπιβλέπετε κατὰ τὸ δειπνόν, εἶπεν ἡ κ. Πάρου, μειδῶσα καὶ ἀπειθυνομένη πρὸς τὴν Μὲντ. Σὰς καθιστῶ ὑπεύθυνη γιὰ τὴν διαγωγή του.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ διακοπὴ ἔδωσε στὴν Μὲντ τὸν καιρὸ γιὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ψυχραιμία της ποὺ εἶχε χάσει ἐξ αἰτίας τῆς ἀποτόμου ἀποκαλύψεως, σχετικῶς μὲ τὸν Ντάβιντ Καίην. Ὅταν ἔπεισε τὸ χέρι στὸν Λέσλι Γκράχαμ τὸν νεώτερον, ἦτο πλέον τελείως κυρία τοῦ δειπνοῦ της. Τοῦ ἦτο δὲ πρᾶγματι εὐγνώμων ποὺ μολοῖσε μαζί της κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δειπνοῦ καὶ μάλιστα ποὺ ἀστείνεται μὲ κάποια ἐλευθερία, γιὰτὶ μὲ τὸν Ντάβιντ Καίην ἀπέναντί της, δὴλὰ στὴν μνηστὴ του, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ὑποστῇ αὐτὸ τὸ πρῶτο δειπνὸ χωρὶς ἐκνευρισμό.

Κατὰ τὰς ἀνεροτολήσεις της γιὰ τὸν ἔρωτα ἡ Μὲντ ποτὲ δὲν εἶχε φαντασθῇ ὅτι θὰ μπορούσε ν' ἀγαπήσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μιάς ἄλλης. Ἐπίστευε ὅτι τότε δὲν ἦτο μόνον τὸ γεγονός ὅτι ἕνας νέος εἶνε μνηστευμένος μὲ ἄλλη ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ μὴν υποστῇ αὐτὴ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Ἐν τούτοις, καθὼς τώρα ἐκῆνταζε κρυφὰ τὸ ὄχι ὥραϊο, ἀλλὰ εὐγενικὰ ἐκφραστικὸ πρόσωπο τοῦ Καίην καὶ συναντοῦσε τὸ φιλικὸ καὶ εὐκρινὲς βλέμμα του, ἔνοιωσε ὅτι ἡ ἀγάπη της γι' αὐτὸν ἦταν ἕνα πρᾶγμα ἀναπόφευκτο καὶ μοιραῖο, γραμμένον ἀπὸ τὸ πεπρωμένον της.

—Νοῦτ'ω, ἐσκέπτετο, ὅτι καὶ ἂν ἦταν ἀκόμη ἀρραβωνιασμένος μὲ δώδεκα νέες, πάλι θὰ τὸν ἀγαποῦσα.

Στὴ σκέψιν αὐτὴ ἀνέπνευσε μὲ δυσκολία καὶ ἐκνευρίσθη. Ἀλλὰ καὶ πάλιν πῶς νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ πλέον αὐτὸν τὸν ἄνδρα ποὺ εἶχε συναντήσει τυχαίως μιά ἡμέρα καὶ ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σαρτῇ σὲ ἀντίκρουσμά του ; Ἡ ἀγάπη της εἶχε γεννηθῇ μόνη της, χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸ καταλάβῃ. «Νοῦτ'ω, εἶμαι βεβαία, ἐσκέπτετο ἀκόμη, ὅτι εἶμαι τόσο ἐκπληκτικὴ γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ συμβαίνει, ὅσο θὰ ἦταν καὶ ὁ ποιοῦν ἄλλος ποὺ θὰ τὸ μάθαινε. Ἀλλὰ πῶς, πῶς νὰ σταματήσω αὐτὸν τὸν ἀνηγορευμένον ἔρωτα καὶ πῶς νὰ γιαιρευθῶ ἀπ' αὐτόν ;»

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν εὗρε ἀπάντησι στὶς σκέψεις της αὐτῆς.

Κατὰ τὰς ἐπομένους ἐβδομάδας τῆς ἐδόθη εὐκαιρία νὰ ἐξακριβώσῃ πολλὰ πράγματα. Ὁ Καίην. Ἐμνετο σὲ αὐτὰ τὸν Πάρου σχεδὸν διαρκῶς, γιὰτὶ ἡ μνηστὴ του ἂν καὶ συχνὰ ἦταν ἰδιότροπη καὶ γκρινιάρη μαζί του, ἀπαιτοῦσε τὴν διαρκῆ παρουσίαν του. Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ἐκείνος ἐλάμβανε καθ' ἡμέραν ἡ Μὲντ ἔμαθε ὅτι παρηκολοῦθε τῆς τεραστίως ὑποθέσεως τῶν ἐργαστασίων του καὶ ὅτι ἕνα μέρος τῆς νύκτας ἐπερνοῦσε ποὺ νὰ μορῇ ν' ἀφιερώσῃ τῆς ἡμέρας του ποὺ νὰ μορῇ ν' ἀφιερώσῃ τῆς ἡμέρας του στὴν Μύριελ. Κατὰ τῆς ἐβδομάδας αὐτῆς ποὺ τοὺς ἔδλεπε διαρκῶς μαζί, ἡ Μὲντ ἐβεβαίωθη ὅτι ὁ Ντάβιντ εἶχε πραγματικὴ ἀφοσίωσι γιὰ τὴν τυφλὴ μνηστὴ του. Τὰ μάτια του ἔδειχναν τὴν λατρεία του καὶ ἦταν προφανὴς ἡ ἐπιθυμία του νὰ τῆς ἀρέσῃ μὲ τὰς πράξεις του καὶ τὴν σχεδὸν ταπεινωτικὴ συμπεριφορὰ του, σὰν νὰ ἐθεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν τὸν ἀνάξιό της.

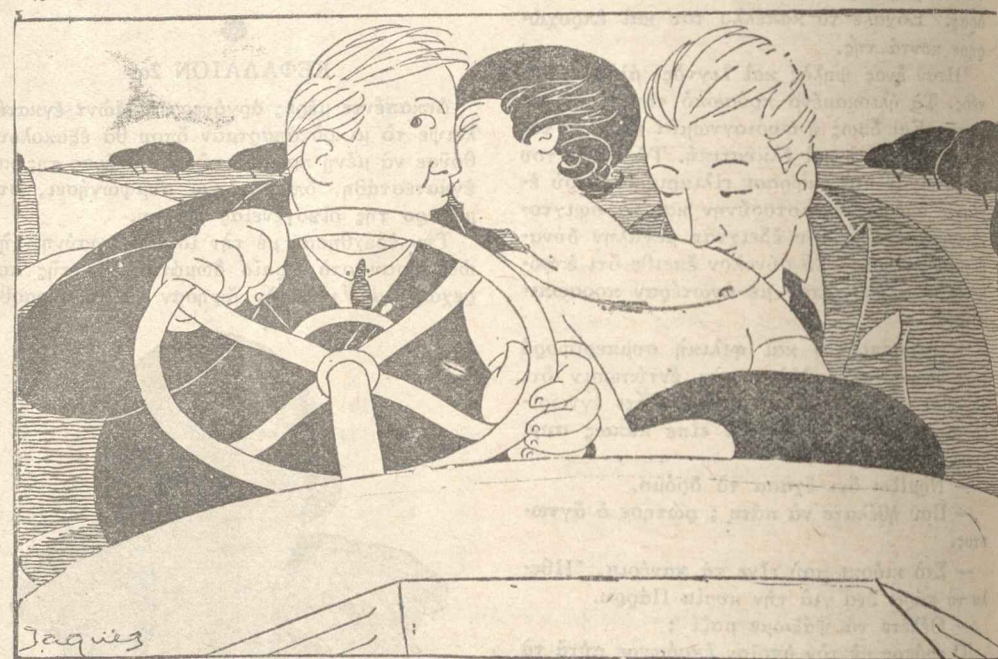
Ἡ Μὲντ ἐδοκίμασεν ἕνα παράδοξο συναίσθημα ποὺ ἀγνοοῦσεν ὅπως τότε : τὴν ζηλοτυπία ! Ἐξήλκυε τὴν Μύριελ, ἦταν ζηλοτυπία γιὰ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ Ντάβιντ στὴ μνη-

στή του, ζηλότυπη γιὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς Μύριελ, τὴν αὐθέρτα ἐκείνη ὁμορφίαν, ποὺ ἔκανε τὸν Ντάβιντ μόλις νὰ ἐγγίξῃ ἐλαφρὰ τὸ λευκὸ καὶ σχεδὸν διαφανὲς χέρι ποὺ τοῦ ἔτεινεν ἡ μνηστὴ του.

Ἡ βιαστικὴ τοῦ νέου αὐτοῦ συναισθηματικὴ ἐκτόνισις τὴν Μὲντ, ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ καταβάλῃ μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ μὴν παρασυρῇ σὲ καμμιὰ ἐπικίνδυνον ἐκδήλωσι.

—Πῶς θὰ μπορέσω νὰ μὴν ἀγαπῶ τὸν Ντάβιντ καὶ νὰ μὴ ζηλεύω ; ἐσκέπτετο συχνά. Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ σβύσω αὐτὴ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ζηλοτυπία μου !

Ὁ νεαρὸς Λέσλι Γκράχαμ, χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεται, ἦλθε πολλὰς φορὲς εἰς βοήθειάν της κατὰ τῆς πρώτες καὶ δύσκολες ἐβδομά-

δες. Ἐδειχνε μεγάλο ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν, ἂν καὶ ἡ Μὲντ δὲν ἔπαινε σὰν σοβαρὰ τῆς ἐκδηλώσεις του. Ἀπλῶς μόνον διεσκέδαζε μ' αὐτῆς.

Ἐνα βράδυ ἦσαν ὅλοι καθισμένοι στὴ βεράντα μετὰ τὸ δειπνόν. Ἐπαύσαν τὸν καφέ καὶ συγχρόνως ἀκούγαν τὸν Λέσλι ποὺ ἐτραγουδοῦσε μέσα σὲ σαλόνι, ἀκοιτανάροντας μόνος του σὲ τὸ πρῶτο μερικῶς ἀσθηματικῶς ὁμιλίας. Ἀφ' ἑνός, δὲν ἐτελείωσε μὴ ὁμιλίαν, ἔκαμε μὴ γογγυστὴν στὸν κάθισμά του καὶ ἐρότησε :

—Σὺς ἄρρεσε τὸ τραγούδι αὐτό ;

—Πολύ, ἀπήντησεν ἡ κ. Πάρου ἀργά.

—Τραγουδοῦσε καὶ κανένα ἄλλο, Λέσλι, τοῦ εἶπεν ἡ Εὔα.

—Ἡ μὲς Κόλλιεο δὲν λέει τίποτα. Ἡ περιλήρη λοιπὸν φωνὴ μου μίπως εἶχε τὴν αὐτίαν νὰ μὴ τῆς ἀρέσῃ ;

—Πῶς ὄχι ; ἀπήντησεν ἡ Μὲντ, συνερχομένη ἀπὸ τὸν ρεμβασμὸ της. Μοῦ ἄρρεσε πάρα πολὺ ἡ φωνὴ σας καὶ σὰς παρακαλῶ καὶ ἐγὼ νὰ τραγουδήσετε ἀκόμη.

—Ἐπιμένετε λοιπὸν ! Πέστε με ὅτι τὸ θέλετε αὐτὸ καὶ τότε θὰ τραγουδήσω πάλιν !

—Σὰς παρακαλῶ γιὰ δεύτερη φορὰ νὰ τραγουδήσετε, τοῦ εἶπεν ἡ Μὲντ γελῶσα, καὶ πρέπει νὰ θεωρεῖτε πλέον τὸν ἑαυτὸν σας πεπεισμένον !

Ἡ Εὔα ἐσπῶνθη τότε ἀπὸτομα, ἐκλήσισε σὲ τὸ πλάνο καὶ εἶπε μὲ τὸν ὀδυνημένον, ποὺ μόνον ὁ Λέσλι διεκρίνε :

—Θὰ σὰς ἀκοιτανάρω ἐγὼ !...

—Ἐμνετα συγχωρεῖτε με μιά στιγμὴ, εἶπε τότε ὁ Καίην σπινθηροβόλος. Θὰ λείψω λίγο, γιὰτὶ πρέπει νὰ γράψω κάτι ἐπιστολές.

—Ὁ ! Ντάβ ! τοῦ εἶπε μὲ κλαψάριο τὸν ἡ Μύριελ, καὶ ἐγὼ ἤθελα νὰ σοῦ ζητήσω νὰ μὲ πάρῃς μιά βόλτα μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Εἶνε τόσο ἔστω καὶ πληρεπὴς αὐτὸ τὸ βράδυ...

Ὁ Καίην ἐσπῶνθη καὶ τῆς ἐπιθύρσε μερικῶς λέξεις ποὺ ἡ Μὲντ δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ. Ἡ ἀπάντησις ὅμως τῆς Μύριελ, γογγυστὴ

καὶ ἀνυπόμονη, ἔφθασεν ὥς τ' αὐτιά της :

—Τὸ ἔξω, εἶσα πάντα ἐτοιμος νὰ μοῦ φωνήσῃ εὐχάριστο... Εἶνε τόσο λίγα ὅμως τὰ πράγματα ποὺ μποροῦν νὰ μ' εὐχαριστήσουν.

Τότε ἡ Μὲντ ἐκατάλαβε κάτι ἄλλο : ὅτι ἡ Μύριελ ἐδέχετο τῆς ἐκδηλώσεις ἀφοσίωσός τοῦ μνηστῆρος της ὅχι ὡς ἕνα πρᾶγμα δῶρον, ἀλλὰ σὰν κάτι ποτὴς ὠφέλιμο. Καὶ αὐτὸ — παρὰ τὴν ἀτομικὴ τῆς στενωπῶν — τὴν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ γὰ τὸν Ντάβιντ. Ἡ ζηλοτυπία της ἔσβησε.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁ Ντάβιντ ὑπερῶς στὴν ἀξίωσι τῆς Μύριελ καὶ ἐξήγησε τὸ αὐτοκίνητό του.

—Καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτό, ἐσκέπτετο ἡ Μὲντ, ἐνῶ ἐπῆγαν νὰ φέρῃ τὸ ἐπισκεπτικὸν της τῆς φλῆς, θὰ περάσῃ τὴ νύκτα γογγυστὴ καὶ ἀνυπόμονη, ἔφθασεν ὥς τ' αὐτιά της :

—Τὸ ἔξω, εἶσα πάντα ἐτοιμος νὰ μοῦ φωνήσῃ εὐχάριστο... Εἶνε τόσο λίγα ὅμως τὰ πράγματα ποὺ μποροῦν νὰ μ' εὐχαριστήσουν.

Τότε ἡ Μὲντ ἐκατάλαβε κάτι ἄλλο : ὅτι ἡ Μύριελ ἐδέχετο τῆς ἐκδηλώσεις ἀφοσίωσός τοῦ μνηστῆρος της ὅχι ὡς ἕνα πρᾶγμα δῶρον, ἀλλὰ σὰν κάτι ποτὴς ὠφέλιμο. Καὶ αὐτὸ — παρὰ τὴν ἀτομικὴ τῆς στενωπῶν — τὴν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ γὰ τὸν Ντάβιντ. Ἡ ζηλοτυπία της ἔσβησε.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁ Ντάβιντ ὑπερῶς στὴν ἀξίωσι τῆς Μύριελ καὶ ἐξήγησε τὸ αὐτοκίνητό του.

—Καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτό, ἐσκέπτετο ἡ Μὲντ, ἐνῶ ἐπῆγαν νὰ φέρῃ τὸ ἐπισκεπτικὸν της τῆς φλῆς, θὰ περάσῃ τὴ νύκτα γογγυστὴ καὶ ἀνυπόμονη, ἔφθασεν ὥς τ' αὐτιά της :

Τότε ἡ Μὲντ ἐκατάλαβε κάτι ἄλλο : ὅτι ἡ Μύριελ ἐδέχετο τῆς ἐκδηλώσεις ἀφοσίωσός τοῦ μνηστῆρος της ὅχι ὡς ἕνα πρᾶγμα δῶρον, ἀλλὰ σὰν κάτι ποτὴς ὠφέλιμο. Καὶ αὐτὸ — παρὰ τὴν ἀτομικὴ τῆς στενωπῶν — τὴν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ γὰ τὸν Ντάβιντ. Ἡ ζηλοτυπία της ἔσβησε.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁ Ντάβιντ ὑπερῶς στὴν ἀξίωσι τῆς Μύριελ καὶ ἐξήγησε τὸ αὐτοκίνητό του.

—Καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτό, ἐσκέπτετο ἡ Μὲντ, ἐνῶ ἐπῆγαν νὰ φέρῃ τὸ ἐπισκεπτικὸν της τῆς φλῆς, θὰ περάσῃ τὴ νύκτα γογγυστὴ καὶ ἀνυπόμονη, ἔφθασεν ὥς τ' αὐτιά της :

Τότε ἡ Μὲντ ἐκατάλαβε κάτι ἄλλο : ὅτι ἡ Μύριελ ἐδέχετο τῆς ἐκδηλώσεις ἀφοσίωσός τοῦ μνηστῆρος της ὅχι ὡς ἕνα πρᾶγμα δῶρον, ἀλλὰ σὰν κάτι ποτὴς ὠφέλιμο. Καὶ αὐτὸ — παρὰ τὴν ἀτομικὴ τῆς στενωπῶν — τὴν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ γὰ τὸν Ντάβιντ. Ἡ ζηλοτυπία της ἔσβησε.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁ Ντάβιντ ὑπερῶς στὴν ἀξίωσι τῆς Μύριελ καὶ ἐξήγησε τὸ αὐτοκίνητό του.

Τότε ἡ Μὲντ ἐκατάλαβε κάτι ἄλλο : ὅτι ἡ Μύριελ ἐδέχετο τῆς ἐκδηλώσεις ἀφοσίωσός τοῦ μνηστῆρος της ὅχι ὡς ἕνα πρᾶγμα δῶρον, ἀλλὰ σὰν κάτι ποτὴς ὠφέλιμο. Καὶ αὐτὸ — παρὰ τὴν ἀτομικὴ τῆς στενωπῶν — τὴν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ γὰ τὸν Ντάβιντ. Ἡ ζηλοτυπία της ἔσβησε.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁ Ντάβιντ ὑπερῶς στὴν ἀξίωσι τῆς Μύριελ καὶ ἐξήγησε τὸ αὐτοκίνητό του.

Τότε ἡ Μὲντ ἐκατάλαβε κάτι ἄλλο : ὅτι ἡ Μύριελ ἐδέχετο τῆς ἐκδηλώσεις ἀφοσίωσός τοῦ μνηστῆρος της ὅχι ὡς ἕνα πρᾶγμα δῶρον, ἀλλὰ σὰν κάτι ποτὴς ὠφέλιμο. Καὶ αὐτὸ — παρὰ τὴν ἀτομικὴ τῆς στενωπῶν — τὴν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ γὰ τὸν Ντάβιντ. Ἡ ζηλοτυπία της ἔσβησε.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁ Ντάβιντ ὑπερῶς στὴν ἀξίωσι τῆς Μύριελ καὶ ἐξήγησε τὸ αὐτοκίνητό του.

Τότε ἡ Μὲντ ἐκατάλαβε κάτι ἄλλο : ὅτι ἡ Μύριελ ἐδέχετο τῆς ἐκδηλώσεις ἀφοσίωσός τοῦ μνηστῆρος της ὅχι ὡς ἕνα πρᾶγμα δῶρον, ἀλλὰ σὰν κάτι ποτὴς ὠφέλιμο. Καὶ αὐτὸ — παρὰ τὴν ἀτομικὴ τῆς στενωπῶν — τὴν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ γὰ τὸν Ντάβιντ. Ἡ ζηλοτυπία της ἔσβησε.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁ Ντάβιντ ὑπερῶς στὴν ἀξίωσι τῆς Μύριελ καὶ ἐξήγησε τὸ αὐτοκίνητό του.

Τότε ἡ Μὲντ ἐκατάλαβε κάτι ἄλλο : ὅτι ἡ Μύριελ ἐδέχετο τῆς ἐκδηλώσεις ἀφοσίωσός τοῦ μνηστῆρος της ὅχι ὡς ἕνα πρᾶγμα δῶρον, ἀλλὰ σὰν κάτι ποτὴς ὠφέλιμο. Καὶ αὐτὸ — παρὰ τὴν ἀτομικὴ τῆς στενωπῶν — τὴν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ γὰ τὸν Ντάβιντ. Ἡ ζηλοτυπία της ἔσβησε.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁ Ντάβιντ ὑπερῶς στὴν ἀξίωσι τῆς Μύριελ καὶ ἐξήγησε τὸ αὐτοκίνητό του.

Τότε ἡ Μὲντ ἐκατάλαβε κάτι ἄλλο : ὅτι ἡ Μύριελ ἐδέχετο τῆς ἐκδηλώσεις ἀφοσίωσός τοῦ μνηστῆρος της ὅχι ὡς ἕνα πρᾶγμα δῶρον, ἀλλὰ σὰν κάτι ποτὴς ὠφέλιμο. Καὶ αὐτὸ — παρὰ τὴν ἀτομικὴ τῆς στενωπῶν — τὴν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ γὰ τὸν Ντάβιντ. Ἡ ζηλοτυπία της ἔσβησε.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁ Ντάβιντ ὑπερῶς στὴν ἀξίωσι τῆς Μύριελ καὶ ἐξήγησε τὸ αὐτοκίνητό του.

Τότε ἡ Μὲντ ἐκατάλαβε κάτι ἄλλο : ὅτι ἡ Μύριελ ἐδέχετο τῆς ἐκδηλώσεις ἀφοσίωσός τοῦ μνηστῆρος της ὅχι ὡς ἕνα πρᾶγμα δῶρον, ἀλλὰ σὰν κάτι ποτὴς ὠφέλιμο. Καὶ αὐτὸ — παρὰ τὴν ἀτομικὴ τῆς στενωπῶν — τὴν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ γὰ τὸν Ντάβιντ. Ἡ ζηλοτυπία της ἔσβησε.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΔΥΟ ΤΡΟΜΕΡΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

Ὁ Πάτερσον κατ' ἐπανάληψιν ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον—κακῶς ἄλλως τε — ὀνομάζουν «ἐγγαστριμύθιον» τοῦ λέοντος. Ὁ θρυλικὸς τοῦ θηρίου αὐτοῦ πρᾶγματι ἀπατᾷ ὅσον κανενὸς ἄλλου ζώου, ὡς πρὸς τὴν ἀπόστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ὁ θρυλικὸς λέων. Ἐὰν ὅμως ὁ κυνηγὸς δὲν ἡμπορεῖ νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἀπόστασιν αὐτήν, τὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὐρίσκεται ὁ θρυλικὸς λέων, ὡς οἱ ἔμπροι (ὄνταροι) καὶ οἱ δοῦλοιοι, ἀπατῶμεθα ὡς πρὸς τὴν ἀπόστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ὁ ἔχθρος τὸν δὲν φεύγουν ἐγκαίρως καὶ συλλαμβάνονται ἀνύποπτοι. Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ λέων, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς περιοχὰς τὰς ὁποίας συχνάζουν κυνηγοὶ θρυλάται πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν λέοντα, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει τὴν γνωριμίαν τοῦ κυνηγοῦ, εἰς τὰ βάθη τῆς ζούγκλας.

Ὁ Πάτερσον εἶχε φυσικὰ σκεφθῇ νὰ κυνηγήσῃ τοὺς λέοντας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας. Σύντομα ὅμως ἐκατάλαβεν, ὅτι δὲν εἶχε καμμιαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας, διότι τὰ θηρία μένουσιν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν κρυμμένα εἰς τὰ ἀπροσέλαστα βάθη τῶν παρθένων δασῶν τῆς περιοχῆς ἐκείνης, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ χωρὶς κίνδυνον τῆς ζωῆς εἰς κάθε θῆμα.

Ὁ Πάτερσον λοιπὸν, τὸν ὁποῖον τὸ δυστύχημα τοῦ ἐπιστάτου τοῦ εἶχε καταστήσει προσεκτικὸν, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν σκηνὴν του καὶ νὰ μείνῃ μαζί μὲ τὸν φίλον του λατρετὸν τοῦ καταυλισμοῦ. Ὁ λατρετὸς αὐτοῦ ἔμενε σὲ μίαν πρωτόγονον καλύβαν ἀπὸ κλάδους δένδρων περιτριγυρισμένην ἀπὸ φράκτιν ἀνισχυτὸν ἐνῶ εἰς τὸν περιφραγμένον αὐτὸν χώρον ἐκοιμῶντο τὴν νύκτα ἀρκετοὶ ἰθαγενεῖς γύρω ἀπὸ μεγάλαν φωτιάν ποὺ τὴν διέτῃρον ἄσβεστοι. Κάθε ἀπόγευμα ὁ Πάτερσον καὶ ὁ λατρετὸς Μπρόντλιν εἶχαν τὴν συνήθειαν νὰ δροσίζωνται σὲ προσάμιον τῆς καλύβης μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. «Αὐτὸ ὅμως, γράφει ὁ Πάτερσον, ἔβαλε τὰ νεῦρα μας σὲ δοκιμασίαν γιὰτὶ δὲν μπορούσαμε οὔτε νὰ διαβάσωμε, οὔτε νὰ γράψωμε ἥσυχά, ἀφοῦ δὲν εἴμεθα βέβαιοι ἂν ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμὴν κανένας λέων δὲν θὰ περνοῦσε τὸν φράκτιν μας γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτεθῇ ἀπροόπτως. Διὰ τὸν φόβον αὐτὸν λοιπὸν εἴχαμε πάντοτε δίπλα μας τὰ δ-πλα ἐτοιμα καὶ ἀρκετὰ συχνὰ ἐκντίζαμε ἐ-

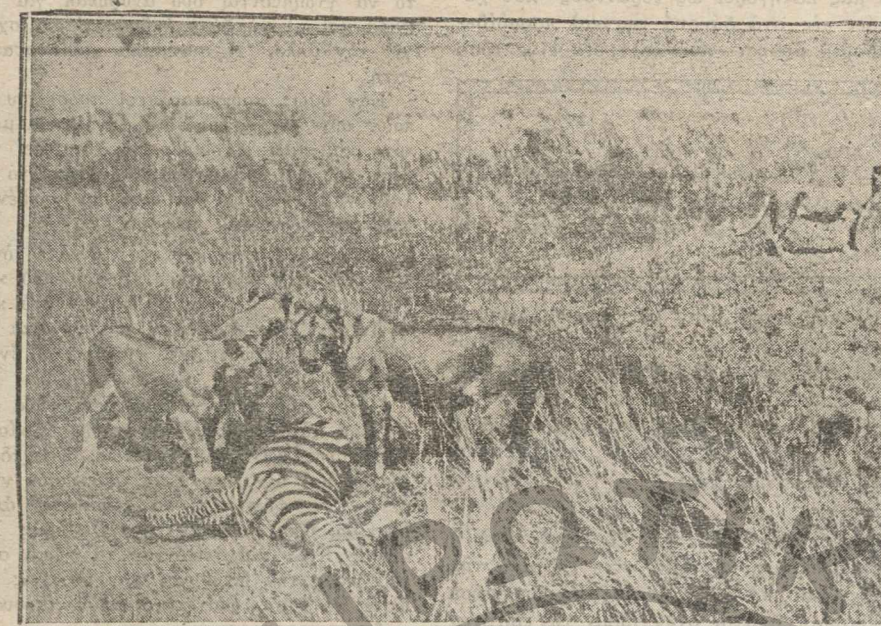
ρευνητικὰ τὸ θαμπὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἀπὸ ὅπου ἕνας μυστηριώδης ψιθυρὸς ἔσθαι ἔως τὰ αὐτιά μας. Καὶ πράγματι, πολλάκις ἐξακριβώσαμε τὸ πρᾶν ὅτι λέοντες εἶχον πλησιάσει εἰς τὸν φράκτιν μας, τὸν ὁποῖον, εὐτυχῶς δὲν εἶχον κατορθώσει νὰ περάσουν.»

Η ΝΕΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Ἐπειτα ἀπὸ ὅκτω ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας οἱ λέοντες δὲν εἶχαν ἐπιχειρήσει καμμιαν ἐπιθεσιν εἰς τὸν καταυλισμόν, ἔκαμαν ἐκ νέου τὴν ἐμφανισίαν των. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπετέθησαν κατὰ τῆς σκηνῆς, ἡ ὁποία ἐχρησιμοῦντο ὡς νοσοκομεῖον. Παρὰ τὸν φράκτιν ἀπὸ ἀγκυθίους ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους λέοντας κατάρθωσε νὰ φθάσῃ ἔως τὴν σκηνὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἔμεναν ἀρκετοὶ ἰθαγενεῖς. Τὸ θηρίον ἐπέρασε τὸ κεφάλι του μὲ τὸλμην εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἄρπαξε ἀπὸ τὸ πόδι ἕνα ἰθαγενὴ ὁ ὁποῖος ἐντρομος ὄχι γινε νὰ φωνάξῃ καὶ ἐπιάσθηκε ἀπελπιστικὰ ἀπὸ τὰ σχοινιά

τῆς σκηνῆς. Τὸ σχοινὶ ἐκόπηκε καὶ αἵφνης αἱ φωνὲς ἔπαυσαν. Τὸ θηρίον εἶχε ἀρπάξῃ τὸ θῆμα του ἀπὸ τὸν λαϊμόν. Ἐνας ὑπόκοφος ρόγχος καὶ τίποτε ἄλλο...

Κρατῶντας τὸ θῆμα του ἀπὸ τὸν λαϊμόν ὅπως ἡ γάτα ἕνα ποντίκι τὸ θηρίον ἔκαμε μερικὸς γύρους ζητώντας μίαν διέξοδον, ἡ ὁποία νὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ γῇ μαζί μὲ τὸ φορτίον του. Τέλος εὗρε ἕνα μέρος καὶ ἐπέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἀγκυθιτὸν φράκτιν στὸν ὁποῖον ἔμεναν καρφωμένα μερικὰ ράκη ἀπὸ τὰ ρούχα τοῦ ἀτυχοῦς ἰθαγενοῦς. Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸ περίπου μέτρων ἀπὸ τὴν σκηνὴν εὗρε τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ λείψανα τοῦ θήματος : τὸ κεφάλι καὶ μερικὰ κόκκαλα, ἰδίως τὰ κόκκαλα τῶν μηρῶν, καὶ μερικὰ ὑπολείμματα τοῦ ἐνὸς χεριοῦ μὲ δύο δάκτυλα

Λέειναι κατασπαράσσουσι ἕνα ὄνταρον. Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη ἀπὸ τοὺς μὲν κυνηγόν, εἰσχωρήσαντα εἰς τὰ ἀπρόσιτα κρησφύγετα τῶν θηρίων τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας

εἰς τὸ ἕνα τῶν ὁποίων εὐρίσκετο ἕνα χάλινο δακτυλίδι.

Ματαίως τὴν ἐπομένην ὁ Πάτερσον ὥρνασε μίαν εὐρείαν ἐρευναν εἰς τὰ περίετρα ἐνδοκίμα τῶν θηρίων καὶ ἐβασάνισαν κυριολεκτικῶς τὸν Πάτερσον κατὰ τῆς νύκτας αὐτῆς. Ἐπειτα ἀπὸ μερικῆς ἡμέρας ἔγινε νέα δοκιμὴ στὴν ἰσχυρίαν παρέρσθη καὶ ὁ λοχαγὸς Χουάιτμαν, ὁ ὁποῖος

ερώνει στην κόρη του όλες της ώρες που του αφήνουν ελεύθερες ή ασχολίες του. Κάθε πρωί όταν ο καιρός είναι καλός και αυτός είναι ελεύθερος πηγαίνουν μαζί Ιππασία στο δάσος της Βουλώνης και ή ώρες που περνά κοντά στην κόρη του είναι ή καλύτερες της ημέρας του.

Την ημέρα εκείνη ο στρατηγός είχε κάποια ανησυχία. Από την ώρα που ξύπνησε εκύτταζε τον ουρανό, ο οποίος ήταν άσχημος. Ίσως ή Μπλάνς να μην ήθελε να βγῇ μ' αυτόν τον καιρό. Γι' αυτό είχε στείλει την υπηρέτρια να ρωτήσει την κόρη του αν θα έβγαινε ή όχι και γι' αυτό ή απάντησή της του έπροξένησε τόση ευχαρίστηση.

Έκείνη τη στιγμή στην πόρτα ακούσθηκε ένα έλαφρό κτύπημα.

— Έμπρη! έφώναξαν ό στρατηγός.

— Ένας στρατιώτης άνοιξε ανά την πόρτα.

— Στρατηγέ μου!...

— Τι συμβαίνει;

— Κάτι κύριοι ήλθαν...

— Και τί θέλουν;

— Να μιλήσουν στο στρατηγό μου.

— Είπαν τα όνόματά τους;

— Όρίστε ή κάρτες τους!

Ο στρατηγός έπηρε τα μπιλιέτα, έδιάβασε τα όνόματα και έμυρμούρισε:

— Έμπρη, πρώην έμπορος...Ζάκ Έμπρη μηχανικός...Δέν τους γνωρίζω...Τί θέλουν άραγε; Τους είπες ότι είμαι έδω;

— Μάλιστα, στρατηγέ μου!

— Άς έλθουν λοιπόν και γρήγορα γιατί δέν έχω πολλή ώρα.

Έπειτα από μερικές στιγμές δύο άνδρες έμπηκαν στο γραφείο. Ο ένας θά ήταν έξηντα έτών, ό άλλος μόνον τριάντα. Όταν είδε τον νεώτερον από τους δύο, ένα νέον με ευάριστο πρόσωπο και λεπτό μουστάκι, ό στρατηγός έκαμε μία κίνηση. Κάπου είχε ιδεί αυτό τό πρόσωπο. Πού όμως και τότε; Δέν μπορούσε να θυμηθῇ. Άλλως τε ως έκ τής θέσεώς του έβλεπε τόσον κόσμο κάθε ή μέρα.

Οί δύο έπισκέπται, άφογα ντυμένοι έκαμαν μία ύποκλιση την όποιαν άνταπέδωσαν ό στρατηγός. Έπειτα όταν εκάθισαν, τους έρώτησε:

— Είς τί όφείλω, κύριοι, την τιμήν της έπισκέψεώς σας;

Ο πατέρας Έμπρη έριξε μία ματιά στον νέο που είχε γίνει κατακόκκινος και άπήντησε:

— Μου έπιτρέπετε, στρατηγέ, να εισέλθω κατ' ευθείαν στην ούσιαν της ύποθέσεως;

— Και θέβαια, κύριε, είπεν ό στρατηγός εκπληκτος κάπως από την αρχή αυτή.

Ο άλλος έσηκώθη και είπε με μεγάλη σοβαρότητα:

— Λοιπόν στρατηγέ μου, έχω ό Άνδρέας Έμπρη, έλλοτε έμπορος, έχω την τιμήν να ζητήσω την χείρα της κόρης σας για τον γυιό μου, Ζάκ Έμπρη, μηχανικό...

Ο νέος από κόκκινος είχε γίνει κατακίτρινος. Ο στρατηγός έκαμε μία άκούσια κίνηση.

— Την χείρα της κόρης μου, είπατε;

— Μάλιστα, στρατηγέ μου...Και όταν μάς γνωρίσετε καλά έμένα και τον γυιό μου...

— Μά, κύριοι, είπεν ό στρατηγός με άμνηχανία, ή Μπλάνς είναι μόλις δεκαέξ έτών...

— Θα περιμένω, στρατηγέ μου...

— Και έξ έλλον πρέπει να γνωρίζω...

— Ποιοι είμεθα; Ποιά είναι ή οικονομική μας κατάσταση; Φυσικά! Ο γυιός μου είναι μηχανικός με πολύ καλή θέσι...Έγώ έχω άποσυρθῇ από τό έμπόριο με εισόδημα τριάντα χιλιάδων λιρών τό έτος. Η περιουσία μου θα περιέλθῃ στον Ζάκ, ό όποιος είναι τό μόνο μου παιδί.

Με άδύνατη φωνή ό Ζάκ έπρόσθεσε:

— Και την αγαπώ!

Ο στρατηγός έστράφη προς τό μέρος του νέου και τον έπρόσθεσε.

— Αγαπάτε την κόρη μου; έρώτησε.

— Μάλιστα, στρατηγέ.

— Και πού την έγνωρίσατε;

— Ό! Είναι μία άλλη ιστορία...

— Άς την άκούσουμε...

Χωρίς να τό θέλῃ ό στρατηγός αισθάνετο ενδιαφέρον για τον νέον εκείνον του όποιου εύρισκε συμπαθητική την φυσιογνωμία.

Ο Ζάκ Έμπρη διηγήθηκε τότε ότι είχε ιδεί για πρώτη φορά την Μπλάνς στο δάσος με τον πατέρα της. Από την πρώτη στιγμή τον είχε αλχηματώσει με τη χάρι της και καθώς έγνώριζε τον στρατηγό...

— Με γνωρίζετε έμένα; διέκοψεν ό στρατηγός.

— Μάλιστα, στρατηγέ μου, από καιρό...

— Πώς με γνωρίζετε; Γιατί κι' έχω μου φαίνεται ότι κάπου σας έχω ιδεί.

— Στρατηγέ μου, με είδατε στο Μόν-Βαλεριέν κατά την πολιορκία...

— Ό! Είσατε στο Μόν-Βαλεριέν;

— Με έφεραν εκεί ένα πρωί συνοδεία δύο χοροφύλακες...

— Ά! Ός κατάσκοπον;...Ναι...ναι...Θυμάμαι τώρα...

— Έγώ ήμουν, στρατηγέ μου...

— Σας είχαν συλλάβει ή προσφύλακες σέ προκεχωρημένα σημεία γιατί ήθέλατε, λέει, να ιδήτε πού θα περνούσε ό έχθρος...

Ο πατέρας Έμπρη έσήκωσε ψηλά τα χέρια του και άνέκραξε:

— Ο Ζάκ ήταν πάντα άπερίσκεπτος...

— Ήταν ό μόνος τρόπος για να τους δούμε αυτούς τους έχθρούς αφού δέν ήθελαν να μάς άφήσουν να βγούμε από την πόλι, έξηκολούθησεν ό νέος.

— Και τί ήλίκια είχατε τότε;

— Δέκα έννέα έτών...

— Είχατε καταταχθῇ έθελοντής;

— Μάλιστα, στρατηγέ μου.

— Και... έπὶ τη ευκαιρία αυτή δέν σας έτέβαλα καμμία τιμωρία;

— Μηνιαία φυλάκιση γιατί είχα βγῇ άνευ άδείας...Είσατε τότε συνταγματάρχης άκόμη...

— Όταν έβγαίνα μου σφίξατε κρυφά τό χέρι και μου είπατε: «Σε τιμωρώ αλλά και σέ συγχωρώ»... Τί ευχαρίστηση πού μου έκαμε εκείνο τό σφίξιμο του χεριού...

— Αυτό δέν τό θυμούμαι, διέκοψε ζωηρά ό στρατηγός.

— Με μεγάλη ευχαρίστηση θάμενα στη φυλακή, αλλά την άλλη ημέρα άρχισε ή επίθεσις. Έξήτησα να σταλώ κι' έχω και ό συνταγματάρχης μου τό έπέτρεψε. Από τότε...

— Μου χρωστάτε πάντα τί μηνιαία φυλάκιση, έ; έρώτησε γελών ό στρατηγός.

— Είκοσιέννέα μόνον ήμέρες, γιατί έμεινα μία ημέρα μέσα...

Η συνομιλία αυτή είχε φέρει οικειότητα μεταξύ του. Ο πατέρας Έμπρη είχε άποβάλει ένα μέρος της σοβαρότητός του, αφού ό γυιός του είχε παλαιά γνωριμία με τον στρατηγό.

— Εφύγαμε από τό θέμα μας, είπεν ό στρατηγός. Άς έλθωμε τώρα στην κόρη μου και στον τρόπο πού την έγνωρίσατε...

— Όταν είδα αυτή τη νέα, πού μου έκαμε τέτοια εντύπωση, κοντά στο στρατηγό Μπουρσάρ, συνένειχεν ό Ζάκ Έμπρη, έφρόντισα και έμαθα ότι ήταν κόρη σας. Από τότε ή μόνη μου σκέψις ήταν πώς θα κατόρθωνα να παρουσιασθώ σ' αυτή και να την γνωρίσω. Πρὸ παντός έμίλησα στον πατέρα μου...

— Μάλιστα, συνένειχεν ό πατέρας Έμπρη, μου είπεν ότι ήταν έρωτευμένος και ότι ήθελε να πανδρευθῇ. Για να είμαι όμως ειλικρινής όταν μου είπε πού ήθελε να πάρῃ έκαμα ό,τι μπορούσα για να τον άποτρέψω... Τούναντιόν ή γυναίκα μου έσυμφώνησε μαζί του...Η κόρη ένδς στρατηγού, τί τιμή για μάς!...Ναι, μά ό γυιός μου δέν είχε μιλήσει άκόμη μαζί της και δέν ήξερε αν θα της άρεσε... Και τόσα άλλα πράγματα άκόμη...Κάτι έξοικνε κι' έμεις πού περάσαμε τόσα χρόνια στο έμπόριο.

Ο στρατηγός άκουγε άφηρημένος, ένφ ό Ζάκ έδειχνε σημαία άνυπομονής αν και δέν έτολμύσε να διακόνη αυτή την άσκητη πολυλογία του πατέρα του.

— Έως τότε, έξηκολούθησεν ό Ζάκ, όταν έσταμάτησε ό πατέρας του, δέν είχα ιδεί την κόρη σας παρά μόνον στο δάσος. Ηξερα όμως με πού στίβιτα σκετίζεται και έκαμα τ' άδύνατα δυνατά για να προσληθώ κι' έχω στα σίτλια αυτά.

— Δέν σας είδα ποτέ, είπεν ό στρατηγός.

— Τό πιστεύω γιατί σας άπέφυγα, στρατηγέ μου...Σγεδόν έφοβόμουν να βρεθώ άντιαντί σας. Και έξ έλλου σεις δέν έσυχνάζατε πολύ στα σαλόνια του χορού...

— Πράγματι, προτιμώ τό μπριζ...

— Είχα λοιπόν πολλές φορές την εύτυχία να χορεύω με την κόρη σας και να της μιλήσω...

— Ά! την παμπύνηρη! Και δέν μου είπε τίποτα!

— Είχα άκόμη την εύτυχία ν' άκούσω από τό στόμα της, ότι ή άγάπη μου δέν την δυσαρεστούσε και ότι δέν θα είχε αντίρρηση...

Εκείνη τη στιγμή ή πόρτα άνοιξε και ή Μπλάνς έπροχώρησε με την κομψή στολή της Ιππασίας. Χωρίς να προσέξῃ τους έπισκέπτας έπήδησε γαροήμενα και άνυψάμενος τον πατέρα της. Εκείνος της έδειξε τους δύο έπισκέπτας πού είχαν σηκωθεί.

Η νέα έκοκκίνησε τότε και έψιθύρισε συγχιμένη:

— Ό! Με συγχωρείτε! Ένομίζα ότι ό μπαμπάς είναι μόνος του!...

— Μά δέν εκάματε τίποτε άσχημο, δεσποινίς, είπεν ό Ζάκ ένφ ή καρδιά του έκτυπούσε δυνατά.

— Ά! Σεις είσθε κύριε; έψιθύρισεν ή Μπλάνς ένφ έγίνετο πειδ κόκκινη άκόμη.

Ο Ζάκ έστράφη και της παρουσίασε τον πατέρα του.

Η νέα έκαμε μία ύπόκλιση ένφ ό πατέρας Έμπρη έσκυβε και έλεγε σιγά στο αυτί του Ζάκ:

— Είναι θαυμασία αλλά δέν είναι γυναίκα για σένα αυτή...

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

Όλος ό εκλεκτός κόσμος

καπνίζει σιγαρέττα «ΕΓΟ»

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ κ. ΓΕΩΡ. ΑΣΠΡΕΑ

Η υπό τους έξαιρετικούς εκείνους όρους συνάντησις του ίδιουόρθου φιλέλληνος Τρελλώνη μετά της ωραίης αδελφής του πού δέροϋ άρματωλού δέν ήτο δυνατόν να μη έχῃ και έξαιρετικάς συνετείας.

Από τας πρώτας στιγμάς ή Ταροίτσα άφήκεν Ισχυράν εντύπωση εις την ψυχὴν του Άγγλου φιλέλληνος, αλλά και ή ίδια όπως άπεδείχθη κατόπιν, δέν έμεινεν άνεπηρέαστος από την εντύπωση του «καπετάν Ίγγλέζου» όπως άνόμισαν ειθύς τα παλληκάρια της συνοδείας της τον Τρελλώνη.

Ο άκόλουθος και διερχόμενος συνάμαΜπόμπλας έσπευσε να έξηγήσῃ εις την Ταροίτσαν και εις την συνοδείαν της τον θαυμασμόν και την χαράν του μεγάλου κυρίου του δια την συνάντησιν εκείνην, να τονίσῃ ότι όνομάζετο Τρελλώνης, ήτο Άγγλος λόρδος βασιλύλτου, ότι ήρχετο με άπόφασιν να άποθάνῃ υπέρ της έλευθερίας της Ελλάδος, και ότι από έκτίμησιν και θαυμασμόν προς τον Όδυσσέα Άνδρουτσόν έπήγαγε προς συνάντησιν του δια να πολεμήσῃ και να νικήσῃ ή να άποθάνῃ εις τό πλευρόν του ήρωος εκείνου, του όποιου καθώς Ισχυρίζετο, ή φήμη άνήσχυε άκόμη και αυτήν την Άγγλίαν!

Η Ταροίτσα συνεκινήθη και ένεθουσίασθη, περισσότερον δέ άπ' αυτήν τα παλληκάρια, τα όποια ένφ πρὸ όλίγου ήσαν έτοιμα να κακοποιήσουν τον αθάδη ξένον τώρα τον εκύτταγαν με θαυμασμόν και ήσαν πρόθυμα να τεθούν εις τας διαταγὰς του.

Άλλά και ό Τρελλώνης βλέπων τον ένθουσιασμόν και την χαράν της Ταροίτσας και της συνοδείας της, παρά την ψυχραιμίαν του ένθουσίαστηκε και αυτός.

Έσπευσεν άμέσως να προσφέρῃ όδωρον εις τα παλληκάρια μερικά άγυρα ασπασιλόνατά τάλληνα, Ισπανικά δίστιμα και «Μαριες Θηρεϊσες» εις δέ την Ταροίτσαν, αφού της έζήτησε την άδειαν και της έβίβησεν εύλαώς τό χέρι, της προσέφερεν ένα ώραϊον και πολυτελές άγγλικό μαχαίρι, τό όποιον είχε τοποθετημένον εις την πλατεία και χονδρή πέτοινη ζώνη πού έσφιγγε την μέση του.

Τό έγχειρίδιον εκείνο τό όποιον δέν άπεχωρίσθη ποτέ ή Ταροίτσα, είχε θήκην από θελοῦδο κόκκινο και λαβὴν από καθαρό έλεφαντόδοντο δεμένην κυκλωτέρως με σύρματα άσμένια και χρυσά. Η λάμα του ήτο από έξαιρετο χάλυβα άμφίστομος λεπτή και δεινύτη.

Επὶ της λαβῆς ήτο καρφωμένο με χρυσό σφυρήλατο ένα κεφαλαίον Τ.

Υπό τοιούτους όρους δέν θά φανῇ διόλου παράδοξον αν μετ' όλίγον εις την συνοδείαν της Ταροίτσας προστεθῇ και ό Τρελλώνης μετά της άκολουθίας του.

Η νέα έκαμε μία ύπόκλιση ένφ ό πατέρας Έμπρη έσκυβε και έλεγε σιγά στο αυτί του Ζάκ:

— Είπε θαυμασία αλλά δέν είναι γυναίκα για σένα αυτή...

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

Όλος ό εκλεκτός κόσμος

καπνίζει σιγαρέττα «ΕΓΟ»

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΤΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΟΣ ΤΡΕΛΛΩΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗΝ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

σεν ό Τρελλώνης και έπίστευσεν ότι έπρόκειτο περί φρουρίου.

Άλλά κατόπιν ή Ταροίτσα, εις τό πλευρόν της όποιος έδάδιζε πεζός, μη δεχθείς επ' ουδενί λόγω να καθαικίψη κανένα ύλογο έκ της συνοδείας των γυναικών, ατίνες ήσαν έφιπποι, του έξηγήσεν, ότι ή Δρακοσπηλιά ήτο ένα άνοιγμα εις τό πλευρόν θουνοῦ την όποιαν υπερέσπιζον διάφοροι άπότομοι και άπόκρημνοι λοφισειράι, εκεί δέ ό αδελφός της συνεκέντρων τους γενναίους και άφοσιωμένους του, διότι επρόκειτο να συνάψῃ μίαν μεγάλην μάχην προς τους Τούρκους.

Ο Τρελλώνης ρώτησε με άνυπομονή αν ή μάχη αυτή θα έγίνετο γρήγορα. Ητο άδύνατον όμως να έννοήσῃ την απάντησιν

Ο Τρελλώνης με έλλην. ένδυμασίαν

της Ταροίτσας, ότι ή μάχη θα έγίνετο ταχεία, όταν δέ του έξηγήσεν ό διερχόμενος του κατελήφθη από ένθουσιασμόν.

Αυτό έπήγαγε άναζητών. Τον Όδυσσέα Άνδρουτσόν και την μεγάλην μάχην.

Προς την δύσιν του ήλίου της ίδιας ήμέρας ό Όδυσσέης Άνδρουτσός, ό όποιος κατ' αυτήν εποχήν εκείνην είχε άποφασίσει να κρηυχθῇ άντιμέτωπος της κυβερνήσεως του Ναυπλίου, και να άντισταθῇ ένόπλιος κατά των άποφάσεων αυτής είδοποιήθη από ένα παλληκάρι της συνοδείας της αδελφής του, ότι έφθανεν ή Ταροίτσα συνοδευόμενη από έναν «καπετάν λόρδο» πού έρχότανε να πολεμήσῃ στο πλευρό του, όταν δέ έδυν ό ήλιος ή συνδεία της Ταροίτσας έπέρασε από τα καρσούλια των παλληκάριων και άφίππυσε στο στρατοπεδαρχείο τρόπον τινά του μεγάλου άρματωλού.

Ο Άνδρουτσός, ό όποιος ήτο όχι μόνον γενναίος, όρηπτικός και άτίθαστος, αλλά και αρκετά πανούργος προητοίμασε στον «καπετάν λόρδον» μίαν έντυπωτικήν ύποδοχὴν.

Εμάζεψε καμμία πενηνταριά παλληκάρια του, τα πλέον θηηλόκορμα και εύρύστερνα, με άρματα, χροστέκια, γαντζούδια και μαρουν-

τοθήκες άσμένιες ή έπαργυρες, διάταξε να ψήσουν δύο εκλεκτά άρνιά και προετοίμασε μίαν φωταψίαν από χονδρά και μεγάλα δαδιά.

Τό θέαμα ένθεουσίασε τον Τρελλώνη, ό όποιος αφού έσφίξε μετά θερμότητος τό χέρι του Άνδρουτσόν τον προσέφώνησε μεγάλον ήρωα και έλευθερωτήν, του άνεκοίνωσεν ότι έφερε δώρα δυο κιβώτια, τα όποια διάταξε τον άκόλουθόν του να του παραδόσῃ.

Τόσον ό Άνδρουτσός όσον και τα παλληκάρια του εκύτταζαν με συγκίνησιν τα δύο κιβώτια τα όποια όταν έλύθησαν από τό μουλάρι και έναπετέθησαν εις την γήν άπέδειξαν ότι ήσαν αρκετά βαρέα και άφηναν συνάμα και μεταλλικούς ήχους.

Διατί όχι να μη περιείχον άραγε τάλληρα; Ο Άνδρουτσός πανούργος και φιλύποπος γνωρίζων δέ και την φιλυποψίαν των παλληκάριων του διάταξε να τα άνοίξουν παροῦσία όλων.

Η άπογοήτευσίς δέν υπήρξε μικρά.

Τα κιβώτια περιείχον πιστόλια, μαχαίρια και μαρουντοθήκες μπρούτζινες.

Παρά την άπογοήτευσιν έν τούτοις ό Όδυσσέης ήχαρίστησε τον φιλέλληνα, τον ώνόμασεν αδελφόν, τον ένηγκαλίσθη, τον έβίβησεν εις τό μέτωπον ένόπιον όλων των παλληκάριων και του είπεν ότι τον όνομάζει πολεμιστήν του.

Ο Τρελλώνης ένθουσιασμένος εδήλωσεν, ότι θα πολεμήσῃ και θα πεθάνῃ εις τό πλευρόν του.

—Όρε καπετάν Ίγγλέζο, του είπεν ό Άνδρουτσός, όσοι πολεμάνε στο πλευρό μου νικάνε μονάχα, δέν πεθαίνουν...

Η προσωνυμία καπετάν λόρδος ή καπετάν Ίγγλέζο, ή όποια έδόθη άμέσως εις τον φιλέλληνα εκείνον Άγγλον ότον συνηθεσίτη εις τους στρατιωτικούς και εις τον λαόν την εποχήν εκείνην.

Οχι μόνον δέ τους ξένους πολεμιστάς αλλά και όλους έν γενεί τους φιλέλληνας ναυτικούς ή στεργιανούς τους προσηγόρευον με τον τίτλον καπετάν, τους Γάλλους καπετάν φραντζέζους, και τους Άγγλους, οι όποιοι εις τας άντιλήψεις του λαού δέν ήτο δυνατόν να ήσαν τίποτε άλλο ή λόρδοι και μιλόρδοι, συνήθως δέν τους έλεγαν καπετάν Ίγγλέζους αλλά καπετάν λόρδους ή μιλόρδους.

Εξαιρέσις της σοβαρότητος της προσωνυμίας ταύτης έγένετο εις τον Άγγλον ναύαρχον Κόχραν, ό όποιος έπειδή ουδέποτε έβγαίνει από την γολέταν του δέν άνόμισαν, έδωσε μετά την ήτταν του Φαλήρου, χλευστικώς «καπετάν γολέτταν».

Εις τον Τρελλώνη από τα παλληκάρια του Όδυσσέως άπεδόθη ό τίτλος «καπετάν λόρδος», όταν όμως μετ' όλίγον άπεδείχθη, ότι τα τάλληρά του δέν ήσαν τόσα όσα τα έφαντάσθησαν έμειώθη ό τίτλος άπλώς εις «καπετάν Ίγγλέζο». Όταν δέ κατόπιν έκ των γεγονότων τα όποια θα άφηγηθώμεν περαιτέρω, ένυμφεθῇ την Ταροίτσαν, και εκλείσθη εις τό περιγφημον κορώμκειον άντρον, τό όποιον κατέστησεν άόρητο φρούριο και ήγειρε και

Όλος ό εκλεκτός κόσμος

καπνίζει σιγαρέττα «ΕΓΟ»

ΤΙΚ-ΤΑΚ

αυτὸς τὰ ὅπλα κατὰ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως, τὰ πιστά καὶ ἀφοσιωμένα παλληκάρια τὸν ὠνόμαζαν ὁ καπετὰν γαμπρός μας.

Ἄφ' ἧς στιγμῆς ἐφθασαν εἰς τὴν Δρακονοπληγίαν ὁ Τρελλώνης ἔχασε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν Ταρσίτσαν καὶ τὴν συνοδείαν τῆς.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀρματωλοῦ καὶ ἡ γυναῖκες ἐχάθησαν.

Ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τὰ πρωτοπαλληκάρια καὶ τὸν Τρελλώνην ἐφάγαν καὶ εὐωχήθησαν ἄνευ τῆς παρουσίας οὐδεμιᾶς γυναικὸς, ἔπειτα δὲ ὁ φιλέλλην κατεκλίθη εἰς μίαν πολυτελὴ κλίνην, ἡ ὁποία τὸν εὐχαρίστησεν ἰδιαιτέρως.

Τὸ κρεβάτι εἶχε κατασκευασθῇ ἀπὸ πολλὰ κλαδιά ἐλάτου, ἀπάνω εἰς τὰ ἔλατα εἶχε στρωθῇ μιὰ κάπα καὶ γιὰ μαξιλάρι μιὰ μεγάλη κοτρώνα ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε τοποθετηθῇ ἡ κουκούλα τῆς κάπας. Ἄλλη μιὰ κάπα, ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια αὐτῇ, εἶχε δοθῇ εἰς τὸν καπετὰν ἰγγλέζον, γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸ ψῦχος τῆς νυκτὸς καὶ τὸ διαπεραστικὸ κρῦο τῶν πρωινῶν ὥρων.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν πρωὶ-πρωὶ τὰ παλληκάρια ἐπεδόθησαν εἰς τὴν προσφιλεῖ των ἀσκήσιν, τὴν σκοποβολήν.

Ὁ Τρελλώνης εἰς τοὺς πρώτους κρότους τῶν πυροβολισμῶν ὑπέθεσεν, ὅτι ἐνεφανίσθη ὁ ἐχθρὸς, ἄρπαξε τὰ ὅπλα του καὶ ἔσπευσε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ὀδυσσεὺς. Τὸ ἐπεισοδίον ἐκεῖνο προκάλεσεν ἀρκετὴν θυμῶνα καὶ εἰς τὸν ἀρματωλὸν καὶ εἰς τὰ παλληκάρια.

— Δοκιμάζουμε τὰ πεσκέσια σου, τοῦ εἶπεν ὁ Ἀνδρούτσος.

Πράγματι δὲ ἔρριχναν μὲ τὰ πιστόλια, τὰ ὁποία εἶχε χαρίσει τὴν προηγουμένην νύκτα ὁ Τρελλώνης εἰς τὸν Ὀδυσσεά, γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὴν εὐθυβολίαν των, ἐχάρη δὲ ὅταν ἐπέισθη ὅτι τὰ παλληκάρια τὰ εὗρισκαν ἐξαιρετά.

Ἐλαβε καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὴν σκοποβολὴν ὡς καλὸς δὲ καὶ ψυχραῖμος σκοπευτὴς ποῦ ἦτο προεκάλεσε τὰ συγχαρητήρια τοῦ Ἀνδρούτσου καὶ τῶν παλληκαριῶν του.

Ἄλλ' ὁ Τρελλώνης δὲν ἐβλέπε πούθεν τὴν Ταρσίτσαν καὶ αὐτὸ τὸν ἀνησύχει.

Αἰφνιδίως ὑπέβαλεν εἰς τὸν Ἀνδρούτσον μίαν ἐρώτησιν. Τὸν ρώτησε ἂν ἡ «μὴς Ταρσίτσα» εἰσέλθῃ σκοποβολῇ.

— Ρίχνει λέει, ἄλλο τίποτα, ἀπήντησεν ὁ ἀρματωλός.

Καὶ διέταξε ἓνα παλληκάρι νὰ καλέσῃ τὴν ἀδελφήν του.

— οο —

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον : Ὁ Τρελλώνης ἐκμυστηρεύεται τὸν ἔρωτά του εἰς τὴν ἀδελφήν τοῦ Ὀδυσσεὺς.

Ἀλληλογραφία

Α. Σακελλαρίδην. Εὐχαριστοῦμεν.—Π. Α. Κ. Εὐχαριστοῦμεν. Τὸ κουπόνι, δέου καὶ νὰ τοποθετηθῇ, πάντως τὸ δέουσιν μέρος τῆς σελίδος θὰ χαλάσῃ λιγάκι.—Ηλ. Κωστήν. Εὐχαρίστως. Γράφομεν ἰδιαιτέρως. — Ἀλ. Μαρουλάκη, Τ. Βουλκάνην, Γ.Α.Ρ., Τ.Μαλισώρην, Κ. Κιούση Ἐ. ἠφθισαν.

Ἐκδόσεις

ὑπὸ τοῦ κ. Α. Πισσάνου ἐξεδόθη ἓνα πολὺ ἐνδιαφέρον βιβλίον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἰχμάλωτος τοῦ Κεφάλ». Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε μία ζωντανὴ ἀναπαράστασις τοῦ δράματος τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς.

«ΕΓΟ», τὰ ἐκλεκτότερα

σιγαρέττα Ἀργινίου.

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ

Κάλанта ἐφέτος εἶπαν καὶ οἱ ποδοσφαιρισταί. Φουσκωμένες συμπτέλλες γιὰ τουμπάκι, ὅλοι οἱ καλλιφωναί... «προγκαδόροι» τῆς ἐξέδρας... κόρο καὶ οἱ ἰδιοὶ ἀρχηγοὶ τῶν ὁμιλῶν. Ἐφῆραν γύρω ὅλα τὰ ἀρχοντικά, τὴν Ποδοσφαιρικὴν Ὁμοσπονδίαν, τὰς Ποδοσφαιρικὰς Ἐνώσεις καὶ τὰ Ποδοσφαιρικὰ σωματεία. Παντοῦ ἔγιναν δεκτοὶ εὐχαριστῶς, ἐκτός ἀπὸ τὴν Ποδοσφαιρικὴν Ἐνωση Πειραιῶς καὶ τὰ σωματεία τοῦ «Ἀθηναϊκοῦ» καὶ τοῦ «Γουδῆ». Κι' ἐφαλλαν παντοῦ τὰ καλάντα :

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες, ἂν εἶνε ὁρισμός σας, κατηγορία ἐθνικὴ νὰ μπῇ στ' ἀρχοντικό σας. Κι' ὁ Μπούμπουλης ὁ Περικλῆς εὐθὺς νὰ ἐπαναστατήσῃ διὰ τὸ Μῆτσος ὁ Γουδῆς τὸ πᾶν μόνος δὲν καταλύσει.

Οἱ κ.κ. Μπούμπουλης καὶ Γουδῆς, ἀντὶ γιὰ δῶρο, ἔδωσαν στοὺς ποδοσφαιριστάς μιά... ἀπειλή, ὅτι διὰ τῆς ἐθνικῆς κατηγορίας οἱ καλύτεροὶ ὅλων θὰ γίνουν ἐπαγγελματίαι, μὲ ἄλλα λόγια πολλοὶ πλούσιοι !

Ἀπὸ τὰ Χριστουγεννα εἰς τὸ Ἀχταῖον ἔρχεται ἡ ἐτήσια εὐρη ἀπονομῆς δῶρων τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. Ὀλοκληρὸς ὁ φιλάθλος ἱκανοποιεῖται συνωστισθὲν εἰς τὰς εὐρυτάτας αἰθούσας τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου. Ἀτρεσιῶν παμπολλα καὶ ἐπιποτατα. Πρὸ παντός πολὺ ἀνακουφιστικά γιὰ τοὺς λάτρεις τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. Δύο πραγματικά, εἰπετα ἀπὸ τοὺς... χασοῦρες. Ἐνα ἀπ' ὅλα. Σὲ μιά γωνιά ὁ κ. Αὐοῆς εἶχε δύο κουκκίαι. Ἐνα ντυμένο στὰ κόκκινα κ' ἓνα στὰ πράσινα. Καὶ τὸ πρῶτο καθε τόσο εἶδε στὸ δευτερο ἀπο... ὀκτω καρπαλιές ! Παρακατῶ : Μία ὡμορφὴ δεσποινίδου, πλουσία εἰσιτήρια γιὰ ἓνα φιλικὸ ματς Ὀλυμπιακοῦ—Παναθηναϊκοῦ, πού ἐδίδοτο... στὸ παλί. Ὑπῆρχε μ' ἄλλα λόγια καὶ σινεμά σ' ἓνα διαμέρισμα. Ἡ παραστασις... ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος ὁ Παναθηναϊκὸς ἔτρωγε γκολ. Τίποτε περισσότερον. Ἀικετὸ ὅμως νὰ ἐνθουσιασθῇ ὅλους τοὺς ἐορταζόντας. Καὶ τρίτον : Στὸ χαρτοπαίγιον. Ἐνας φανατικὸς Ὀλυμπιακός, δουν καὶ πονηρός, ἐκερραζε μὲ τὴν ἐξῆς μέθοδο. Σὲ κάθε συμπαικτὴν του ἔλεγε : «Εὖ εἶσαι Παναθηναϊκός». Ἐγὼ Ὀλυμπιακός ! Νὰ ἴδουμι ποῖος θὰ νικήσῃ !» Κι' ἔτσι ὁ Παναθηναϊκὸς ἄφηνε νὰ κερδίσῃ ὁ Ὀλυμπιακός γιὰ... γούρι. Καὶ ὁ φανατικὸς φιλάθλος ἐθισαύριζε.

Ἡ ἐορτὴ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἦτο ἐορτὴ δῶρων. Ἐπομένως δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἀπονεμηθοῦν πάμπολλα καὶ πλουσιώτατα δῶρα. Ἰδοὺ ὅσα ἐνθυμιμεθα : Ὁ κ. Μέρμηγκας ἐκέρδισε... τὸ ζήτημα τῆς ἐθνικῆς κατηγορίας καὶ τὸν Παναθηναϊκὸν σὸν... ἔπαινον τοῦ Ἡ' Ἐνώσεως Ποδοσφαιρικῶν Σωματείων Πειραιῶς ἐκέρδισε... δέκα κουκκίες καὶ τὴν... διοίκησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποδοσφαίρου. Εἰς τὸν κ. Μπούμπουλην ἐδωρήθη μιά κούρτυνα γιὰ νὰ... τορπιλίσῃ τὴν ἐθνικὴν κατηγορίαν καὶ ἓνα κουτάκι σπέρτων γιὰ τοὺς ψήφους τῶν ὁπαδῶν του. Εἰς τὸν Γεν. Προματεῖα τῆς Ε.Π. Σ.Α. κ. Κυκλὸν Κυλῆρον μιά... χιτένα. Εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Ε.Π.Ο. κ. Μαρσέλλον ἓνα σοβαρὸν ζήτημα νὰ φέρῃ εἰς τὴν... Βουλὴν. Εἰς κάθε μικρὸν σωματεῖον ἀπὸ... 1.25 δρχ. μερίδιον τῶν ποσοστῶν του μετὰ τὴν ἰδρυνὸν ἐθνικῆς κατηγορίας. Εἰς τὰ μεγάλα σωματεία καὶ τὸ ἑλληνικὸν ποδοσφαῖρον ἐν γένει αἱ ἀνεκτίμηται ὑπηρεσίαι τοῦ κ. Χρυσάφη !

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐορτῶν δὲν ἔγινε οὔτε ἓνα πυγμαχικὸν ματς. Πολλοὶ ἀποδίδουν τοῦτο εἰς τὴν οικονομικὴν κρίσιν καὶ ἄλλοι, οἱ γνωρίζοντες πρόσπα καὶ πράγματα, εἰς τὴν ἐκρίσιν τῶν πυγμάχων. Εἶνε ὅλοι ταν... ἐλαφρεῖς καὶ γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν οἱ ἀγῶνες

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ»

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΜΑΣ

25.000 ΔΡ. ΕΝΤΟΣ 1^{ης} 2 ΜΗΝΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Τὸ «Τικ - Τάκ» προεκήρυξεν ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ ΛΑΧΕΙΟΝ, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ διανεμηθοῦν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῖ ἐντὸς ΕΝΟΣ καὶ ΗΜΙΣΕΩΣ ΜΗΝΟΣ, ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ 25.000 δραχμῶν.

Ὁ μηχανισμὸς τοῦ λαχείου θὰ λειτουργήσῃ ὡς ἑξῆς :

Οἱ ἀγορασταὶ τοῦ «Τικ-Τάκ» θὰ ἀποκόψουν τὰ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος αὐτῆς κουπόνια τῶν ἡμερομηνιῶν 28ης Δεκεμβρίου, 4ης, 11ης, 18ης, 25ης Ἰανουαρίου καὶ 1ης Φεβρουαρίου, καὶ θὰ μᾶς τὰ στείλουν ὅλα μαζί, εἰς τὸ τέλος, καὶ ἐπὶ συστάσει, εἰς τὰ γραφεῖα μας, συνοδευόμενα μὲ τὸ ὄνοματεπώνυμόν των καὶ πλήρη τὴν διεύθυνσίν των καθαρογραμμένα.

Ἐναντὶ κάθε σειρᾶς κουπονίων τῶν ἐξ αὐτῶν ἡμερομηνιῶν, θὰ λάβουν ἀπόδειξιν φέρουσιν ἓνα ἀριθμὸν—λαχνὸν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον θὰ μετᾶσχουν εἰς τὴν κλήρωσιν.

Ὅλοι οἱ οὗτοι «δοθέντες κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν κουπονίων ἀριθμοὶ—λαχνοὶ θὰ τεθοῦν εἰς τὴν κληρωτὶδα κατόπιν ἐλέγχου δεκαμελοῦς ἐποπτεούσης ἐπιτροπῆς.

Ἐνώπιον αὐτῆς καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀναγνώστων ποῦ θὰ προσέλθουν, θὰ γίνη ἡ κλήρωσις τὴν Κυριακὴν 15ην Φεβρουαρίου 1931, διὰ νὰ προλάβουν καὶ οἱ ἐκ τοῦ ἔξω-περικύ ἀναγνώσται.

Θὰ ἐξαχθοῦν 25 ἀριθμοὶ, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ κερδίσουν :

- Ὁ 1ος δραχμὰς 5.000
- Ὁ 2ος δραχμὰς 4.000
- Ὁ 3ος δραχμὰς 3.000
- Ὁ 4ος δραχμὰς 2.000
- Ὁ 5ος δραχμὰς 1.000

Καὶ οἱ 20 ἐπόμενοι (6—25) ἀνὰ δραχμὰς ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΣ ἕκαστος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κληρώσεως θὰ ἀναγγελθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 1ης Μαρτίου.

Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἀναγνώσται δύνανται νὰ φέρουν τὴν σειρὰν τῶν κουπονίων ἀπ, εὐθείας εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ νὰ λάβουν τοὺς λαχνούς των.

Διὰ πάσαν ἀπόλειαν φακέλλου μὲ κουπόνια, μὴ σταλέντος ἐπὶ συστάσει οὐδόλως εὐθύνεται τὸ περιοδικόν.

Οἱ στέλλοντες κουπόνια ὄχι ὅλα μαζί, ἀλλὰ γεωριστά, ἢ μὲ ἀτελὴ διεύθυνσιν, θὰ ἀποκλείωνται τῆς κληρώσεως ἄνευ ἄλλης εἰδοποιήσεως.

Οἱ μὴ προσθάσαντες νὰ προμηθευθοῦν τὸ πρῶτον φύλλον δύνανται νὰ τὸ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ»

Ἀριθμὸς 2

4 Ἰανουαρίου 1931

Ὄνοματεπώνυμον.....

.....

Διεύθυνσις.....

.....

.....

.....

(Συμπληρώσατε καὶ ἀποκόψατε τὸ παρὸν)

τῶν δὲν ἔχουν καμμίαν σοβαρότητα. Μόνον οἱ «βαρεῖς» ἔχουν πέρασι. Ἀλλὰ στὴν Ἑλλάδα μόνον ἐνὰς ὑπάρχει τῆς κατηγορίας βαρεῶν. Καὶ αὐτὸς ὅμως εἶνε ἀχρηστος ἐλλείψει ἀναπάλων.

ΝΙΚ.-ΚΑΠ